D17
33-9

Ε. Γ. ΦΟΡΤΥΝΑΤΟΒΑ

ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΙΝ ΑΝΑΓΝΟΣΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΧΙΚΟ ΣΚΟΛΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΦΤΕΡΟ

ΡΟΣΤΟΒ-ΝΤΟΝ
ΕΚΔΟΤΙΚΟ „ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ"
1933

Ε. Γ. ΦΟΡΤΥΝΟΒΑ

D17
33-2

ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΙΝ ΑΝΑΓΝΟΣΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΑΡΧΙΚΟ ΣΚΟΛΙΟ

ΔΕΦΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΕΦΤΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Επικιρομενο απτιν κολεγια τυ ΛΚΠ τις ΡΣΟΣΔ.

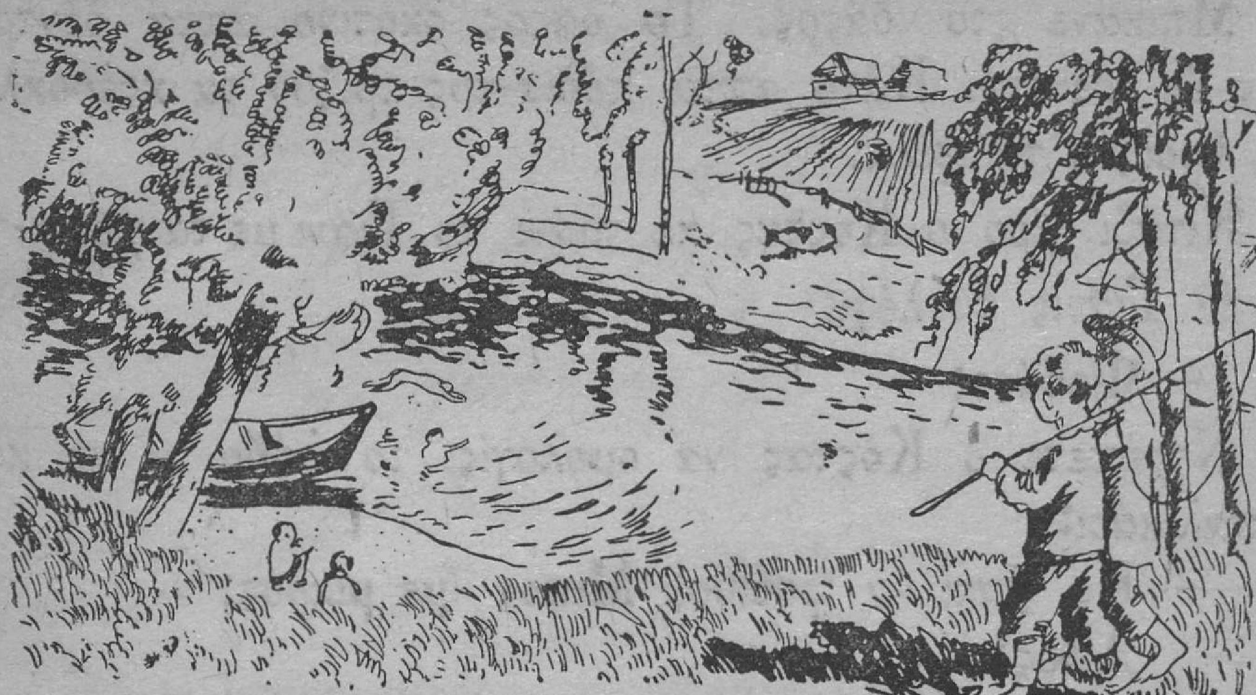
Μεταφρασι κε ςιμπλιροςι Γ. ΚΑΝΟΝΙΔΙ.

Ι μεταφρασι κε ι ςιμπλιροςι επικιροθικε απτο διεφθιντι τυ Β Κ ΚραιΟΝΟ

Г.П.Б. в Лнгр.
Ц. 1933 г.
Акт № 818

145

ΕΚΔΟΤΙΚΟ «ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ»
ΡΟΣΤΟΦ-ΝΤΟΝ
1933

ΤΟ ΠΡΟΙ.

Ροδοδάχτιλι αβγι
τα βυνα χρισόνι.
Στις μιρτύλας το κλαδι
εκςιπνα τ'αιδόνι.
Ραντιζμέν' απτι δροσια
τ'άνθι εκςιπνάνε.
Τα κοπάδια χαροπα
ςτις πλαγιες πιδάνε.

Ο ΠΑΛΙΚΑΡΑΣ.

Πιγένανε ςτο δάςος ο Γιάνις κι ο Κόςτας. Στο δρόμο ο Γιάνις λέγι:

— Κόςτα φοβάςε τυς λίκυς;

Ο Κόςτας, επενιέτε:

— Να τυς φοβάμε; Κε γιατί; Τυς δίνο μια με το ραβδίμυ ςτο κεφάλι κε τυς ςκοτόνο.

Электронная библиотека РНБ

Μπίκανε ςτο δάςος. Το δάςος ςκοτινο αττα δέντρα Ιλιος δε φένετε. Κάτο αττα πόδια-τυς τρίζυν τα κςεροκλά δια, θροίζυν τα φίλα.

Κιτάζι γίρο ο Κοςτας κε πιάνι το Γιάνι με τα χέρια-τυ

Ο Γιάνις τυ λέγι:

— Φοβάςε;

Ντρέπετε ο Κόςτας να ομολογίςι το φόβο-τυ κε κά το παλικάρι:

— Κε γιατί να φοβιθο; Μίπος ίμε μικρος;

— Λίκος!

Τρόμακςε ο Κόςτας κι άρχιςε να φονάζι:

— Μά-α-να!

Γελα ο Γιάνις κε τον κοροιδέβι:

— Γιά-ςυ Κοςτάκι, παλικαράκι!

Ι ΒΡΟΧΙ.

Βρέχι, βρέχι, τα νερα
καταράχτες τρέχυν.
Φονες, γέλια, τα πεδια!
Χαρα πυ τιν έχυν!
Στο μπαλκόνι κίτα'κι
όλα μαζομένα.
Γίρο όλα ι βροχι
τ'άχι ςκεπαζμένα.
Κςένιαςτα 'κι καρτερυν
τα νερα να πάψυν
στο γιαλο να κατεβυν,
γλάρι να πετάκςυν.

Электронная библиотека РНБ

ΕΝΙΓΜΑ.

Ρεβιθια ςτυς δρόμυς
χιθίκαν ςορι
κανις δεν τα πέρνι
κε λιόνυν εκι

Ι ΚΑΤΕΓΙΔΑ.

Οταν ίμυνα μικρος, μυ ςτίλανε ςτο δάςος να μαζέπςο μανιτάρια.

Εφταςα ςτο δάςος, μάζεπςα αρκετα μανιτάρια κε ετιμαζόμυνα να γιρίςο ςτο ςπίτι.

Ακςαφνα ςκοτινιάςανε όλα γίρο, άρχιςε να βροντα κε να βρέχι. Φοβίθικα κε κάθιςα κάτο απο ένα μεγάλο δρι.

Αςτραπςε τόςο δινατα, πυ πονέςανε τα μάτια-μυ κι ανανκάςτικα να τα κλίςο.

Πάνο απτο κεφάλι-μυ κάτι έτρικςε δινατα κε βρόντιςε. Ιςτερα ςαν κάτι μυ χτίπιςε ςτο κεφάλι. Επεςα χάμο κε πλάγιαζα εκι ος ότυ πέραςε ι βροχι.

Οταν ςικόθικα, ς'όλο το δάςος έςταζαν ςταλαματιες απτα δέντρα, τραγυδύςαν τα πυλια, έπεζε χαρύμενα ο ίλιος.

Το μεγάλο δρι έςπαςε κε καπνος έβγενε απτιν κορφίτυ. Γίρο-μυ έκιντο κομάτια απτο δρι.

Τα ρύχα-μυ ίταν μυςκεμένα κε κολνύςανε ςτο κορμί-μυ. Βλέπο ςτο κεφάλι-μυ πρίκςιμο πυ μυ πονύςε αρκετα.

Βρίκα το καπέλο-μυ, πίρα τα μανιτάρια κ'έτρεκςα ςπίτι. Εκι δεν ίταν κανένας. Πίρα πςομι απτο τραπέζι κε πίδιςα να κςαπλοθο ςτο πέτςκο.

Электронная библиотека РНБ

Κιμίθικα κι όταν κςίπνιςα, βλέπο πος πςίςανε πια τ[illegible] μανιτάρια, τα βάλανε στο τραπέζι κε ετιμάζοντε να τα φάνε

— Τί; χορις εμένα τρότε!—φόνακςα.

— Δεν κιμάςε; Ελα γλίγορα, να φας!—μυ αποκριθίκανε

ΤΑ ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ.

Σίκο, κίτα απτο φενκίτι
τα πεδια ομαδικα,
με καλάθια κίνα τρέχυν
με τςαντάκια αφτα.
Κι απτα κύτςυρα κι κάτο,
όπυ χόρτο χλοερο
κι απτυς θάμνυς απο κάτο
μανιτάρια ένα ςορο.

ΕΝΙΓΜΑ.

Μικρος σπιδέκνος βγικε απο τι γη,
σκύφο βρίκε κόκινο πέρνι το φορι

ΤΑ ΦΥΝΤΥΚΙΑ.

Τρία κι, τέςερα δο,
κε παρέκι ένα ςορο,
μαζομένα, ενομένα,
κατ'απτα φίλα κριμένα
τα φυντύκια τα μικρα,
για κιτάκςτε κι πεδια!
— Τρία δο ςτις φιλοςιες!

Электронная библиотека РНБ

— Εκι πέντε, Γιάνι διες!
— Μι το σπάνις το κλαδι,
έτςι κόπςε-τα Κοςτι.
Κόδυν, πέρνυν τα πεδάκια,
γέμιςαν τα καλαθάκια.
Ο Τοτος κίτα εκι
βρίκε ολόκλιρο κλαδι
κε μαζέβι, δε μιλα,
δίναμι δεν έχι πια.
Φονες, χάχανα, κακο.
— Νά ακόμα εκι διο
φτάνι, φτάνι, ρε πεδια,
όλι πίρατε αρκετα.
Αςτε λίγα στο κλαδι
για το ςκίυρο τροφι.

I EXIΔNA.

Μια φορα θερίζανε έκςο απτον κίπο. Μ'όλι-μυ τι δίναμι πετάχτικα πάνο ςτις στίβες τον χόρτον κε κατρακιλιόμυνα πάνο στο μιροδάτο χόρτο. I θεριςτάδες ίταν μακρια. Ο Μύρος έκιτο πάνο ςε μια ςτίβα κε ροκάνιζε κόκαλο. Κυβαριαζμένος ςτο άκρο τις ςτίβας τον κίταζα. Ακςαφνα κάτι κρίο κε γλιςτερο άνκιкςε το χέρι-μυ.

Πίδιςα. Τί να δο; Πελόρια έχιδνα βγίκε απτο χόρτο, σικόθικε πάνο ςτιν υρα κε ίταν έτιμι να μυ επιτεθι. Αντι να φίγο, στέκομε εκι ςαν απολιθομένος κε το φίδι με κιτάζι με τα άχρομά-τυ μάτια.

Электронная библиотека РНБ

Ακςαφνα, πιδα ο Μύρος απτι στίβα-τυ κε ορμα απάν στιν έχιδνα. Κατακςέςχιςε το φίδι με τα δόντια κε το κα ταπάτιςε με τα πόδια-τυ. Το φίδι δάνκαςε το ςκιλι στι μύρι στο στίθος, ςτιν κιλια. Μα πολι γλίγορα τα κομάτια τυ φιδιυ ςκορπι-ζμένα έκιντο πάνο στα χόρτα. Ο Μύρος έγινε άφαν τος. Μολις τότε μυ ίρθε ι φονι: άρχιςα να φονάζο κε να κλέο Ετρεκςαν ι θεριςτάδες κε με τα δρεπάνια-τυς καταςίντριψαν τα κομάτια τυ φιδιυ, πυ ςπαρταρύςαν ακόμα.

Ο Μύρος μόλις ίςτερα απο δέκα μέρες γίριςε στο ςπίτι. Ιταν αδίνατος, λεπτος, μα ιγιις. Ο πατέρας μυ ίπε πος ι ςκίλι με ιδιέτερα χόρτα γιατρέβοντε απτα δανκόματα τις έχιδνας.

ΤΟ ΤΟΠΙ.

— Τοπάκι-μυ όμορφο, πυ όλο πιδας,
πυ τρέχις πές-μυ, πάλι πύ πας;
— Στο κεφάλι τυ ςκιλιυ,
ςτιν υρα τυ γυρυνιυ.
— Α, όχι, στάςυ! ςκέπςυ καλα,
δεν ίνε πεγνίδια, τόπι-μυ αφτα.
Θα ςπάςις πάλι κάνα γιαλι
κε θα τιν πάθυμε κ' ι διο μαζι.

ΕΝΙΓΜΑ.

Μίλιονας με καμάρας
τον κτιζάνε ι μιμρι
Τιν ένια αν ρωτας
παραφύνιοκ ωσπι'

Электронная библиотека РНБ

ΤΟ ΚΟΛΙΜΠΙ.

— Ελάτε πεδια, να μαγιρέπςυμε πςαρόςυπα.

Τα πεδια ανάπςανε φοτια, βάλανε απάνο το καζανάκι-
υς κε κατεβίκανε να κολιμπίςυν. Κολιμπύςαν ςαν δελφί-
ια. Κινιγύςε το ένα το άλο. Μονάχα ο μικρος Πέτρος
εν ίκςερε να κολιμπα.

— Θα πλέπςυμε ςτο ςπίτι με τα ςανίδια—ίπε ο Στέφανος.

— Ο Πέτρος δεν κςέρι να κολιμπίςι, εκίνος ας φέρι
' ανκίςτρια ςτο ςπίτι.

— Ακυς εκι ζβελτοςίνι. Μὲ τα ςανίδια κ' εγο μπορο
α πλέπςο.

— Καλα. Κρίβομε τότε τ'ανκίςτρια ςτυς θάμνυς ος άβριο.

— Καλίτερα θα κάνις να πας πεζος, Πέτρο, γιατι
προςτα θα βρις βαθυλόματα μεγάλα, —ίπε ο Στέφανος.

— Γιατί τα βάλατε μαζί-μυ; Πιάνυμε απτο ςανίδι κε βγένο.

Πλέπςανε.

Ο Πέτρος δεν έμνιςκε πίςο απο τυς άλυς. Μα νά, ά-
ςαφνα αναποδογιρίςτικε το ςανίδι κε ο Πέτρος κυνόντας τα
ζέρια βρέθικε ςτα νερα.

Επλεπςε μακρια το ςανίδι κε το νερο τον εςκέπαςε.

Πιδίςανε τα πεδια απτα ςανίδια-τυς, βγάλανε τον Πέτρο
ε βγίκανε μαζί-τυ ςτο ακρογιάλι.

Ο Πέτρος έκιτο, ςαν πεθαμένος.

— Κυνίςτε-τον πεδια, τινάκςτε-τον.

Ο Πέτρος άνικςε τα μάτια κε ςίκοςε το κεφάλι. Τότε
όλις θιμιθίκανε τα πεδια τα ςανίδια-τυς. Κιτάζυν, τί να
υν; ανιχτίκανε τα ςανίδια-τυς ςτο πέλαγο.

— Εκς ετίας-ςυ χάςαμε όλο το ςτόλο-μας, —ίπε ο
Στέφανος.

— Κίτα, ςτο εκςις να μάθις να κολιμπας,—ίπαν ι άλι.

Электронная библиотека РНБ

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΤΑΒΛΙΖΜΟ.

Στο λιβάδι κίτα,
πίςο κάτο κι —
πολιτία μεγάλι,
κι όλι απο πανι.
Ανεμος περνάι
όλιν τιν κυνάι.
Σπιτάκια αςυδάτιςτα
κε μίτε δαμένα.

Με ςκινι στυς πάςαλυς
μονάχα δεμένα.
Καραβάκια φτεροτα
λες πετύνε ςτ' απςιλα.
Δρόμι-λοκςοτι,
κάτικι-γιμνι.
Ιν' αφτο το θάμα,
τον μικρον το τάγμα.

ΒΟΙΘΙ.

— Σίνεφα, ςίνεφα μάδρα!

Βιαςτίκανε ι κολχοζίτες να μαζέπςυν το χόρτο κε να το δάλυν ςτ' αμάκςια. Κιτάζυν — απο μακρια τρέχυνε πι... δάκια με κόκινες γραδάτες.

— Γιά-ςας, ςίντροφι; — αντιλαλίςανε ι φονές-τυς. — Ιρ... θαμε να ςας δοιθίςυμε.

— Ιρθατε ςτιν όρα, παλικάρια!

Ι δυλια δράζι. Φορτόνυν τ' αμάκςια.

— Ελάτε κάπιι στο αμάκςι να μας δοιθίςετε!

Ο μπάρμπα Ζάχος ανεδάζι στο αμάκςι διο πεδια.

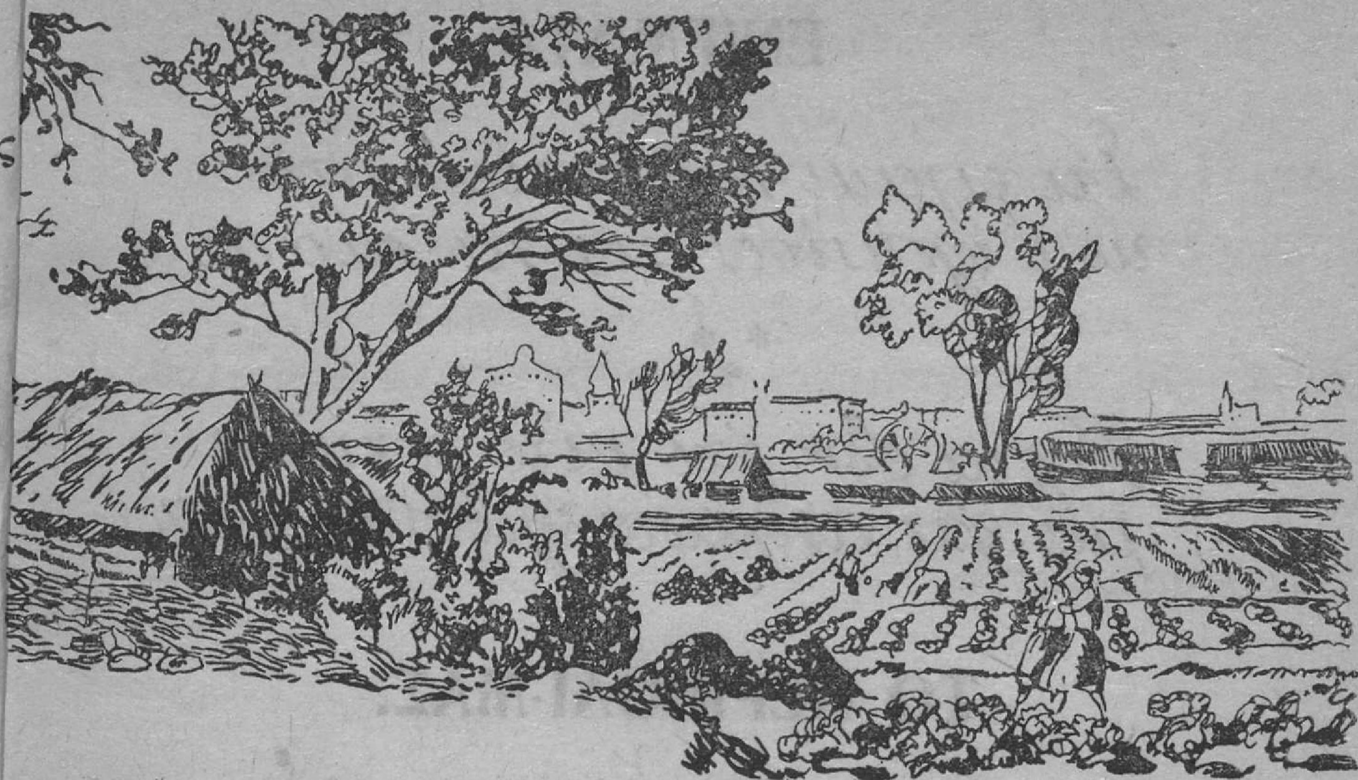
— Πατίςτε καλα το χορτάρι, έτςι πυ να χορέςι περ... ςότερο χόρτο.

Βοιθίςανε τα πεδια κε έτςι κατορθόςανε να φορτός... τ' αμάκςια προτυ ν' αρχίςι ι δροχι.

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ.

Με τα μακρυλα μυςτάκια
το κρομίδι κίτα 'κι.
Το εδάνκαςες, τα δάκρια

Электронная библиотека РНБ

ςΰτρεκςαν νεροςιρμι.
Το κοτςάνι παραπέρα
βαρελάκι ςτρονκιλο·
γερες ρίζες, άςπρα—χιόνι—
φίλα δίχος μετριμο,
τὄνα ςτ᾽ άλο καθιζμένο,
τὄνα απτ᾽ άλο ςκεπαζμένο.
Παρακάτο ςτ᾽ αβλακάκια
μεγαλόνυν τ᾽ ανκυράκια.
Ανκυράκια — όχι δα!
Ινε ςπίτια, ςπίτια αφτα!
Στο καθένα-τυς κλιζμένι
ςπόρι εκι φιλακιζμένι.
Κλιδαρια μίτε κλιδι,
μα δε φέβγυν απο κι.
Παραπέρα ι ντομάτες
ροδομάγυλες, κιλάτες.
Ζυμερες ςαν το ςταφίλι
ολοκόκινες ςα χίλι.

Электронная библиотека РНБ

ΕΝΙΓΜΑΤΑ

Στι φιλακι μια μαβρομάτα
κε ι πλεκςίδες-τις στι στράτα

Πορτα δεν έχι μήτε φενκίτι
μα έχι ανθρόπυς πλίθος το σπίτι

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ-ΜΑΣ.

Ολο το καλοκέρι μας έτρεφε το περιβόλι-μας. Μα κ
για το χιμόνα μας έδοκε αρκετες προμίθιες.

Πολι νορις ςτις αρχες τυ μάι, αρχίςαμε να κόπςυμε απ
κι τα πρότα κρομίδια. Τα τρόγαμε με τα χαπςια, το πς
μι, τις πατάτες.

Γλίγορα άρχισαν να οριμάζυν τ' ανκυράκια. Νόςτιμα κ
δροςάτα τ' ανκυράκια. Τα τρόγαμε το μεςιμέρι ςτο γέβμ
κε το βράδι ςτο δίπνο.

Ιςτερα έγιναν ι πατάτες. Βγάζυμε τις νέες πατάτε
τις πλένυμε καλα κε τις πςένυμε. Νόςτιμες ίνε ι βραζμέν
πατάτες, ι τιγανιζμένες τραγανίζυν.

Κοκινίςανε κε ι ντομάτες. Νόςτιμες, ζομερες! Καλε
ίνε ςτι ςύπα, μα κ' έτςι με τις πατάτες να τις τρος, κε μ
το πςομι ακόμα βυτόντας-τες ςτ' αλάτι.

Ιρθε ο Σεπτέμβρις. Πρέπι να μαζέπςυμε όλι τι ςοδ
απτο περιβόλι. Πρότα απ' όλα μαζέπςαμε τις ντομάτες
Ντελικάτες αφτες — φοβύντε πολι τιν παγονια. Βγάλαμε τ
κρομίδια, τα δέςαμε πλεκςύδες κε τα κρεμάςαμε πάνο απ
πέτςκο, για να κςεραθύνε. Αν δεν κςιρένυντε καλα χαλνυ

Электронная библиотека РНБ

Κυβαλίςαμε τα ρέφανα, τα καρότα, τα κοκινογύλια στο όγιο. Τα ςκεπάςαμε εκι με ςτεγνο άμο.

Ιςτερα βγάλαμε τις πατάτες, πυ ίχαμε αρκετες. Ο κερος ανε καλος κ' ι πατάτες ςτεγνες, γι αφτο τις κυβαλίςαμε ατ' εφθίαν στο ιπόγιο.

Κυβαλέςαμε τις πατάτες κε καταπιαστίκαμε με τα λάανα. Κόπςαμε κε αλατίςαμε τα περιςότερα, μα κι αρκετα ρεμάςαμε στο ιπόγιο, για να έχομε φρέςκα λάχανα το χιμόνα.

Εφοδιαζμένι με όλα τόρα — δε φοβύμαστε πια το χιμόνα.

ΕΝΙΓΜΑ

Μεγάλι ι μίτι ιν' τυ Ιοτο
όλου τι αν γέρνι τα'χι νερο

ΤΙΣ ΚΟΡΦΕΣ ΙΤΕ ΤΙΣ ΡΙΖΕΣ.

Τον παλιο κερο κανένας δε φίτεβε πατάτες. Μα ύτε κςεραν αν ιπάρχυν.

Διάβαςε κάπιος τςιφλικας, πος μακρια, πολι μακρια πίο απτον οκεανο ιπάρχυν κάτι όςπρια, πυ τα λένε πατάτες. Παρίνκιλε πατάτες κε τις φίτεπςε στο περιβόλι-τυ.

Βλάςτιςε ι πατάτα μεγάλι κε φυντοτι γεμάτι φίλα κε λυλύδια.

Πέςανε τα λυλύδια. Στον τόπο-τυς παρυςιαστίκανε κάτι ςτερεα ςτρονκιλα ςφερυλάκια, ος ένα καρίδι.

Μαζέπςανε τα ςφερυλάκια αφτα κε τα καβυρτίςανε με το βύτιρο.

Προςκάλεςε ο τςιφλικας τυς γνοςτύς-τυ, τυς φιλέβι με το νέο φαγι. Βάζυν ι μυςαφίριδες τα ςτρονκιλα καβυρτιζμένα ςφερυλάκια στο ςτόμα-τυς, τα μαςυν κε κςινίζυν τα μύτρα. Δοκίμαςε κι ο ίδιος ο νικοκίρις. Πικρα τα ςτόματα όλον απο τέτιο φαγι. Θίμοςε κε ίπε:

Электронная библиотека РНБ

— Κςεριζόςτε-τα όλα κε πετάκςτε-τα στα ςκυπίδι[...]

Βγάλανε τα φιτα τιν άλι μέρα. Βλέπυνε στις ρίζες-τι[...] κόνδιλι.

— Δεν τα πςίνυμε! — ίπαν.

Πςίςανε τυς κόνδιλυς. Δοκιμάςανε το νέο φαγι, τυς άρες[...] Αρεςε κε στον τςιφλικα:

— Τί τρελος πυ ίμε! — ίπε. — Επρεπε να μαζέτ[...] τις ρίζες κε όχι τις κορφες.

ΕΝΙΓΜΑ

Πρασινο πικνο στις βραγιες φιτο,
φιλα κε κλαδια κ'ι ριζες βαθια
Μα αν κυγραστις σαν κιάψις θα βρις
μαυρύλες κλάτες κάτο κι.....

ΤΑΓΡΙΟΧΟΡΤΑ.

Σαν κλεφτάκια, κριφα
τ'αγριόχορτα νά,
σέρπυν, μπένυν, ορμυν·
τις βραγιες πλιμιρυν:
χριςολάχανα εκι
κ' ι λοβύρες — εχτρι.
Νά γι αφτο στο περιβόλι
με φτιάρια πάμε όλι,
ςκαλιςτίρια κε τςαπια.
Τα ζιζάνια απτι βραγια
να πετάμε όκςο όλα,
τι λοβύρα, τι μαργιόλα.

Электронная библиотека РНБ

Να σοθύνε τα καρότα,
τα ρεβίθια απο τα χόρτα,
κε το λάχανο πικνο,
να φιτρόσι κε χοντρο.
Τ'αγριόχορτα — στις στράτες
να σοθύνε ι πατάτες,
τα φασόλια, τα κυκια,
να γεμίσυμε σακια.
Μπόλικα να φάμε όλι,
στο χοριο δο κε στιν πόλι.

Ι ΛΑΧΑΝΟΚΑΜΠΕΣ.

Πολες πεταλύδες πετύνε στυς κίπυς κε στα περιβόλια-ιας. Πανόρια στον ίλιο τα πολίχρομα κε παρδαλά-τυς φτερύγια! Κε όμος πολες απ'αφτες μας προκσενύνε μεγάλι ζιμία. Απτ' αβγυλάκια τον πεταλύδον βγένυν ι κάμπες. Ι κάμπες αφτες τρόνε τα ζαρζαβάτια στυς λαχανόκιπυς, βλάφτυν τα δέντρα στυς κίπυς. Κάποτε ι κάμπες ίνε παρα πολες.

Μια φορα το τρένο στο μέσο τυ δρόμυ άρχισε να κινίτε ολοένα πιο αργα. Επιτέλυς σταμάτισε όλυς διόλυ. Βγίκανε ι επιβάτες απτα βαγόνια να δύνε τί τρέχι. Τί να δύνε! Όλος ο δρόμος σε μεγάλι απόστασι ίτανε σκεπαζμένος πικνο στρόμα απο μεγάλες κάμπες.

Ι τροχι τυ τρένυ τις πατίσανε στρόματα ολόκλιρα, μα γλιστρίσανε πάνο απτις ράγες κε γιρνύσανε στον τόπο-τυς. Το τρένο σταμάτισε.

Ιταν αφτες λαχανόκαμπες. Απτις διο πάντες τυ σιδεροδρομυ έκιντο απέραντι λαχανόκαμπι. Μα αντι λάχανα φε-

Электронная библиотека РНБ

νόντανε εκι ολόγιμνα φιλοφαγομένα κοτσάνια. Ι κάμπες φ
γανε όλα τα λαχανόφιλα. Τόρα περάσανε ςε άλο μέρος ανέμ
κιχτο ακόμα.

Ι ΚΑΜΠΙ.

Ολι τιν όρα κε τον κερο,
πάνο ςτο φίλο το δροςερο,
ι κάμπι κάθετε κι όλο δυλια,
δίχος ανάπαψι, εκι καμια.
Μπόλικο βρίςκι φαγι εκι πέρα
κε τρόγι όλο, νίχτα κε μέρα.
Κε τρόγι λέμαργα κε πιναζμένα
φίλο δεν έμινε ςτο θάμνο ένα.
Στρονκιλι,
παχια, χοντρι
ι δυλιά-τις—το φαγι.
Τρόγι κε παχένι,
ποτες δε χορτένι.

Ο ΦΡΙΝΟΣ (βρύχνος).

— Βρύχνος! βρύχνος ςκοτό
ςτε-τον; — φονάζυνε ςιχνα τα
πεδάκια.

Πύ να κςέρυν, πος ο φρίνο
ίνε φίλος τυ ανθρόπυ. Ζιμία καμ
δεν μας δίνι — φτάνι να μιν το
πάρυμε ςτα χέρια. Ολο το ςόμ
τυ φρίνυ ίνε ςκεπαζμένο απ
κύτςες (ςπιρια). Απτα ςπιρια αφτα βγένι κάτι φαρμακερ
ιγρο. Απτο ιγρο αφτο κνίθετε το δέρμα.

Электронная библиотека РНБ

Τιν ιμέρα κιμάτε κάπυ ςε ιγρο κε ςκοτινο μέρος. Πε-
ιμένι εκι το βράδι. Βγένι τότε για κινίγι.

Νά, ςέρθικε απο κοντά-τυ ςκυλίκι ίτε κάμπι. Τιν ίδε ο
ρίνος κε ςα γάτα τιν παραμονέβι. Κρίβετε κε πιδα. Νά,
άμπος κάπιος κροτάλιςε με τα δάχτιλα κε το ςκυλίκι χά-
ικε. Δεν μπορις να καταλάβις πιός κροτάλιςε. Κροτάλιςε ι
λόςα τυ φρίνυ. Παράκςενι ίνε ι γλόςα τυ φρίνυ. Ινε προ-
αρμοζμένι μέςα ςτο ςτόμα-τυ, όχι με το πιςινο μα με το
προςτινο άκρο. Το πιςινο άκρο τις γλόςας-τυ ίνε ελέφτερο.
) φρίνος το πετα προς τα έκςο. Ινε ςκεπαζμένο όλο με
λιόδικο ςάλιο. Ο φρίνος έφκολα βρίςκι τιν τροφί-τυ. Δίνι
ια με το πόδι-τυ το ςκυλίκι ί το έντομο κε το τραβα ςτο
τόμα-τυ. Κλίι ίςτερα τα μάτια κι αρχίζι να το καταπίνι.
Γο καταπίνι κε κιτάζι κςανα, πιόνα ακόμα να πατςίςι.

Καταςτρέφι όλι τι νίχτα κάμπες, ςκυλίκια, κοχλίδια,
ιχτερινα έντομα, — τα βλαβερα έντομα τον περιβολιον, τον
άμπον, τον λιβαδιον, τον κίπον.

Ι φρίνι ίνε φίλι τον ανθρόπον. Προφιλάκςτε τυς φρίνυς.

Ο ΚΙΠΟΣ.

Εφταςε τέλος ι όρα,
Γιάνι, Κόςτα, τί χαρα!
Οριμα τα μίλα τόρα,
κίτα, πάνο ςτα κλαδια.
Τα κοκίμελα γεμάτα
κι απο μέλι πιο γλικα·
τα κιδόνια μιροδάτα,
τ᾽αχλαδάκια ζομερα.
Μας κιταν, παρακαλάνε:
κόπςτε, πάρτε-μας ταχια.

Электронная библиотека РНБ

Πια ι μίσχι δε βαστάνε
τα μεστά-μας τα κορμια.
Κόβι ακύραστα το χέρι
κε γεμίζυν τα σακια.
Αδικα το καλοκέρι
δε φιλάγαμε πεδια.

ΤΟ ΚΣΕΝΟ ΚΛΑΔΙ.

Μεγάλονε στο δάσος άγρια μιλια. Ιρθε στο δάσος έν
κιπυρος τιν ίδε κε ίπε:

— Ομορφο δεντράκι, θα μυ χριαστι.

Εσκαπσε προσεχτικα, έβγαλε τι μιλια, χορις να πιράκ
τις ρίζες-τις. Τιν έφερε στον κίπο-τυ κε τι φίτεπσε σ
φιτόριό-τυ.

Τιν άλι χρονια κατέβικε στο φιτόριο κε με το πσαλίδ
τυ το στραβο έκοπσε όλι τιν πράσινι κοριφι τις μιλιας. Αφίκ
άθιχτο μονάχα το κορμί-τις. Το κορμί-τις το χάρακσε απ
πάνο κε στι χαραμάδα έμπικσε νέο βλαστάρι απο ίμερι μ
λια. Ιστερα σκέπασε τι μιλια με στόκο (ζαμάζκα) κε τι

Электронная библиотека РНБ

εςε με πανι. Ιςτερα έφρακςε τα γίρο-τις με μικρα παςά-
κ κε έφιγε.

Σαν μαραμένι φενότανε ι μιλια, μα ίτανε δινατι κε νέα.
λίγορα ανέλαβε. Κε το κςένο το κλαδι μεγάλονε μαζί-τις.

Ρυφα το κςένο το κλαδι το χιμο τις μιλιας κε ιμέρα
τιν ιμέρα μεγαλόνι: βγάζι μπυμπύκια, φίλα κάθε μέρα
περιςότερα. Απλόνι νέα κλαδια, νέα βλαςτάρια.

Ιςτερα απο τρία χρόνια γέμιςε ι μιλίτςα με αςπροκόκι-
λυλύδια.

Πέςανε τα αςπροκόκινα πέταλα, κε ςτο μέρος-τυς φανί-
νε ι πράςινες οοθίκες. Απ τις οοθίκες το χινόπορο ςχι-
τιςτίκανε τα μίλα. Μα όχι τόρα αγριόμιλα, μα μεγάλα, κό-
α, γλικα μίλα.

Κε τόςι καλι γένικε ι μιλίτςα, πυ κι απ' άλυς κίπυς
χόντανε να πάρυν βλαςτάρια απ' αφτι για εμβολιαζμο.

ΤΟ ΜΙΛΑΚΙ.

Έμια έχι το χιμο
φρέςκο μιροδάτο,
κόκινο κε χριςοωο
μέλι, κε γεμάτο
Κε ι ςπόρι ένα ςορο
δος-το μάνα-μυ, εδό

Δος τα ςπέρματα ςτιν Ανα — δος το φλύδι ςτι Χριςά-
δ, — τιν καρδύλα ςτον Τοτο — κε ςε μένα το μιςο.

ΣΤΟΝ ΚΙΠΟ ΤΥ ΜΙΤΣΥΡΙΝ.

Ο Μιτςύριν ίνε κςακυζμένος κιπυρος. Κάνι διάφορα πι-
ματα, για να μεγαλόςι νέες ράτςες κε νέα ίδι φιτον. Προς-

Электронная библиотека РНБ

παθι να καλιεργι καλα ίδι καρποφόρον δεντρον κε φιτον, να μι φοβύντε το κρίο.

Νά, μια βραγια απο θάμν
Μα δεν ίνε θάμνι αφτα. Ινε δ
τράκια-νάνι. Απιδιες μικροςκοπικ
Εφκολότερα μπορι κανένας να
ζέπςι τυς καρπυς απτα δεντρά
αφτα.

Κε ι περιπίιςί-τυς ίνε έφκ
Νά, ένα κλαδάκι με φίλα αγριο
ραςιας. Ι καρπι όμος ίνε βιςινι
Σε κάθε μίςχο ςινίθος δεν ίνε παραπάνο απο διο βίς
μα δο πέρα θα δίτε 50-60 βίςινα! Απτιν αγριοκεραςια
τι βιςινια ο Μυτςύριν μας έδοςε νέο καρποφάρο δέντρο.

Νά-το, το δεντράκι τις βιςινιας. Δε μεγαλόνι αφτο ς
κίπο, μα ςε γλάςτρα μέςα, πάνο ςτο τραπέζι. Αφτα τα
κροςκοπικα δέντρα ίνε γεμάτα απο μεγάλυς ζυμερυς καρπ
Τα δεντράκια αφτα δε χριάζοντε πολι μέρος, μα καρπυς
νυν μπόλικυς.

Ιπάρχυν τέτιες μιλιες ςτον κίπο τυ Μιτςύριν, πυ φοβύντε ι φίλακες τυ κίπυ να πλαγιάζυν κάτο απτα κλαδιά-τυς. Μπορι να πέςι κανένα μίλο απτι μιλια κε να ςικοθυν απο κι με μεγάλο πρίκςιμο.

Για να βαςτάκςυν ένα τέτιο μίλο πρέπι ν' ανίκςυν πλατια τις απαλάμες-τυς κε τις διο.

Στον κίπο τυ Μιτςύριν καλιεργύνε διάφορες μυριες ι καρπί-τυς ίνε μεγάλι κε ζυμερι.

Электронная библиотека РНБ

I μαλίνα ίνε τέσαρες φορες μεγαλίτερι απο κίνιν πυ έρομε εμις. Στερει ι καρπι δε φοβύντε τι μεταφορα, δεν ιθένυν τίποτε.

Πολα οφέλιμα κε ενδιαφέροντα μπορι να μάθι κανις ι πέρα. Γι αφτο κε κάθε χρόνο πολι κιπυρι πάνε στον κίπο Μιτςύριν για να δύνε πος μεγαλόνυν τα νέα ίδι τον φρύν, τον ζαρζαβατικον, τον θαμνόκαρπον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΙΛΑΚΑΣ.

Το καλοκέρι ίνε στιν έβγα-τυ. Στον κίπο τυ κολχοζιυ εχορίζυν ανάμεσα απτα φίλα μεγάλα κε ζυμερα τα μίλα, απίδια.

Κάθε νίχτα ο μπάρμπα Γιάνις φιλάγι τον κίπο. Κάθε άδι, προτυ να κςεκινίςι απτο ςπίτι, ο Κόςτας τον παραλι:

— Πάρε κ' εμένα μαζί-ςυ, παπυ, να φιλάκςο μαζι ν κίπο.

— Δε θα βαςτάκςις, ζαγαράκι-μυ, θα κιμιθις, — λέγι παπυς.

— Δε θα κιμιθο, παπυ, πάρε-με! — επιμένι ο Κόςτας.

Επιτέλυς ο παπυς ςιμφόνιςε.

— Καλα, πάμε! Να δύμε, πός θα φιλάκςις!

Ιςιχία στον κίπο. Βγίκε το φενκάρι. Ο παπυς μπίκε ο κλαδόςπιτό-τυ κ' έδοςε παρανκελία στον Κόςτα να τυ νάκςι, αν ακύςι κάτι.

Αρχιςε ο Κόςτας να ςκέφτετε, πος άβριο θα διιγιθι ς'όλ τα πεδια, πος δεν κιμίθικε όλι τι νίχτα, φιλάγοντας τον πο.

Σκεφτότανε ο Κόςτας κιτάζοντας το φενκάρι. Κίταζε, ταζε, κε το φενκάρι τυ φενότανε τόρα ςαν ένα μεγάλο κί-

Электронная библиотека РНБ

τρινο πεπόνι. Προςπαθι να το πιάςι, απλόνι τα χέρια, τ
τόνετε, μα να το φτάςι δεν μπορι.

Ακςαφνα τονε ςπρόχνι κάπιος!

— Θαβμάςιος φίλακας!

Ακύι ο Κόςτας τι φονι τυ παπυ.

— Τί τρέχι;

Πιδα απτι θέςι-τυ ο Κόςτας τρίβοντας τα μάτια.

Κιτάζι μπροςτά-τυ ςτέκετε ο παπύς-τυ κε ςτον υρα
ο ίλιος απςιλα. Γελα ο παπυς κε όλο λέγι:

— Φίλακας, μα φίλακας πρότις!

Ι ΑΠΡΟΣΚΛΙΤΙ ΜΥΣΑΦΙΡΙΔΕΣ.

Το καλοκέρι ι λαγι δεν μπένυν ςτυς κίπυς. Αλο πρ
μα το χιμόνα.

Πινάςανε το χιμόνα ι λαγι. Ζιτίςανε, ζιτίςανε φαγι παντυ, μα δεν βρίκαν πυθενα κε μπίκανε ςτον κίπο. Νέες μιλιες μεγαλόνανε ςτον κίπο. Ετρεκςαν εκι ι λαγι κι άρχιςαν να τις κςεφλυδίζυν. Απο μερικες μιλιες φάγανε όλο το φλιο γίρο ςτον κορμο.

Θαρθι ι άνικςι, θ'αρχίςυν κςανα τι δυλιά-τυς ι ρίζες τις μιλιας. Θ'αρχίζυν να ρυφυν το χιμο απτι γι κε να τονε ςτέλνυν πάνο ςτα φίλα.

Электронная библиотека РНБ

Τα φίλα πάλι θ'αρχίσυν να μαζέπσυν τροφι κε μέσον τυ λιυ να τι στέλνυν κάτο στις ρίζες. Θα φτάσι ι τροφι ος το έρος τυ φλιυ, πυ φάγανε ι λαγι. Παρακάτο να προχορίσι δίνατο. Ο δρόμος ίνε κὸμένος. Περιμένυν ι ρίζες τροφι απ- κ φίλα, μα ι τροφι δεν έρχετε. Θα κσεραθυν αφτες κε το εντράκι όλο θα μαραθι.

Πός να προφιλαχτι το δεντράκι απτυς λαγυς;

Τιλίκσανε ι κολχοζίτες με άχιρα τα δέντρα.

Μα έφκολα ι λαγι το πετάκσανε κάτο το αχίρινο τίλι- μα. Κε μέσα στα άχιρα έφκιασαν τις φολιές-τυς τα ποντί- α. Αρχισαν να ροκανίζυν το φλιο κοντα στυς λαγυς κε τα οντίκια. Αρχισαν να περιτιλίζυν τα δέντρα με κλαδια έλα- ο. Αφτο βοίθισε. Ι λαγι φοβιθίκανε τα ανκιλόματα απτις ιτερες βελόνες τυ έλατυ κε δεν άνκικσαν το φλιο.

Σε άλο κολχόζι κάναν φράχτι πικνο γίρο γίρο στον κίπο. Ιιδάνε ι λαγι γίρο απτο φράχτι, μα δεν μπορύνε να μπύνε τον κίπο. Κε έτσι μίνανε σόα κε ακέρεα τα δέντρα.

Ι ΠΙΣΤΙ ΦΙΛΑΚΕΣ.

Σ' ένα χοριο ίταν τόσι πολι κίπι, πυ ολόκλιρο το χοριο φάνταζε ένας μεγάλος κίπος. Ανθύσανε τα δέντρα τιν άνι- κσι, κε στα πικνα κε πράσινα φιλόματα τον κλαδιόν-τυς κελαιδύσανε τα πυλια. Παντυ ακυόντανε ιχιρα τραγύδια κε φθιμι κελαιδιζμι. Κε το χινόπορο σαλέβανε ανάμεσα στα φί- λα μίλα, απίδια, κοκίμιλα.

Μα νά, μαζεφτίκανε ομάδες τα πεδια κε καταστρέπσα- ε τις φολιες τον πυλιον. Ενκαταλίπσανε τα πυλια τις φο- λιες, φίγανε κε δε γιρίσανε πια πίσο.

Ιρθε το χινόπορο, ίστερα ο χιμόνας. Εφθασε ι άνικσι. Μα στυς κίπυς τόρα ισιχία κε κατσυφια.

Электронная библиотека РНБ

Αναπτιχτίκανε εκι πλίθος βλαβερες κάμπες, πυ άλο
τις κατάςτρεφαν τα πυλια. Φάγανε ι κάμπες όχι μονά
τα φίλα μα κε τα λυλύδια. Κε γιμνα τα δέντρα ςτεκότ
κατςυφιαζμενα, όπος το χιμόνα.

Ιρθε το χινόπορο. Στυς κίπυς ύτε μίλα τόρα, ύτε α
δια, ύτε κοκίμιλα.

ΤΑ ΣΠΥΡΓΙΤΙΑ.

Τςαπ, τςαπ, τςαπ τα ςπυργιτάκια
ςτα κλαδια πςιλα.
Ιν' γλικα τα βιςινάκια,
ιν'τα μίλα πιο γλικα.
Πίνυν το χιμο, ρυφάνε,
μέλι ο χιμος.
Τερετίζυν κε τςιμπάνε,
κόςκινο ο καρπος.
Τα ςταχτια τα ςπυργιτάκια,
τςάπυ, τςάπυ ςτα κλαδια.
Ιν' γλικα τα βιςινάκια,
κε τα μίλα πιο γλικα.

ΤΟ ΣΠΥΡΓΙΤΑΚΙ ΣΤΙ ΦΟΛΙΑ.

(π α ρ ά μ ί θ ι).

Ζύςε κάποτε ένας κιτρινοράμφις ςπυργίτις. Τον ελέγα
Πυντικ, κε ζύςε κάτο απτο παράθιρο τυ λυτρυ, μέςα
ζεςτι φολια.

Να πετα δε δοκίμαςε ακόμα, μα τις φτερύγες-τυ κυνύ
κι όλον τον κερο πρόβαλε το κεφαλάκι κε κίταζε έκς
— Τςιβ, τςιβ; — τον αροτύςε ι ςπυργίτενα.

Электронная библиотека РНБ

Εκίνος ετίναζε τις φτερύγες κε, κιτάζοντας ςτι γι, τερέτιζε.

— Ινε μάβρι, παραπολι μάβρι.

Πέτακςε ο πατέρας έφερε κάμπες ςτον Πύντικ.

Τον επιδοκιμάζι ι μάνα — ι ςπυργίτενα:

— Τςιβ, τςιβ.

Κε ο Πύντικ όλο κε καταβροχθίζι τις κάμπες! Κι όλο
οβάλι το κεφαλάκι απτι φολια κε κιτάζι.

— Τςιβ, τςιβ, — ανιςιχα ι μάνα.

Ετςι κιλύςαν ι μέρες, μα ι φτερύγες δεν βιαζόντανε να
εγαλόςυν.

ΔΙΣΤΙΧΙΜΑ.

Φίςιςε μια φορα ο άνεμος.

Ο Πύντικ καθότανε ςτο άκρο τις φολιας κε έπεςε.
Ιετα ι ςπυργίτενα κατόπιν-τυ· κ' εκι κάτο, νά-ςυ ι κοκινό-
αλι γάτα με τα πράςινά-τις μάτια. Φοβίθικε ο Πύντικ, άνι-
ςε τις φτερύγες, κυνιέτε πάνο ςτα ςταχτια ποδαράκια κε
ερετίζι. Κε ι ςπυργίτενα το τραβα ςτιν πάντα, τα φτερά-
ις ςικόθικαν απάνο — απιλιτικι, τολμιρι, ανίγι το ράμφος
— ςιμαδέβι ολόιςα ςτα μάτια τις γάτας.

Ο φόβος ςίκοςε απτι γι το ςπυργιτάκι. Πίδιςε, άνικςε
ις φτερύγες, — μια διο κε — ςτο παράθιρο.

Πέτακςε εκι κε ι μάνα, δίχος υρα, μα με χαρα μεγάλι·
άθιςε δίπλα-τυ, το τςίμπιςε ςτο ζβέρκο κε ίπε:

— Τςιβ, τςιβ.

Κε ι γάτα κάθιτε ςτι γι, καθαρίζοντας απτα πόδια-τις
α φτερα τις ςπυργίτενας. Κιτάζι τα ςπυργιτάκια με τα
ράςινα μάτια-τις κε παραπονιάρικα μιαυρίζι:

— Μα-αλακο το ςπυργιτάκι, ςαν το ποντικάκι... Μιά-υ-υ!..

Ολα τελιόςανε καλα, μονάχα ι μάνα έμινε χορις υρα.

Электронная библиотека РНБ

ΣΤ' ΑΜΠΕΛΙ.

Ι μπριγάτα τυ πατέρα-μυ πέραςε κίνι τι νίχτα ςτ' μπέλι. Το χοριο ίταν αρκετα μακρια κε έπρεπε πολι π ν' αρχίςι ι δυλια. Τον παρεκάλεςα κε με πίρε μαζί-τυ. τι νίχτα φοτιες παντυ, κε γίρο στις φοτιες κςαπλομένι ι κ χοζίτες. Τραγυδύςαν ι νέι κε χορέβανε, κ' εμις τα πεδ ίμαςτε ος πέντε καθιζμένι γίρο στον μπάρμπα Γιόργι ακύ διάφορες ιςτορίες, πυ μας διιγότανε. Αργα τα μεςάνιχ ςταμάτιςε ι κίνιςι. Κιμόντανε όλι εκςον απτο πατέρα κε γίτονά-μας, το Γιάνι. Φιλάγανε το αμπέλι απτυς εχθρυς κολχοζιυ. Το προι όταν κςίπνιςα, όλι ςτ' αμπέλια τριγύς τραγυδόντας κε ο τόπος γίρο βύιζε, ςαν απο μελίςι πυ βγ νι ςτι βοςκι.

Πίρα κ' εγο μαζι με τ'άλα τα πεδια το καλάθι κε μικρό-μυ κλαδεφτίρι κι άρχιςα τον τρίγο. Μα κι πυ τ γύςα, νά μια ςφίκα πυ ίταν κριμένι στο σταφίλι κε δεν επρόςεκςα, τςαπ! μυ δίνι μια δανκοματια στο αριςτερο μ γυλο. Δεν πέραςε πολι όρα κε έγινε διο φορες φυςκομέ απ' ότι ίταν το δεκςι. Ο μπάρμπα Γιόργις πυ με ίδε, κ νιςε το κεφάλι, έβγαλε το μαντίλι-τυ, το μύςκεπςε ςτι βρ κε μυ το έδοςε. — Νά, το κομπρέςο θα κατεβάςι το πρίζμ — ίπε, — μα στο εκςις να ίςε πιο προςεχτικος.

Πέραςε απο τότε μια εβδομάδα. Κόπςαμε όλα τα γ νομένα ςταφίλια, τα μεγάλα κε ζυμερα κε τόρα βράζι μύςτος ςτα βαρέλια πυ θα γίνι κραςι. Τ' αμπέλι κςεκυράζε κε τα φίλα-τυ τα πλατια κιτρινίζυν κε πέφτυν. Ι κολχοζ τες πάλι ετιμάζυντε για τ' αμπέλι.

Электронная библиотека РНБ

— Για πύ; — αρότισα τον πατέρα-μυ.

— Θα πάμε τόρα, — ίπε ο πατέρας, — ν' ανίκσομε ίρο σε κάθε κλίμα ένα λάκο κε να ρίκσομε διο τρις χεριες οπρια στο καθένα. Ι κοπρια ίνε το φαγι τυ αμπελιυ. Κυάστικε το καιμένο για να θρέπσι τα σταφίλια κι αδινάτισε. ν δεν τυ δόσομε τόρα να φάι, ίνε φόβος να μιν καρπίσι ια ί κε να κσεραθι.

Τέσαρες μέρες δύλεβε πάλι εκι ι μπριγάτα τυ πατέραυ. Κε το αμπέλι πίρε το φαγί-τυ κε σιγα σιγα θα το ρόι όλον το χιμόνα ρυφόντας-το μαζι με το νερο, πυ θα ο δόσυν ι χινοποριάτικες βροχες.

ΤΟ ΧΙΝΟΠΟΡΟ.

Φίγανε τα χελιδόνια
άδιες ι φολιες.
δε λαλύνε πια τ' αιδόνια
στις τριανταφιλιες.

Στο καλο, να κσαναρθίτε,
πρόσχαρα πυλια,
κι άνκιχτι θα κσαναβρίτε
τιν παλια φολια.

ΣΤΟΝ ΚΟΛΧΟΖΟΚΑΜΠΟ.

(Αφίγισι πιονέρυ).

Αβγυστος μίνας. Ι δυλια βράζι στον κολχοζόκαμπο. Τα φίλα τυ καπνυ όριμα πια περιμένυν το μάζεμα. Προτυ ο ίλιος να βγι, στον κάμπο όλες ι μπριγάτες. Αντιλαλυν τα καπνοχόραφα απτα γέλια κε τις φονες, τα τραγύδια τον κολχοζίτον. Δυλέβι ακύραστα το χέρι μα κε ι γλόσα κε το λαρίνκι δεν μένυν πίσο. Στιν κινι κε μαζικι δυλια δε νιόθις τιν κύρασι.

Κσεκινίσαμε στον κάμπο κ'εμις. Το πιονέρικο τάγμα τυ σκολιύ-μας. Μόλις φτάσαμε, ο αρχιγός-μας έτρεκσε στον μπριγατίρο κε τυ ίπε:

Электронная библиотека РНБ

— Ιρθαμε να σας βοιθίσυμε. Διατάκστε!

Χαμογέλασε εκίνος κε ίπε:

— Ιστε μικρι ακόμα. Το μάζεμα τον καπνόφιλον δ
ίνε για σας. Φιλάκστε τιν όρεκσί-σάς γι αργότερα. Οταν
μεγαλόσετε.

Μας πίρακσε το φιλότιμο. Μικρι! κε μίπος δεν ίνε δ
λιες για τυς μικρυς! Επιμένυμε. Θέλομε να πάρομε κ' εμ
μέρος στο μεγάλο κινονικο έργο!

Κσαναγέλασε εκίνος κε ίπε:

— Καλα, μι θιμόνετε. Αφυ επιμένετε μπορι να βρε
κε για σας δυλια. Το καλαμπόκι τυ κολχοζιυ το φιλάγ
τρις απτυς κολχοζίτες-μας. Πιγένετε να τυς βοιθίσετε. Μ
κιτάκστε, ι δυλια ίνε σοβαρι κε ιπέφθινι.

— Ακριβος ίνε ι δυλιά-μας, — ίπαμε. — Θα έμαθε
βέβεα το κατόρθομα τυ Μίτια Γορτιένκο — ίπε ο αρχιγό
μας. Το κατόρθομα εκίνυ ίνε παράδιγμα για όλυς-μας. Δ
θ' αφίσυμε κανένα να νκίκσι τιν κινονικί-μας περιυσία . .

Εκσο απτο χόριο, δίπλα στον κάμπο τυ καλαμπυκ
ασπρίζι ι σκινι τυ τάγματός-μας. Κσαπλομένι εμις μέσα εκ
περιμένυμε τιν επιστροφι τον σιντρόφον-μας. Να τυς αντ
καταστίσυμε στι διαφίλακσι τυ καλαμπυκιυ.

Απο μακρια ακύετε ι τρομπέτα. Μας δίνι το σίνθιμα τ
αναχόρισις. Πιδύμε όλι-μας απτις θέσις-μας κι αφίνομε
σκινι. Μένι μονάχα ο Μίλτις, ίνε επιστάτις σίμερα αφτο

Εκσο απτι σκινι κρεμαζμένι ι εφιμερίδα τυ τίχυ-μα
Μαζομένι εκι ι ομάδα διαβάζι. Μας ενδιαφέρι πολι το σιμ
ομα για το κατόρθομα τις Α! ομάδας. Το διαβάζυμε διο κ
τρις φορες ο καθένας. Κε ζιλέβομε τυς πιονέρυς τις Α
ομάδας πυ φάνικαν πιο τιχερι απο μας. Κατόρθοσαν ν

Электронная библиотека РНБ

άςυν τον καλαμπυκοκλέφτι, πυ τι νίχτα κριφα έκλεβε τα τςάνια τυ καλαμπυκιυ.

— Τί θα πι τόρα ο πρόεδρος τυ κολχοζιυ; — ίπε ο άκις. — Κάνυμε για δυλια, ίτε όχι;

ΣΤΙΝ ΤΣΑΚΒΑ.

Το τρένο κςεκινα. Φέβγυμε για τιν Τςάκβα. Απτα παάθιρα δεκςια βλέπυμε τα βυνα βυτιμένα στιν πραςινάδα. ριςτερα κςαπλόνοντε τα γαλάζια νερα τις Μάβρις θάλαςας. Το τρένο τρέχι όλο τον κερο μπροςτα απο μαγικες κςοχες, όπυ βρίςκοντε ςπίτια ανάπαπςις...

Ιςτερα απο ίκοςι λεπτα φτάνυμε ςτιν Τςάκβα, τι χόρα υ τςαγιυ κε τον μανταρινιον.

Σαράντα χρόνια πριν προτοφιτέπςανε εδο το τςάι. Κάανε τις πρότες δοκιμες. Κ' ι δοκιμες επέτιχαν. Το τςάι ρίτροςε.

Μα πριν απτιν επανάςταςι δε δόςανε όςι έπρεπε προοχι ςτι ςπυδέα αφτι καλιέργια. Τόρα τελεφτέα ι καλιέργια υ τςαγιυ κάθε χρόνο κε περιςέβι. Κάθε χρόνο κε κενύριες πλαντάντςιες τςαγιυ ςκεπάζυν τυς γίρο λόφυς...

Ανεβένυμε ς' ένα λόφο. Περνύμε ανάμεςα απο χαμιλυς, θάμνυς ςκεπαζμένυς με ςκυροπράςινα μικρα φιλάκια. Ολι αφτι ι θάμνι ίνε φιτεμένι ςε απόςταςι μιςο μέτρο ο ένας αποον άλο. Αφτα ίνε τα δεντράκια τυ τςαγιυ.

Τυς θάμνυς τυ τςαγιυ τυς φιτέβυν ςτο έδαφος, αφυ άλυνε ς' αφτο ιδ'ετερο λιπαζμένο χόμα. Με τιν καλι περιπίιςι ι θάμνι τυ τςαγιυ λίγο-λίγο διναμόνυνε. Στον τέταρτο χρόνο αρχίζυν να δίνυν ςοδια. Απτυς θάμνυς τυ τςαγιυ μαζέβυν τα μικρα φίλα.

Τα φίλα πρέπι να μαζεφτύνε ςτιν προθεζμία, γιατι αν

Электронная библиотека РНБ

αργίςι το μάζεμα γίνοντε χοντρα κε το τςάι χαλνα τιν
ότιτά-τυ.

Στο διάςτιμα ενος καλοκεριυ τα φίλα τυ τςαγιυ μα
δοντε κάμποςες φορες. Μαχιτικα εργάζοντε ι δυλεφτάδ
Πρέπι να διάζοντε γιατι ο κερος δεν περιμένι.

ΣΤΙ ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΤΥ ΤΣΑΓΙΥ

Τα φίλα τυ τςαγιυ τα φέρνυν μέςα ςε καλάθια ςτι φ
πρικα τυ τςαγιυ. Το χτίριο τις φάμπρικας ίνε χτιζμένο
ςίδερο, πυ δε ςκυριάζι. Ετςι για να ίνε πάντοτε ςτο ε
τερικο τυ χτίριυ μεγάλι κςεραςία.

Πρότα πρότα απλόνυν τα μαζεμένα φίλα ςε πετςέτ
πυ ίνε καμομένες απο αρεο πανι. Εκι μένυν ος δόδεκα ό
για να ςτεγνόςυν. Αν ο κερος δεν ίταν τόςο ζεςτος ό
πρέπι ζεςτένετε με θερμάςτρες.

Τα ςτεγνομένα φίλα τα ρίχνυν ςε μια ιδιέτερι μιχανι
ρόλερ. Στι μιχανι αφτι τα φίλα ςιμαζέδοντε. Ιςτερα τα κ
ρένυν ςε ιδιέτερα κόςκινα.

Κατόπιν αρχίζι το πιο ςπυδέο. Τα φίλα απλόνοντε
τραπέζια... Ετςι τα φίλα αποχτύνε γέφςι κε δίναμι. Σ
χτιριο αφτο τις φάμπρικας τυ τςαγιυ ι ατμόςφερα ίνε π
τιζμένι απο δινατι μεθιςτικι μιρυδια τςαγιυ.

Κατόπιν αφυ περάςυνε τα φίλα μια φορα ακόμα απ
ρόλερ μαζέδοντε ολότελα κε μέςα ςε κόςκινα ςιρμάτινα μπ
ζυντε ςε κςεραντικες θερμάςτρες.

Το κςεραμένο τςάι περνα απο μιχανι, πυ το κόδι
κατόπιν χίνετε ςε μιχάνιμα για το κςεχόριζμα. Ενας κίλ
τρος πυ γιρίζι ίνε ςκεπαζμένος απο τρίπες πυ έχυν διάφ
ρο μέγεθος. Το τςάι περνα απτις τρίπες αφτες κε έ
κςεχορίζετε.

Εχι τρία ίδι τςαγιυ: ανότερο, πρότο κε δέφτερο...

Электронная библиотека РНБ

χοριζμένο τσάι αμπαλάρυνε (βάζυνε) ςε κιβότια πυ τα ...ν ερμιτικα κε τ' αφίνυν έτςι μερικυς μίνες.

Στα κιβότια αφτα το τςάι αποχτα μιρυδια. Ιςτερα το ...ζυν απο κι κε το αμπαλάρυν ςε πακέτα.

Γίρο στιν Τςάκβα βρίςκοντε πέντε ελινικα χορια. Ι κά-τον χοριον αφτον ενομένι ςίμερα ςε κολχόζια καταγίνον-ςτιν καλιέργια τυ τςαγιυ κε τον μανταρινιον.

ΠΡΙΝ ΚΕ ΤΟΡΑ.

ΠΡΙΝ.

Τ'άλογο πςοριάρικο
— δίςτιχι κερι —
έςερνε το άροτρο,
κόκαλο, πετςι.

Κε κυτςο το άροτρο
έλαμνε τι γι.

Κε εκίνι έδινε,
λίγο το πςομι.

Электронная библиотека РНБ

Στι ςτέπι, πυ κςέχαςαν
χρόνια κε κερι,
μάβρι τόρ' απλόνετε
για ςπορα ι γι.
Με το πρότο ςίνθιμα
όλι ςτι δυλια.
Εκςακόςια τράχτορα
έτιμα ίνε πια.

Εκςακόςια τράχτορα,
τόςι οδιγι.
Κε ι τιμονιέριδες,
άλι τόςι αφτι.
Με το πρότο ςίνθιμα
όλι τι δυλια.
Κε ο κάμπος έτιμος
νά-τος για ςπορα.

ΕΚΙ ΠΥ ΙΤΑΝ ΑΛΟΤΕ ΒΑΛΤΟΣ.

Πίγανε τα πεδια στο δάςος να ζιτίςυν το άλογό-τυς. Ι ne κε βλέπυν: στιν άκρι τυ δάςυς κάθιτε ο μπαρμπα-Θά κε ιςιχάζι.

— Γιά-ςυ, μπαρπα-Θάνο! Δεν ίδες το άλογό μας;

— Πίρε το άλογό-ςας ο βάλτος. Χόθικε εκι μέσα τ' αφτια, — χορατέβι ο μπαρμα.-Θάνος.

— Πιός βάλτος; — αροτίςαν τα πεδια.

— Τί νομίζετε, έτςι ίταν πάντοτε εδο; Αλοτε, στα π λια τα χρόνια, στον κερο τυ τςάρυ εδο πέρα ίταν απέρ τος βάλτος. Πνιγόντανε εκι πρόβατα, πυλάρια. Μια φ μάλιςτα κόντεπςε να πνιγι κε μια αγελάδα.

— Κε πός βρέθικε εκι ι αγελάδα;

— Νά έτςι, προχόριςε στο βάλτο κε χόθικε μέσα τα κέρατα.

— Κε τί έγινε τόρα ο βάλτος αφτος, μπαρμπα-Θά

— Διοχετέπςανε τα νερα νά ς' εκίνο τον ποταμο. Αφ γένικε στον κερο τις ςοβετικις εκςυςίας. Ιρθαν κάπιι απ πόλι, εκςετάςανε όλα γίρο, κε αποφαςίςανε: «να αποκςιρ θι ο βάλτος».

Электронная библиотека РНБ

Μεγάλες ςιζίτιςες ίχαμε τότε γι αφτο το ζίτιμα. Φο-
ες, κακο.

«Δεν εκάναμε εμις το βάλτο για να τον αποκςιρένυμε.
)φέλια ίςος να ίνε, ίςος κε όχι. Δεν το κςέρυμε. Κςέρυμε
ονάχα πος πρέπι να λιγίςυμε τι ράχι κε ν'ανίγυμε αβλάκια».

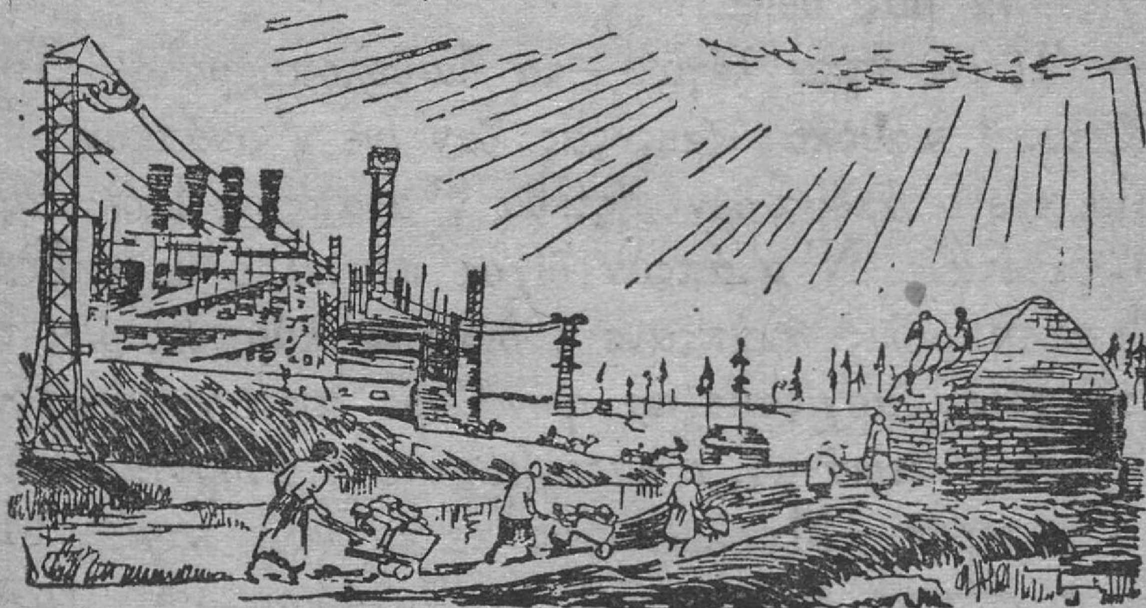
Κε μόλα τάφτα αποκςιρέναμε το βάλτο κε τόρα αρχί-
αμε να οργόνυμε τον αχρίαςτο αφτο άλοτε κάμπο.

Τα πεδια κυβεντιάςανε καμπόςο ακόμα κε ίςτερα ςικοθί-
ανε κε ςχίζοντας τον αλοτινο βάλτο τρέκςανε προς το δά-
ος. Σικόθικε κι ο μπάρμπα-Θάνος κε: «Εμπρος, Σταχτί-
υ» λέγοντας, άρχιςε κςανα το όργομα τυ κάμπυ.

Ο ΙΛΕΧΤΡΟΣΤΑΘΜΟΣ.

Περάςανε τρία χρόνια απο τότε.

Στον ίδιο κάμπο τόρα βυίζοντας τρέχι το τράχτορο ςέρ-

οτας τα αλέτρια. Βαθιοςκαμένες αβλακιες μαβρίζυν στο
άμπ οαπτο πέραζμα τυ τράχτορυ. Πίςο απτο δάςος ακύ-
τε το τρίκςιμο τον πριονιον κε τον ακςιναριον ο χτίπος.
Εκι πέρα πίςο απτο δάςος, ςτον τορφόδικο βάλτο φκιάνανε
λεχτρικο ςταθμο.

Российская национальная библиотека

Электронная библиотека РНБ

Διο πεδάκια περνύσαν απτο δάςος. Στο δρόμο αντα-
ςανε τον μπαρμπα Θάνο μ' ένα ακςινάρι στι ζόνι.
— Γιά-ςυ, μπάρμπα-Θάνο!
— Απο πύ έρχεςτε;
— Ιμαςτε ςτον ιλεχτρικο ςταθμο.
— Ετςι! Λένε πος πολι γλίγορα θα τελιόςι. Θα
φος ς' όλα τα κολχόζια γίρο. Ακόμα κε στο μίλο! Στιν ιλικία
πεδια, ύτε το ονιρεβόμυνα ένα τέτιο πράμα! Ολι-μυ ι
πέραςε πάνο ςτο χερυλάτι τυ αλετριυ. Δυλια βαρια κε κ
ςτικι! Κε τόρα τα τράχτορα τιν κάνυν τι δυλια όλι. Κ
χρόνος κε κάτι νέο μας φέρνι.

Ο ΙΛΕΧΤΡΙΖΜΟΣ.

Περάςανε ιλεχτριζμο στο χοριό-μας. Στο ςπίτι-
κρεμάςαμε κ' εμις διο ιλεχτρικες λάμπες. Τις ίδε ο πα
κι άρχιςε να μας βρίζι:
— Τί ίνε αφτα λέγι, — τα διαβολοπράματα; Τυ
κοπιάζετε. Ι διαβολοφύςκες-ςας δεν ίνε ν' ανάπςυν.
Μα κ' εγο ακόμα δεν πίςτεβα ν' ανάπςυν. Πολι παρά
νο μυ φενότανε. Ν' ανάπςυν δίχος πετρέλεο κε ςπίρτα.
Γι αφτο μόλις ανάπςανε ι διό-μας λάμπες, όλα τα
δια ςαν τρέλα αρχίςαμε να φονάζυμε απτι χαρά-μας.
— Νά, πεδιά-μυ, τι κατορθόςανε ι άνθροπι,--μας
τότε ο πατέρας—Μπόλικο φος κε καπνίλα καμια. Μπ
με κε το πέτςκο δίχος κςίλα να τ'ανάβυμε. Με τον ιλ
τριζμο να πςίςυμε οπιδίποτε φαγι. Κι ακόμα δίχος άλ
με ιλεχτρικο αλέτρι να οργόνυμε τι γι: μονάχο-τυ το
χτρικο αλέτρι θα πάγι.
Βγίκαν όλι απτο ςπίτι. Εμινα μόνος. Δεν μπορο
ιςιχάςο. Θέλο να μάθο όλα: κέετε ίτε όχι ι μικρι τ

Электронная библиотека РНБ

ρα στι λαμπίτσα. Πάνο απτι λαμπίτσα κάτι σα μάβρο κεφαλάκι, κε στο κεφαλάκι μικρο χερύλι.

Γίρισα το χερύλι αφτο δεξια—φάνικε το φος. Γιρισα μια φορα ακόμα, πάλι δεξια—έγινε σκοτινα.

Θάβμα αλίθια!

Πέρνο κε ξεβιδόνο τι λαμπίτσα απτο κεφαλάκι. Εζβίστικε το φος.

Αρχισα να πασπαλέπσο το κεφαλάκι απο κάτο άπ' όπου βιδόνετε ι λαμπίτσα κε κάτι μυ τραβα τα δάχτιλα. Κσβίθικα κε φόνακσα:

— Πιός ίνε αφτος, πυ με τραβα;

Πασπάλεπσα μια φορα ακόμα στο ίδιο μερος κε πάλι το ίδιο. Κσαναφόνακσα. Μπίκε ο πατέρας κε με ροτα:

— Γιατί φονάζις;

— Κάπιος με χτίπισε πάνο στα δάχτιλα,ί—πα.

Ο πατέρας-μυ λέγι τότε:

— Κσεβίδοσες τι λάμπα χορις να κλίσις τον ιλεχτρισμο. Στο σίρμα απτο οπίο κρέμετε ι λαμπίτσα βρίσκετε ι ιλεχτρικι δίναμι. Νά, αφτι ίταν πυ σε χτίπισε στο χέρι. Αλι φορα να μι τιν κσεβιδόνις χορις εμένα, γιατι μπορι μεγαλίτερο κακο να πάθις. Ι ιλεχτρικι δίναμι κι άλογα ακόμα μπορι να σκοτότι στι στιγμι.

ΙΛΕΧΤΡΙΚΙ ΛΑΜΠΑ

Στι γονία καθιζμένι
κρεμάλέι ι λάμπα καπνιζμένι.
— Ιτανε άλοτε χερος,
π' ύφερνα μόνι το φος
...ες το σπίτι κάθε βράδι.
...τρο λιχνάρι με το λάδι
τ' όριχσα μακρια
κ' ίμυνα τις πεταλύδας
το πεγνίδι κ' ι χαρα!
Μα αφότυ αφτι ι κσένι
πάτισε το πόδι εδο,
στι γονία πεταμένι,

Электронная библиотека РНБ

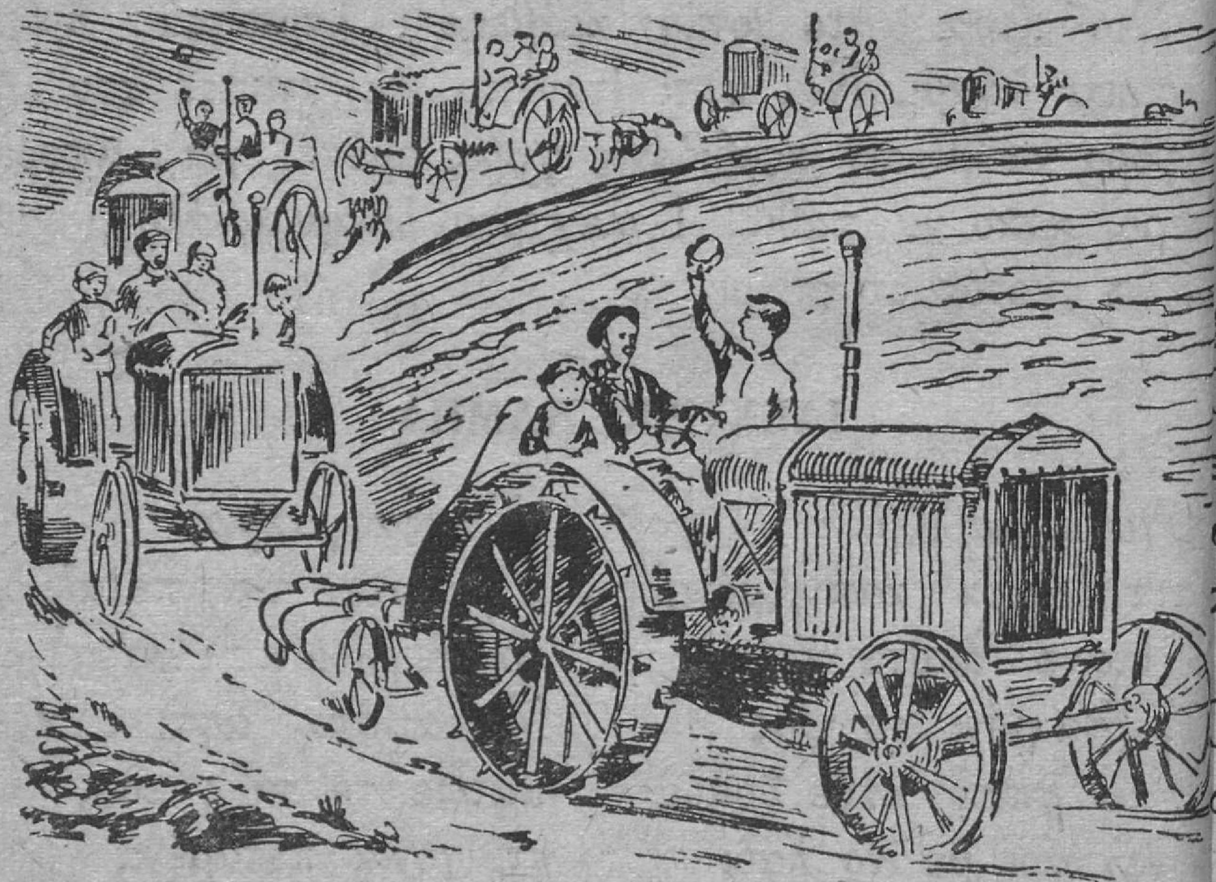
κσεχαζμένι, μαβροζο.
«Ε, σι φράνκισα, σι κσένι!
— Θιμομένι, φυρκιζμένι,
τις φονάζο μια φορα —
δεν αδιάζις τι γονια,
όπος πρότα 'γο να ζίσο
κε τον κόζμο να φοτίσο!»
Κε ι κσένι μ' απαντα:
«Πάνε τόρα τα παλια!
Μι νκρινιάζις κε καπνίζις,
σαν εμένα δε φοτίζις.

Θέλις σπίρτα, θέλις λά
σκύπιζμα θες κάθε βρά
περιπίισι καλι,
μι συ σπάσι το γιαλι.
Ιν' αδίνατο το φός-συ,
περνα, φίλι, ο κερός-
Δίχος σπίρτα δίχος λό
γο ανάβο κάθε βράδι,
π'ύμε κόρι τις αβγις
κε πεδι τις αστραπις.»

Ι ΜΙΣΑΦΙΡΙΔΕΣ ΑΠΤΟ Μ.Τ.Σ.

Ολόκλιρι κολόνα απο τράχτορα οργόνι τα χοράφι κολχοζιυ. Δεκαπέντε κομάτια.

— Για κιτάκστε, σκεπάσανε όλο τον κάμπο! — φ κσανε τα πεδια.

Электронная библиотека РНБ

— Κε πόςο βαθια ςκάβυν!

Οταν τελίοςε ι δυλια, ο τραχτορίςτας ςταμάτιςε το τράχτορο.

— Ας καθίςι όπιος απο ςας ίνε τολμιρος!—ίπε.

Σιμαζέβοντε τα πεδια κε το ένα ςπρόχνι το άλο.

Τα πιο τολμιρα απο όλα, ο Κόςτας κε ο Γὄγος ἐβικαν ςτο τράχτορο. Τρέχι αφτο κε εκίνο όλο γέλια κε ...νες.

Ιςτερα θελίςανε να μιμιθύνε τον Κόςτα κε το Γόγο τ' άλα τα πεδια. Ερχοντε κοντα ςτον τραχτορίςτα κε ...ν παρακαλύνε:

— Κάθιςε κ' εμένα μπάρμπα, βάλε κ' εμένα να ...ιτςο!

Γρίγορα πάνο απτα τράχτορα φενόντανε πεδικα κεφάλια:

Ιςτερα κατέβικαν όλι ςτο ποτάμι να κολιμπίςυν. Εκι ...δια κε τραχτορίςτες κάνανε κυτρυβάλες, βυτύςανε ςτο νε...φ. Ι μυςαφίριδες γενίκανε διαμιας φίλι τον πεδιον, παλί...ς γνόριμι.

— Απο πύ ίρθατε, μπάρμπα;—τα πεδια άρχιςαν να ...τάνε τυς τραχτορίςτες.

— Απτο ςταθμο.

— Απο πιό ςταθμο;

— Απτο μιχανικο τραχτορικο, το Μ.Τ.Σ. όπος τόνε ...με. Δεν μπορι το κάθε κολχόζι νἄχι δικές-τυ μιχανες. ...ε ςτο ΜΤΣ ιπάρχυν όλα: Τράχτορα, ςπαρτικες μιχανες, ...ρίςτρες, αλονίςτρες. Με τις μιχανες αφτες καλιεργύμε τα ...οράφια, μαζέβυμε τι ςοδια ςτα κολχόζια. Νά, γι αφτο ίρ...αμε κε ςε ςας. Να ςας βοιθίςυμε.

Στα ΜΤΣ ιπάρχι κε βιβλιοθίκι: εφιμερίδες κε βιβλία. ...ι ακόμα ράδιο, κινιματόγραφος. Σιχνα δίνυμε εκι θεατρικες ...αράςταςες.

Ελάτε ς' εμας, έχομε πολα να ςας δίχςυμε εκι πέρα.

Электронная библиотека РНБ

ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ.

Χιμόνας βαρις τι χρονια εκίνι. Ι παρακαταθίκι τις τρ-φις για τα ζόα τελίοςε. Ανανκάςτικαν ι χορικι να ζιτί-άχιρα για τα ζόα-τυς απτον τςιφλικα. Τυς έδοςε εκίν μα με τι ςιμφονία το κάθε ςπίτι να τυ οργόςι δορεαν ντεςετίνες.

Ιρθε ι άνιxςι. Ι εποχι τυ οργόματος. Πρότι φορα πρεπε να οργοθυν τα χοράφια τυ τςιφλικα. Εμις έπρεπε οργόςυμε κάτο ςε μια χαράδρα. Απόκριμνο το μέρος, γεμ αγριόχορτα. Το βράδι έπεςε πςιλι βροχι κε αναφυντύρ ςε το χόμα.

Χάρικε ο πατέρας.

— Οπος όπος θα τα καταφέρυμε,—ίπε.—Κίτα, αλέτρι ςαν κςυράφι κόβι.

Διπνίςαμε κε πέςαμε να κιμιθύμε κάτο απτο αμάξ Δέςαμε τα πόδια τυ αλόγυ κε το αφίςαμε στο θεριζμ λιβάδι.

Φονες κε βριςιες με κςιπνίςανε τι νίχτα. Πέτακςα παλιο παλτό-μυ κι άρχιςα ν' αφυνκράζομε.

— Πύ, ςπίτι-ςυ βρίςκεςε;—φόνακςε κάπιος κςέν

— Τόρα θα ςε δίκςο . . .

— Απο πιόνα πίρες άδια; Αφτο μας έλιπε!

— Πλερόνις κε το πάθιμα ςυ γίνετε μάθιμα!

Ακυςτίκανε ίςτερα χτίπι ποδιον, ςάλεμα θαμνόκλαδον κςανα ιςιχία.

Το προι, μόλις έφεκςε, εγο εκιμόμυνα ακόμα, έτρεκςε πατέρας-μυ ςτιν αβλι τυ τςιφλικα, για να ζιτίςι το άλογ μας πυ το πίραν τι νίχτα απτο λιβάδι τυ αφέντι.

Γίριςε ίςτερα απο μια όρα—κυραζμένος, κατςυφιαζμ

Электронная библиотека РНБ

s. Αμίλιτος κάθιςε δίπλα στο αμάκςι. Επιαςε αργότερα τα διο χέρια τα μαλιά-τυ κι αναςτενάζοντας ίπε:

— Πύ να τᾶβρο τα τρία ρύβλια τόρα;! Κε γιατί; Κε νιςε το κεφάλι. Μια μεγάλι μαβράδα ίτανε κάτο απτα τια-τυ κε στ᾽ αφτί-τυ γραντςύνιζμα μεγάλο.

Προτυ να προγεβματίςυμε ςικόθικε ο πατέρας κε πίγε άλι στο τςιφλίκι. Πέραςε κάμποςος κερος. Εγο περίμενα απλομένος δίπλα στο αμάκςι.

Εδιςε πια ο ίλιος, ςκοτίνιαςε ο υρανος. Σιλογιζμένος ίρ- ο πατέρας.

— Εφαγες;—μ᾽ αρότιςε.

Εβγαλε το πςομι, έκοπςε ένα κομάτι, κε μαςόντας-το χος όρεχςι, ίπε:

— Πάμε ςπίτι!

— Κε τ᾽ άλογο;—ρότιςα.

Εκίνος ςιοπύςε.

Στο ςπίτι ι μιτέρα-μυ έκλεε, όταν φτάςαμε αργα εκι έρα: εμαθε το ατίχιμά-μας.

Ο αφέντις ύτε τι δέφτερι ύτε τι τρίτι ιμέρα μας έδοςε το άλογο.

Электронная библиотека РНБ

Τιν τέταρτι μέρα πίγε ι μιτέρα-μυ ι ίδια να ζιτίσι άλογο. Μα τιν εδάνκασε το αφεντόςκιλο κε γίρισε με δάκ πίσο. Ιςτερα απτο γέμα ο πατέρας, δέφτερι φορα τιν ί μέρα, πίγε πάλι στο τςιφλίκι.

—Κάμετέ-με ότι θέλετε,—ίπε στον τςιφλικα.—Θα χ ολόκλιρο το χρόνο!—Κε κάθιςε πάνο στο χόμα κάτο απ εκςόςτι.

Οταν ο αφέντις έμαθε πος τυ οργόςαμε το χοράφι- έδοςε διαταγι να μας δόςυν δίχος πλιρομι το άλογο, μα τι ςιμφονια να καλιεργίςυμε μιςι ακόμα ντεςετίνα.

Χερέτιςε με ςεβαζμο ο πατέρας κε χαρύμενος ίρθε ς ςπίτι.

Το πιναζμένο άλογο ρίχτικε στα άχερα, κι ο πατέρα μυ ίπε στι μιτέρα:

— Δόςε-μυ γλίγορα ένα κομάτι πςομι, να πάγο τελιόςο το χοράφι-τυ. Κε έτςι χάςαμε τιν εβδομάδα.

ΤΟ ΑΘΕΡΙΣΤΟ ΧΟΡΑΦΙ.

Ι γεράνι πετάκςαν. Χινόπορο αργο.
Εριμι ι κάμπι, το δάςος γιμνο.
Αθέριςτι μονο λορίδα μια,
τι βλέπις κε ςκέπςι ςυ ςφίνκι βαρια.
Σιγα πος τα ςτάχια νομίζις πος λεν
το ένα στο άλο κε λένε κε κλεν:
„Στεναχόρια μεγάλι τιν μπόρα ν' ακυς
τυ χινόπορυ άγρια γίρο να ςκύζι·
να ςε ςκίβι στι γι κ' εχι τυς καρπυς
στις ςκόνις τα νέφι να λύζι.
Τον πυλιον κάθε νίχτα να γίνις σταθμος,

Электронная библиотека РНБ

πυ το κρίο τα διόχνι απτι χόρα·
να ςυ δέρνι ι μπόρα, να πατα ο λαγος
το κορμί-ςυ. Ζεβγά-μυ τί νἄγινες τόρα;
Χιρότερα μίπος εμις απο τἄλα
τα ςτάχια τα δόςαμε ί τα κεφάλια;
Χιρότερα όχι! Προπολυ κε ς' εμας
ι κόκι-μας έχυν γεμίςι.
Δεν έςπιρε, όχι, εμας ο ζεβγας
τυς κόπυς-τυ ο άνεμος ςτι γι να ςκορπίςι!"
Με λίπι απάντιςι ο άνεμος δίνι:
„Τυ ζεβγά-ςας τυ άμιρυ ι δίναμι ζβίνι.
Γιατι έλαμνε κ' έςπερν' ίκςερ' αφτος,
τις δινάμες-τυ μόνο δεν ίχε μετρίςι!
Στο κρεβάτι-τυ άροςτος τόρα ο φτοχος!
Τι φτοχί-τυ καρδύλα τιν έχι τριπίςι
το ςαράκι· τυ κρέμοντε τα χέρια καμάκια,
εκίνα π' ανίγανε δο πέρα τ' αβλάκια.
Τα μάτια λακύβες, τυ ζβιν' ι φονι
πυ θλιβερα αντιχύςε κάθε αβγι,
όταν τα χέρια-τυ ακυμπιζμένα
ςτ' αλέτρι, έλαμνε ςιλογιζμένα.»

Κσιλάροτρο άροτες μόνος δυλια
κε φτόχια κε κίρασι κε ζιτιανα.
Μα τράχτορα τόρα, δυλια κινι
τις χόρας-μας χτίσιμο κε νέα ζα

Электронная библиотека РНБ

ΠΟΣ ΕΡΓΑΖΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΤΟΝ ΚΕΡΟ ΤΥ ΤΣΑΡΥ.

(Ανάμνισες εργάτι).

Εργαζόμυνα σε μιχανυργίο.

Στις 6 το πρωι όλι ι εργάτες στις πόρτες τυ εργοσ-σίυ. Με κόμπυς κε το φαγι στα χέρια. Ι εργασία διαρκ-12 όρες.

Τα μεροκάματά-μας ίσαν τιποτένια. Βγάζαμε το μ-απο 17—18 ρύπλια. Μας ανανκάζανε να εργαζόμαστε παραπάνο απο 12 όρες.

Ι σινθίκες τις εργασίας ίτανε βαριες. Στο εργαστίρι μ-μαστίγονε το διαπεραστικο ρέμα. Τυς πάνκυς σκέπαζε κ-χιόνι. Κε όταν έβρεχε το νερο απτι στέγι σαν ποτάμι έτρ-χε πάνο στα κεφάλια-μας.

Ο ΒΛΑΔΙΜΙΡΟΣ ΙΛΙΤΣ ΛΕΝΙΝ.

Πλισίαζαν ι μέρες τυ γιορταζμυ τις Οχτοβριανις επα-στασις. Αρχισε ι δασκάλα να διιγιέτε στα πεδια, πος ο Βλ-δίμιρος Ιλιτζ οδίγισε τυς εργάτες στον αγόνα κε ρότισε:

— Τίποτε σας διιγιθίκανε στο σπίτι για το Λένιν.

Ι Νίνα σίκοσε το χέρι-τις κε ίπε:

— Ο παπάς-μυ πολα μυ διιγίθικε. Ο ίδιος μάλιστα κε το Λένιν.

— Πές-μας λιπον, τί ακυσες.

Αρχισε να διιγιέτε ι Νίνα, μα δεν μπορύσε να τα όπος πρέπι. Μικρι ακόμα, δίσκολο τις ίτανε.

Τότε ι δασκάλα λέγι:

— Καλα· προσκαλύμε τον πατέρα-συ στι βραδιά-μας τον ακύμε όλι. Τί νομίζις θάρθι;

Электронная библиотека РНБ

— Θάρθι, θάρθι, δεν θα μας αρνιθι, — απαντα Νίνα.

—

Κε πραγματικα ίρθε στι βραδιά-μας ο πατέρας τις ίνας. Ιτανε μεσόκοπος εργάτις, ος πενίντα χρονον, με άρα μαλια κε πέτςινι κύρκα. Στάθικε μπροστα στα πεδια άρχιςε να λέγι:

— Ετςι λιπον, νεαρι πολίτες Σοβετικις διμοκρατίας,θελίςατε να ακύςετε, ακύςτε λιπον.

Θάνε τόρα παραπάνο απο τρι-ντα χρόνια. Ιμυνα ακόμα νέο πα-κάρι, δύλεβα στο μιχανυργίο. πατέρα δεν ίχα· τον εςκότοςε ι χανι στο εργοςτάςιο. Ζύςανε μα-μυ ι μάνα, ι αδελφι κ'ένα μικρο δελφάκι.

Ζύςαμε στενάχορα: όλι ι ικο-νια ς'ένα μικρο δομάτο στο ιπό- κάτο. Ι τίχι ιγρι, τα παράθιρα μικρα, τα γιαλια σπα-ένα. Αντίκρι απτα παράθιρα τίχος απςιλος, αςυβάτιςτος ν άφινε τον ίλιο ποτες, χιμόνα καλοκέρι, να φοτίζι το οτινό-μας δομάτιο.

Κάθε μέρα, με τα κςιμερόματα, ακυότανε ι φονι τις ίνας. Προςκαλύςε τυς εργάτες στι δυλια. Κ'εμις τρίβον-ς τα μάτια πιδύςαμε απτα κρεβάτια-μας. Ι μάνα-μυ νορί-ρα απο όλυς ςικονότανε πάντοτε. Εβαζε το ςαμαβάρι μας περίμενε. Πέρνομε απο ένα μάβρο κομάτι πςομι, νυμε γλίγορα γλίγορα δίχος ζάχαρι το τςάι κε τρέχομε στι λια. Κε ι δυλια βαρια. Δέκα όρες κε παραπάνο. Κε

Электронная библиотека РНБ

μεροκάματο τιποτένιο. Εμις πέρναμε λεφτα, ο αφέ
χιλιάδες.

Μια φορα γένικαν πάνο κάτο ι εργάτες στο εργος
ςιο. Ζιτύσαν να τυς περιςέπςυν το μεροκάματο. Μα πυ!
αφέντις ύτε ίθελε να τυς ακύςι! Μαζεφτίκαμε όλι ςτι
τις φάμπρικας. Βγίκε ένας εργάτις κε ίπε:

— Δεν αρχίζομε τι δυλια, ός ότυ δε μας περιςέπς

Ακύμε εμις, επιδοκιμάζομε τα λόγια-τυ. Για το ςιμ
ρο-μας μιλύςε. Ακςαφνα ακύοντε φονες:

— Καζάκι! Καζάκι!

Ορμίςανε κατα πάνο-μας κι αρχίςανε να μας χτ
με το κνύτο. Διο φορες τις έφαγα εγο ςτι μάχι. Ετςι
όλο-μυ το πυκάμιςο έγινε κομάτια κε το κορμί-μυ αβλα
απο έμα. Το πλίθος ςκόρπιςε. Ος ίκοςι ανθρόπυς έπιαςαν ι
ζάκι κε τυς κυβαλέςανε ςτι φιλακι.

Μια φορα με φόναξε ένας μεγαλίτερος απο εμ
ςίντροφος.

— Ελα ς' εμας,—μυ ίπε,—το βράδι.

Πίγα. Εκι ίςαν μαζεμένι ος ίκοςι ανθρόπι. Ι περιςό
εργάτες. Κι ανάμεςα ς' αφτυς ένας με ιπόκςανθα γέ
Σικόθικε ο ξανθογένις αφτος κι άρχιςε να μας λέγι:

— Ιςτε ςις φτοχι, γιατι απτι δικί-ςας τι δυλιας π
τένι ο αφέντις.

Ος ότυ δε διόκςετε όλα τα αφεντικα ι ζοί-ςας δε
καλιτερέπςι. Κάτο τα αφεντικα! Δυλέπςτε, όλι μαζι,
τον εαφτό-ςας αγαπιμένα, βοιθόντας ο ένας τον άλο.

Εμις τυ ίπαμε.

— Πολι ςοςτα. Μα πος να διόκςυμε τ' αφεντικα;
αςτινομία ίνε μαζί-τυς. Μαζί-τυς έχυν κε τον τςάρο.

Электронная библиотека РНБ

Εκίνος απάντισε;

— Πρότα, πρότα πρέπι να διόκσυμε τον τσάρο. Μα αφτο πρέπι να οργανοθύνε ι εργάτες κε να σχιματίσυνε κό-τυς κόμα. Οταν θα σικοθι όλος ο εργατικος κόζμος, ο τσάρος δε θα μπορέσι να τα βγάλι πέρα μαζί-τυς.

Τον άκυα κε σιλογιζόμυνα:

Πολι σοστα λέγι.

Αργότερα έμαθα πος αφτος πυ μας μιλύσε έτσι ίταν ο Λένιν. Κε έτσι πρότι φορα ίδα το Λένιν.

Περάσανε απο τότε ίκοσι χρόνια. Αρχισε ο πόλεμος με τι Γερμανία. Πολυς, παρα πολυς στίλανε στον πόλεμο. Κι απο κι γίριζε πίσο άλος δίχος χέρια, δίχος πόδια άλος. Πολι δε γιρίσανε καθόλυ. Αφίκανε κι πέρα τα κορμιά-τυς.

Κε μένα τότες πίραν στρατιότι. Γιατί, θα πίτε, πολεμίσαμε; Για τον τσάρο, τυς τσιφλικάδες, τυς φαμπρικάντιδες. Μα μια φορα νά, κάτι φιλάδες πέσανε στα χέρια-μας. Τις διαβάσαμε κριφα· ι φιλάδες γράφανε:

„Κάτο ο πόλεμος! Γιρίστε τα όπλα ενάντια στυς πλύσιυς“.

Κε ίταν ι φιλάδες αφτες απτο Λένιν.

Ζύσε στο εκσοτερικο ακόμα, κι απο κι μας έγραφε.

Τρία χρόνια πολεμύσαμε. Δε βαστάκσαμε πια. Επαναστάτισαν ι εργάτες, επαναστάτισαν ι στρατιότες. Εκάναμε έτσι όπος μας έμαθε ο Λένιν.

Διόκσαμε τον τσάρο, μα ακόμα δε σκεφτίκαμε πος μα κιβερνίσυμε τι χόρα-μας. Σχιματίστικε ι Προσορινι κιβέρνισι. Μα απ αφτιν τίποτα το καλο δεν ίδε ο εργατικος κόζμος. Ιρθε σε σιμφονία εκίνι με τυς καπιταλιστες. Αρχισαν

Электронная библиотека РНБ

τότες ι σιζίτισες: πιός ίνε στο μέρος τις Προσορινις κιβέρ
πιός ίνε εναντίον. Βλέπο—δε θα γίνι τίποτα αν όλ
εργατικος κόζμος δε σικοθι ος ένας άνθροπος. Κε γρα
στο κόμα τον μπολςεβίκον. Μεγάλι δυλια ίχε τότε το κ
Σ' όλα τα εργοστάσια κε τις φάμπρικες κάναμε σινκέντρ
κε μιλύσαμε με τυς εργάτες: „Ενοθίτε, σίντροφι! Σινκεν
θίτε γίρο στο εργατικο κόμα! Ο αγόνας μόλις τόρα αρχ

—

Μια μέρα ακύομε:

«Ο Λένιν γίρισε απτο εκσοτερικο».

Πίγαμε στο σταθμο να τον προιπαντίσυμε. Ολι ι πλ
γέμισε απο εργάτες, απο στρατιότες. Προχορύμε κ' ι κ
διά-μας χτιπα.

Μά, επιτέλυς έφτασε το τρένο. Αρχισε θόριβος, κ
μεγάλι.

Ακσαφνα βλέπο: πάνο σ'ένα θορακιζμένο αφτοκί
σικόθικε κάπιος.

Γίρο όλι χιροκρότισαν.

Κιτάζο: ίνε ο Λένιν.

Τον εγνόρισα αν κε περάσανε πολα χρόνια.

Αρχισε ο Λένιν να μιλα απτο αφτοκίνιτο:

— Μιν πιστέβετε στιν Προσορινι κιβέρνισι. Ινε με
μέρος τον πλυσίον. Σις ι ίδιι πάρτε τιν εκσυσία στα χέρια-ς
Ι εκσυσία όλι στο Σοβετ. Δε χριάζετε να πολεμ
τυς γερμανυς, μα τυς τσιφλικάδες, τυς νικοκίριδες,
μπυρζυα».

Ακυα κε σκεφτόμυνα:

— Τόρα ίνε πυ θα νικίσυμε. Εχομε αρχιγο. Κσέρυ
—γιατί πρέπι ν'σγονιστύμε.

Электронная библиотека РНБ

Ετσι κε έγινε. Περάσανε λίγι μίνες ακομα κε ι εργάτες
σανε τιν Προσορινι κιβέρνισι. Αφερέσανε τι γι απτυς τσι-
κάδες. Τα εργοστάσια κε ι γι περάσανε στα χέρια τον εργα-
ενον. Εδιοκσαν τυς νικοκίριδες απτα εργοστάσια.

Ο Λένιν μας έμαθε να κιβερνύμε. Απο τότε κιβερνύνε
σοβετ τον εργαζόμενον. Απο τότε δεν εργαζόμα-
πια για τ'αφεντικα. Σίμερα ς'εμας κανένας δεν θι-
ρίζι απτι δυλια τυ άλυ. Ο καθένας εργάζετε για το
ικο καλο.

Εκίνος πυ δε θέλι να εργάζετε, εκίνος δεν έχι μέρος
ακσί-μας.

— Κε πός, όλα αφτα ο Λένιν μοναχος τα έκαμε;—α-
ίσανε τα πεδια.

Ο εργάτις απάντισε:

— Μονάχος-τυ ο Λένιν δεν τ'άκανε αφτα όλα. Τ'ά-
ε μαζι με το κόμα, πυ οδίγισε στον αγόνα τιν εργατικι
σι κε όλυς τυς εργαζόμενυς. Ο Λένιν έδικσε το δρόμο.
Λένιν σιμπίκνοσε τις γραμες τυ κόματος. Ο Λένιν μας
κσε τα μάτια. Εμας μας έμαθε, κε σε σας, μικρά-μυ πε-
αφίκε διαθίκι να μάθετε, να μάθετε, να μάθετε. Εσις
ι βάρδια-μας.

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΥ ΛΕΝΙΝ.

Τον αγριμιον τα σκέπασε τα μονοπάτια
ι μπόρα χτες με άγρια μυνκινιτα.
Κε πέφτυν, πέφτυν σίμερα τα χιόνια
πάνο απτα ίσιχα τυ έλατυ κλαδια.
Ανθρόπον λέντες, απο λόφυς σε λανκάδια,
σκιφτι βαδίζαν με στο χιόνι το πικνο.
Κε πέφταν, πέφτανε στο φέρετρο τα χιόνια
—σιντόνι άσπρο σκέπαζαν τον αρχιγο.

Электронная библиотека РНБ

Ο ΤΕΛΕΦΤΕΟΣ ΑΠΟΧΕΡΕΤΙΖΜΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΙΓΟ.

Ο Βλαδίμιρος Ιλιτς Λένιν πέθανε στις 21 τυ Γ 1924 στο χοριο Γόρκι. Το ςόμα-τυ φέρανε στι Μόςχα

Ιτανε μεγάλι παγονια. Στυς δρόμυς ανάβανε φ Στις φοτιες αφτες πλιςιάζανε να ζεςταθυν ι άνθρο χριόνανε.

Στο μέςο τις πόλις απο διάφορυς δρόμυς μαζεβό πολι άνθροπι. Λέντες μακρινες απο ανθρόπυς απλονό στυς δρόμυς.

Στι μεγάλι έθυςα τυ Σπιτιυ τον ςίνδεζμον μέσα στο ρετρο έκιτο ο Βλαδίμιρος Ιλιτς Λένιν.

Ακύςτικε ι μυςικι: θλιβερα έπεζαν το πένθιμο εμ ριο. Ι εργάτες κι όλι ι εργαζόμενι πιγένανε για τελε φορα να δύνε τον αγαπιμένο-τυς αρχιγο.

Πέντε μέρες βριςκότανε το ςόμα τυ Βλαδίμιρυ στο Σπίτι τον επανκλεματικον ςίνδεζμον.

Στις 27 τυ Γενάρι φέρανε το ςόμα τυ Β. Ι. Κόκινι πλατεία κε στις 4 το απόγεμα θάπςανε τον αρ

Σ'αφτι τι στιγμι παντυ ς'όλι τι χόρα βυίχςανε ι ς τον εργοςταςίον, τον φάμπρικον, τον ατμομιχανον. Κ μαθένανε απτις ςιρίνες πος στι στιγμι εκίνι θάβυνε το Β δίμιρο Ιλιτς.

ΑΡΧΙΓΟΣ, ΔΑΣΚΑΛΟΣ, ΦΙΛΟΣ.

Κε ςκιμένι ι λαι προχορύσαν
για το στερνο χερετιζμο.
Ι πατέρες-ςας στα χέρια κρατύςαν
το φέρετρο το ακριβο.

Электронная библиотека РНБ

Απο κεφάλια θάλαςα τα γίρο,
τα δάκρια δεν κιλύςαν αρεα.
Δάςκαλος ίταν, αρχιγος, κε φίλος
εκίνος ίτανε για ςας πεδια.

Ο ΙΟΣΙΦ ΒΙΣΑΡΙΟΝΟΒΙΤΣ ΣΤΑΛΙΝ.

Στον Αντικάφκασο, ςτι Γρύζια, πάνο ςτον όχτο τυ ταμυ Κύρα βρίςκετε μια μικρι πόλι, ι Γόρι. Εδο ςτα 79 ςτιν ικογένια τυ τσανκάρι Βιςαρίονα Τζυγαςφίλι γενίε γιος, ο Ιοςιφ — ο μελύμενος αρχιγος τυ κομυνιςκυ κόματος τις εργατίκις τάκςις κε τον εργαζόμενον όλυ κόζμυ. Αφτος, πυ ίςτερα άρχιν να τον ονομάζυν ςίντροφο άλιν.

Απο δεκαοχτο χρονον αφιέροςε εαφτό-τυ ςτον αγόνα για τιν ελεφτέροςι τον εργατον. Εγινε αναςτάτις. Ενονε τυς εργάτες ςε λυς, πυ μαζεβόντανε κριφα, μικα απτιν αςτινομία κε τυς νικίριδες. Τυς εκςιγύςε πός πρένα αγονίζοντε ενάντια ςτον ρο κε τ'αφεντικα.

Για να κατορθόςι να κρίβετε απτιν τςαρικι αςτινομία, ςε με διάφορα ονόματα. Αλοτε τον ονομάζυνε «ςίντροφο τεβιτ», άλοτε «ςίντροφο Κόμπα», άλοτε με άλο νέο όνομα.

Ζιτα ι αςτινομία το ςίντροφο Ντεβιτ. Κι αφτος τον κερο εργάζετε κάπυ αλυ με το όνομα ςίντροφος Τζίοφ. Βρίςκι ι αςτινομία τα ίχνι τυ Τζίζικοφ, μα νά, εκί βγάζι λόγο ςτυς εργάτες ος ςίντροφος Κόμπα. Το τε-

Электронная библиотека РНБ

λεφτέο-τυ όνομα ίταν Στάλιν. Με αφτο το όνομα ίνε
στος ς'όλο τον κόζμο.

Πολες φορες έτιχε να πέςι στα χέρια τις αστινομ
Κάθιςε πολιν κερο ςτιν φιλακι. Τον εκςορίςανε ςτι Σι
κε σε άλα μακρινα μέρι. Μα κι απτιν εκςορία έφεβγε
κςανα άρχιζε να εργάζετε με νέο όνομα. Ετσι τέςαρες
ρες κατόρθοςε να φίγι απτιν εκςορία. Πολες ςκυτύρες έφ
ςτυς ζαντάρμυς τυ τςάρυ.

Σ'ολι τιν εργαςία-τυ ίταν ο πιο πλιςιέςτερος βοιθος τυ Λ

Πέθανε ο Λένιν. Το κομυνιςτικο κόμα κςακολύθιςε
έργο-τυ με τιν καθοδίγιςι τυ ς. Στάλιν. Σίμφονα με
προτοβυλία τυ Στάλιν εχτίςτικαν χιλιάδες νέα εργοςτ
Με τιν ιπόδικςί-τυ ι αγροτια ςινκεντρόθικε ςτα κολχόζια
τιν αποκινυ μονιαζμένι δυλια. Ολος διόλυ με νέο τρ
ι μιχανο-τραχτορικι ςταθμι καλιεργύνε ςίμερα τον κό
Σίμφονα με τιν πρόςκλιςι τυ Στάλιν ι εργάτες
κολχοζίτες ςχιματίζυνε μαχιτικες μπριγάτες. Προςπαθυν
λίτερα να εργάζοντε, για να γίνι γλιγορότερα ι ανικοδ
τις χόρας-μας.

Ο Στάλιν μας διδάςκι: ςτι χόρα τον εχτρόν-μας ο
πος λογαριάζετε καταραμένι δυλια, ς'εμας ο κόπος ίνε
τιμις, παλικαριας κε ιροιζμυ.

Ο Στάλιν μας προςκαλι:

Να διόκςετε τυς τεμπέλιδες, τυς λότιρυς, τος προγύλτς

Να εργάζεςτε με νέες μέθοδες, μαχιτικα!

Ζίτο ο κομυνιζμος!

Ο ΟΧΤΟΒΡΙΣ ΚΣΑΚΟΛΥΘΑ.

Ιτανε ςτον κερο τις Οχτοβριανις επανάςταςις.

Διο εριθροφρυρι (κραςνογβαρτέι) ςτεκόντανε ςκοπι
πόρτα ενος μεγάλυ ςπιτιυ με άςπρες κολόνες.

Электронная библиотека РНБ

Οταν έγινε γνοστο, πος το παλάτι τυ τςάρυ πάρθικε, ι εκςυςία πέραςε στα χέρια τον ςοβετ, ο ένας εριθροφρος ίπε στον άλο:

— Ετςι λιπον, τελιόςαμε τιν επανάςταςι!

— Στάςυ, αδελφε, μι βιάζεςε!—ίπε ο δέφτερος,—ι επανάςταςι ακόμα δεν ετελίοςε. Θα δις, πος θα πολεμίςομε ακόμα . . .

Κε ίχε δίκεο: άρχιςε ίςτερα ο εμφίλιος πόλεμος. Ιςτερα ι καταςτροφι.

Ιςτερα απο κάμποςα χρόνια ανταμοθίκανε πάλι. Δυλέβανε ς'ένα εργοςτάςιο επιδιορθόνοντας κε καθαρίζοντας τυς πάνκυς, πυ ςκυριάςανε στον κερο τυ εμφίλιυ πολέμυ.

Αφτι τι φορα ο δέφτερος ίπε στον πρότο:

— Νά, τόρα τελίοςε ι επανάςταςι.

— Οχι,—ίπε ο πρότος,—θα επαναλάβο τόρα τα δικά-ςυ λόγια: ι επανάςταςι εκςακολυθι . . . Πρέπι αφτυς τυς πάνκυς να τυς αντικαταςτίςυμε με νέυς, καλίτερυς. Πρέπι ι χόρα-μας απο καθιςτεριμένι να γίνι ι πιο προχοριμένι ς'όλον τον κόζμο, γιατι αλιος θα μας καταπνίκςυν οι εχτρί-μας. Ι επανάςταςι εκςαθολυθα. . .

ΧΤΙΖΟΜΕ.

Ι χόρα-μας απέραντι, μεγάλι·
μα κ'ι δυλιές-μας πιο πολες.
Φάμπρικες χτίζομε, καμινεφτίρια
κε για τα τρένα-μας γραμες.
Τυς κολχοζόκαμπυς χιλιάδες
τράχτορα ςχίζυν κε περναν.
Στο χτίςιμό-μας ο Οχτόβρις
θεμέλια έβαλε γερα.

Электронная библиотека РНБ

ΕΚΠΛΙΡΟΣΑΜΕ.

Μαχιτικα προχορύςε ι δυλια στο εργοςτάςιο. Μ
τςέχι τυ χιτιρίυ έμνιςκε πίςο.

Γιατί έμινε πίςο το τςέχι τυ χιτιρίυ; Γιατι εκι πέρα
ςκόντανε πολι οκνιρι κε ρβάτςι. Ι μαχιτάδες
χιτιρίυ αποφαςίςανε να φτάςυν τα άλα τςέχια.

Αποφαςίςανε ι μαχιτάδες να τελιόςυν τι δυλια.
κοντά-τυς ένας απτυς οκνιρυς κε λέγι:

— Απτι δυλια δεν ιν να δις καλο—γιράτια μόνο κε χ

Ιπε κ'έφιγε ςπίτι.

—

Ιρθε κοντά-τυς ίςτερα άλος:

— Κερος πια να κιμιθίτε. Ι δυλια λίκος δεν ιν
στο δάςος δε φέβγι·—Ιπε κ'έφιγε κι αφτος.

Ιρθε τελεφτέα κι ο γιυς τυ κυλάκυ:

— Ι δυλια αγαπα τον βλάκα —Ιπε κ'έφιγε.

Μα ι μαχιτάδες κςακολυθύςανε τι δυλια. Δίςκολι
λια. Επρεπε να εργάζοντε κε για κίνυς πυ φίγανε.

Μα μόλα τάφτα ι εργαςία έγινε, κε ςτιν προθεςμ

ΣΙΜΕΡΑ ΚΕ ΑΒΡΙΟ.

Κιτάζις ςίμερα—άγρια βυνα. Κιτάζις άβριο εργο
ςοβετικο.

Κιτάζις ςίμερα—ςτέπες γιμνες. Κιτάζις άβριο—ς
ολόκλιρο ο «Γίγαντας».

Κίταζες άλοτε απτα αεροπλάνο—κάμπος απέραντ
κυβέρτα απο διαφορόχρομα κομάτια: τετραγονάκια, τρ
κια, λορίδες. Κε ςε κάθε κοματάκι—κ'ένας νικοκίρις.

Κιτάζις τορα—πλατια ςκεπαζμένος ο κάμπος με

Электронная библиотека РНБ

χαλια. Ι τραχτορικες κολόνες, ισιάκσανε τον κάμπο, όσανε τα σίνορα, κε τα κσεχοριστα χοράφια-κοματάκια Μθίκανε ς'ένα απέραντο κολχοζόκαμπο.

Εκι πυ άλοτε έτρεχε το ποτάμι, τορα στέκετε ιλεχτρι- σταθμος.

Εκι πυ άλοτε ίτανε έριμος, σίμερα ασπρίζυν ι κάμπι βαμπακιυ.

Οπυ ιπίρχαν άλοτε απέραντα δάσι, δάσι απάτιτα, σίμερα κι περνα περίφανα ι ατμομιχανι για το εργοστάσιο, το χάντικο πριονιςτίριο.

Κε παντυ εργάτες, μιχανες, σολίνες, παντυ κίνισι κε σιμο, χορις τέλος.

ΠΡΟΣΚΑΛΕΣΙΜΟΣ.

Ιρθε κερος να πάγι στον Κοκινο στρατο ο Βάσος Πετρίδις. Εκλεε ι μάνα-τυ:

— Σε πέρνυν απτον πατέρα κε τι μάνα-συ! Κε πιός πέρα θα σε κιτάζι! Πιός, ακριβέ-μυ, θα σε ταγίζι, θα δίνι νερο!

— Φτάνι,—ίπε ο θιο Γιόργος, εφαρμοστις απτο εργο- σιο. Αν δεν ίταν ο Κόκινος στρατος, θα ορμύσαν ι εχτρι, μας έπερναν όλα, χοράφια κε εργοστάσια. Δεν μπορυν απιταλιστες να ιποφέρυν, πος ς'εμας τιν εκσυσία τιν έχυν γαζόμενες μάζες.

Ο Κόκινος στρατος ίνε ι ατράνταχτι άμινα τις χορας-. Οχι να κλες, μα να ιπεριφανέβεσε πρέπι, πυ ο γιός-συ ένι να εκπλιρόσι το καθίκον-τυ. Βλέπις, στον Κόκινο ατο, δεν τυς πέρνυν όλυς, τα πεδια τον κυλάκον δεν φίνυν εκι πέρα.

— Πολι σοστα, Γιόργι, πολι σοστα!—ίπε ο πατέρας τυ

Электронная библиотека РНБ

Πέτρυ.—Χορις ςτρατο το κράτος-μας δεν μπορι να ιπά
Νε, βαρια ίταν άλοτε ι ζοι τυ ςτρατιότι! Θιμάμε: μια
το τάγμα-μας βρισκότανε ςτιν πολι Καλύγα. Περνύςα
νος-μυ απτο δρόμο. Αντίκρι-μυ ερχότανε ο ακςιοματικος.
τον πρόςεκςα. Κε νά, αρχίζι αφτος να φονάζι: «Γιατί
χερετας τον ανοτερό-ςυ;» Κε μυ κατεβάζι μια στα μελί
Σταβρόνο τα χέρια-μυ μπροστά-τυ κε λέγο: «Σινγνόμιν,
γενέςτατε!» Κε τρις ολόκλιρες όρες με κρατίςανε ςτι φυ

— Μα αφτα γινόντανε ςτα τςαρικα χρόνια. Στον
κινο ςτρατο δε γίνοντε αφτα ςίμερα. Τόρα ίνε τιμιτικο
ίςε κραςνοαρμέος. Ο κραςνοαρμέος έχι ολα τα δικεόμ
Μα κ'ι κομαντίρι δεν ίνε ι παλει. Τότε ι ακςιοματικι κατα
τανε απτυς κιρίυς, ςίμερα ι κομαντίρι-μας—απτυς ε
τες κε τυς χορικυς.

ΦΡΥΡΟΝΤΑΣ.

«Υτε μια πιθαμι κςένις γις δε θέλυμε. Μα κι απτι
μας γι ύτε ένα βερςόκι δικί-μας γι δε θα δόςυμε ςε κ
να»—ίπε ο ςίντροφος Στάλιν.

— Δε θα δόςυμε,—απάντιςαν ι εργάτες.

— Δε θα δόςυμε,—απάντιςαν ι κολχοζίτες.

— Δε θα δόςυμε—απαντίςανε όλι ι εργαζόμενι.

Δινατος ο Κόκινός-μας ςτρατος. Ο Κόκινος ςτρ
προφιλάγι τι χόρα τον ςοβετ.

ΓΡΑΜΑ ΚΡΑΣΝΟΑΡΜΕΥ.

— Γιά-ςας, ακριβέ-μυ πατέρα κε μάνα! Απτον Κό
ςτρατο ςας ςτέλνο το μαχιτικό-μυ χερετιζμο. Αφτι τι
μι διάβαςα το γράμα-ςας. Τυ κάκυ λιπάςτε, πος ιπι
ςτον Κόκινο ςτρατο. Με προςκαλέςανε με το όπλο ςτο

Электронная библиотека РНБ

ιποςτιρίζο τι Σοβετική-μας Ενοςι. Κε ιπεριφανέβομε γι
το. Καμαρόνο πυ ακςιόθικα να γίνο μαχιτις τυ εργατο-
οτικυ Κόκινυ ςτρατυ.

Ροτάτε πός ζύμε;

Σικονόμαςτε ςτις εκςι το προι. Μας κςιπνα ι ςάλπινκα.
δόμαςτε κε αρχίζομε διάφορες άςκιςες για να διναμόςυμε
κορμί-μας. Προγεβματίζομε κε γεβματίζομε ςτιν τραπεζα-
Καθένας έχι το ςερβίτςο-τυ. Μας ταγίζυν τρις φορες
ιμέρα. Το φαγί-μας καλο πάντα.

Τα ρύχα-μας κε τα παπύτςια καλα. Στυς ςτρατόνες κα-
ριότιτα μεγάλι. Γιμναζόμαςτε οχτο όρες τιν ιμέρα. Γνο-
όμαςτε με το τυφέκι, το πολιβόλο, τις αντιαςφικςιογόνες
ςκες.

Εδο ςτον Κόκινο ςτρατο μας μαθένυν γράματα, κάνυν
ίλεκςες, ομιλίες. Διαβάζομε εφιμερίδες.

Τον ελέφτερό-μας κερο περνύμε ςτι γονία τυ Λένιν.
ι κε ντόμινο κε ςκάκι κε πεγνίδια διάφορα.

Σιχνα δίνυμε θεατρικες παράςταςες. Ο ίδιος ο κομαν-
ος-μας πέρνι μέρος ς᾽ αφτες. Στιν ιπιρεςία κε τα μαθί-
τα ίνε ο αρχιγός-μας˙ τον ιπακύομε χορις αντίριςι. Μα
ον ελέφτερο απτα μαθίματα κερο ίνε ο πρότος-μας ςίν-
οφος κε φίλος.

Δικός-ςας Γιάνις Πετρας.

ΚΣΕΝΟΣ ΚΕ ΔΙΚΟΣ.

Στρατιότις δικός-μας κε κςένος
ανταμόςαν ςτι μάχι κ᾽ ι διο.
Το ντυφέκι ο κςένος ςικόνι
να τυ ρίκςι νεκρο τον εχτρο.
— Κίτα τόρα,—τυ λέι,—θα ςυ δίκςο,

Электронная библиотека РНБ

πος πολεμάο δο πέρα θα δις.
— Κάτο το όπλο, σίντροφε ρίκσε,
εχτρι δεν ίμαστε, μάθε-το μις.

Δεν ανταμόνις εχτρό-ςυ εδο π
μα βρίςκις σίντροφο, φίλο, δι
Οπος ταδέλφια-ςυ ίμε εργάτις
ςαν τον πατέρα-ςυ ίμε κεγο.
Κράτα τα βόλια-ςυ σε χριςιμέ
μ' αφτα να πέςυν πρέπι νεκρι
αφτι πυ στέλνυν για το πυνκί-
να σκοτοθύμε, μις αδελφι.
Το χέρι δοσε κ' έλα μαζί-μυ,
να τυς σαρόςυμε ι διο μαζι.
Κε το πεδί-ςυ σαν το δικό-μυ
λέφτερα πάνο στι γι να ζι.

Ι ΧΟΡΑ-ΜΑΣ.

Ιπάρχι μια μεγάλι χόρα στον κόζμο. Ινε αφτι ι μεγαλίτερι χορα τις γις. Ι χόρα αφτι ίνε ι ΕΣΣΔ.

Απτο ένα άκρο τις χόρας αφτις στο άλο για να πεζος, χριάζοντε τέσερα χρόνια.

Αν ροτίςυμε με το ράδιο στον ίδιο κερο τυς κατί τις χόρας αφτις;

— Πιά όρα έχετε;

Ο ένας θ' απαντίσι: προι. Ο δέφτερος μεσιμέρι. Ο τρίτ βράδι. Ο τέταρτος: ίνε πια νίχτα.

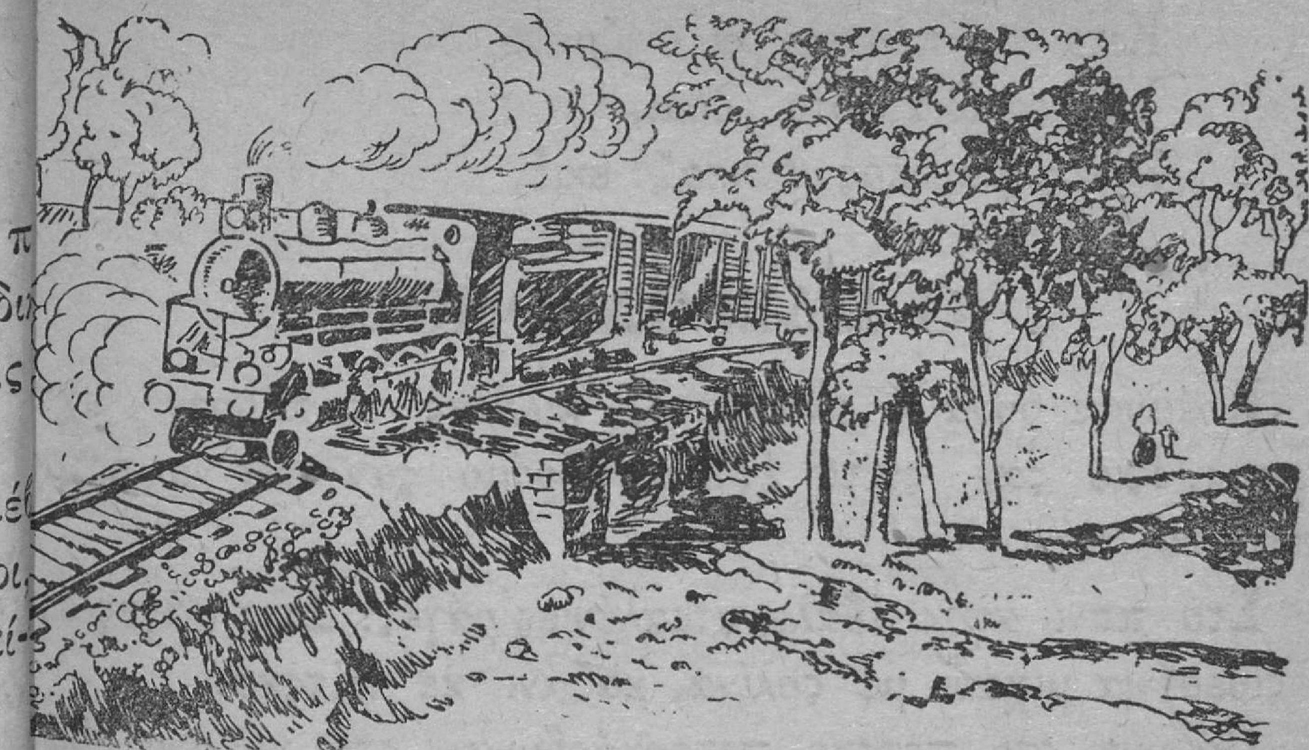
Αν τυς ροτίςυμε ολυς διαμιας με το ράδιο:

— Πιά εποχι τυ έτυς έχετε;

Ο ένας θα απαντίσι: άνιξι. Ο άλος: χιμόνα.

Αν ροτίςυμε τυς κατίκυς τις χόρας αφτις:

Электронная библиотека РНБ

— Σε τί ίςτε πλύςι;

Ο ένας θα απαντίςι: ςε ςίδερο. Ο άλος ςε ςιτάρι. Ο τος: ςε πετροκάρβυνο. Ο τέταρτος: ςε βαμπάκι. Ο πέμ-ς: ςε νέφτι.

Αν τυς ροτίςυμε:

— Σε τί ίςτε φτοχι;

Ο ένας θα απαντίςι: Σέ ςίδερο. Ο άλος: ςε ψωμι. Ο τος: ςε πετροκάρβυνο. Ο τέταρτος: ςε νέφτι. Ο πέμτος: βαμπάκι.

—

Πρέπι να φέρυμε ςιτάρι, εκι πυ δεν ίνε.
Πρέπι να φέρυβε βαμπάκι, εκι πυ δεν έχι.
Πρέπι να φέρυμε νέφτι, πετροκάρβυνο, ςίδερο, εκι πυ έχυν απ' αφτα.

Ι ΔΡΟΜΙ ΑΛΟΤΕ.

Στυ μπάρμπα πίγενα, μα πυ να φτάςο!
Στο πέραμα έφτασα κοντα κε... ςτάςυ!
Χοριάτις ςτέκονταν 'κι ςαστιζμένα.

Κιτα το πέραμα ςιλογιζμένα.
Υτε ςανίδια, ύτε δοκι,
λάκος μεγάλος φάνταζ' εκι!

Ο ΣΙΔΕΡΟΔΡΟΜΟΣ.

Κρέμνιςε βυνα ο άνθροπος, κιλάδες ιςοπέδοςε εχ γέφιρες. Ιςιο σαν ςαίτα έφκιαςε δρόμο ςαν πος να έςτ απέραντο πανι.

Στο πανι αφτο έβαλε ατςαλένιες ράγες. Στις ράγες α νο ςιδερένια μιχανι με ςολίνα, καζάνι κε πέτςκο.

Βάζυνε ςτο πέτςκο πετροκάρβυνα, ςτο καζάνι βά νερο.

Κε ι μιχανι τρέχι δίχος άλογα κε έτςι γλίγορα, πυ νένα άλογο δεν μπορι να βγι μαζί-τις ςτο τρέκςιμο. Κ ος πενίντα χιλιόμετρα τιν όρα.

Τρέχι ι ατμομιχανι τραβόντας κατόπιν-τις τα βαγό Αλα βαγόνια γεμάτα επιβάτες, άλα εμπορέβματα γεμ

Το τρένο σκιζι κάμποσς βυνα,
ι άνθροπι τόρα ποjι πονται

ΤΟ ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ ΙΠΙΚΟ.

Να πιλαλάι μέςα ςτις ςτέπες
ίδες ποτες,
πετόντας γίρο καταχνιας τύφες
μάβρες ςταχτιες,
ςτα πόδια πάνο τα ςιδερένια,
αφρυς πετόντας, όλο φοτια,

Электронная библиотека РНБ

το τρένο ίδες το ςιδερένιο
να πιλαλα;
Να τρέχι πίςο-τυ ίδες μ' ορμι,
τα ποδια ςικόνοντας ος τιν κορφι,
μες' απτο πράςινο πικνο χορτάρι
με χέτι κόκινο ταχι πυλάρι;
Τρέχι το δίςτιχο, ορμα ςαν μπόρα,
πύ να το φτάςι μά το φτοχο!
Δεν κςέρι, νίκιςε τἄλογο τόρα
το ςιδερένιο το ιπικο.

ΤΥΡΚΣΙΜΠ.

Τυρκςιμπ—ίνε ι νέα ςιδεροδρομικι γραμι, πυ ενόνι τι Σιβιρία με το Τυρκεσταν. Μεγάλι δυλια γένικε για να χτιςτι τον κερο ι γραμι αφτι.

Στο Τυρκεςταν το βαμπάκι ςα χιόνι
Στι Σιβιρία ςιτάρι φιτρόνι.
Απτιν έριμο μέςα ο δρόμος περνα,
ςτενος απτα όρι λες φίδι γλιςτρα.
Αργα περνύςε πριν το καραβάνι
βδομάδες, μίνες ςτο δρόμο-τυ κάνι.

Электронная библиотека РНБ

Κάποτε άγρια έςκυζ' ι μπόρα
αρνια ι νκαμίλες τρύμαζαν τόρα.
Τις έριμυς σίμερα με τα πελάγι,
περίφανα ςχίζι ι μιχανι.
Ινε το τρένο αφτο πυ περνάι,
Στον άμο ι νκαμίλες έχυν χοθι.

ΤΟ ΣΙΝΙΑΛΟ.

Ερχότανε μια φορα απτο δάςος ο φίλακας τις σιδε-
δρομικις γραμις ο Σίμος. Ο ίλιος βριςκότανε πολι χαμι-
Ισιχία μεγάλι γίρο. Λίγο έμινα να φτάσι στι γραμι κι ο-
σάμπος κάπυ εκι να χτιπάνε ένα σίδερο πάνο στο άλο. Ε-
χινε το βίμα ο Σίμος. «Τί σιμένι αφτο;» σκέφτικε. Σε λ-
μπροστά-τυ ι σιδεροδρομικι γραμι. Κε να εκι πέρα κά-
κάπιος σταβροπόδι κε κάτι κάνι. Πλισιάζι σιγα. Νομίζι -
κάπιος ίρθε να κλέπσι τις βίδες. Καλοκιτάζι ο Σίμος: σι-
θικε ο άνθροπος μ'ένα λοστο στο χέρι. Εβαλε το λο-
κάτο απτι ράγα κε τιν τραβα στιν πάντα. Σκοτίνιασαν
μάτια τυ Σίμυ, θέλι να φονάκσι, μα δεν μπορι. Τρέχι
πέρα, κι ο άνθροπος με το λοστο κε τιν κλιδάρια φέ-
τρεχάτος στιν άλι πάντα.

Ερχετε επιβατικο τρένο. Με τί να το σταματίσι! Σιμ-
δεν έχι. Κε τι ράγα με γιμνα χέρια να τι βάλις στον
πο-τις αδίνατο!

Ακύι ι σιρίνα τις φάμπρικας φονάζι. Εκσι ι όρα. Ιστε-
απο διο λεφτα θα περάσι το τρένο.

Τρέχι, χορις να κσέρι πυ, με όλι-τυ τι δίναμι. Φτ-
στιν αναποδογιριζμένι ράγα. Σκορπιζμένα κσίλα κίντε
πέρα. Σκίβι, πέρνι ένα. Ακύι—σφίριγμα παρατεταμένο, ακύι
ι ράγες ριθμικα κε σιγα άρχισαν να τρίζυν. Να τρέκσι,

Электронная библиотека РНБ

ιμι πιά δεν τυ έμινε. Σταμάτισε εκατον σάζνες μακρια
στο φοβερο μέρος. Σαν κάπιο φος να τον εφότισε τότε.

Κατέβασε το καπέλο-τυ, έβαλε απο μέσα το βαμπακε-
ο μαντίλι, έβγαλε απτις πάντες τυ ιποδίματός-τυ το μα-
έρι, χτίπισε με το μαχέρι το αριστερό-τυ χέρι παραπάνο
απτον ανκόνα,—πετάχτικε το έμα, έτρεκσε μπόλικο, ζεστο.
Μύσκεπσε μ' αφτο το μαντίλι-τυ, το τίνακσε, το άνικσε, το
δεσε στο κσίλο πυ κρατύσε, κε σίκοσε πσιλα τιν «κόκινι
σιμέα».

Στέκετε, κυνα τι σιμέα κε το τρένο νά, φένετε. Κε
ο έμα όλο κε τρέχι. Φέρνι το πλιγομένο χέρι στο στίθος.
Προσπαθι να κλίσι τιν πλιγι μα τυ κάκυ. Το έμα όλο κε
τρέχι. Ενα μονάχα σκέφτετε: «δε θα ανθέκσο, θα ρίκσο
τι σιμέα». Σκοτίνιασαν τα μάτια-τυ κε τυ έπεσε ι σιμέα.
Μα ο μιχανοδιχος τιν ίδε.

Το τρένο σταμάτισε. Πιδίσανε απτα βαγόνια ι άνθροπι,
μαζεφτίκανε ομάδες. Βλέπυν—κίτε χάμο κάπιος κε δίπλα-
τυ ματομένο κυρέλι πάνο σε κσίλο.

Ο ΠΙΟΝΕΡΟΣ ΑΜΠΡΟΣΙΜΟΦ.

Πιγένοντας απτο χοριό-τυ στο σκολιο ίδε ο πιονέρος
Αμπροσίμοφ σπαζμένι μια ράγα τις σιδεροδρομικις γραμις.
Πλισίαζε το τρένο. Εβγαλε ο Αμπροσίμοφ τι γραβάτα-τυ, τιν
έδεσε σ' ένα κσίλο κε έδοσε σινιάλο στο μιχανοδιγο. Το
τρένο γλίτοσε απτιν καταστροφι.

Δίπλ' απτις ράγες τις σιδερένιες,
όπυ χορίζαν ένα χοριο,
ο Αμπροσίμοφ ο πιονέρος
προι τραβύσε για το χοριο.

Электронная библиотека РНБ

Μες' απτο δάσος αντίκρι, νά-το,
το εκςπρες έρχετε, τρέχι μ' ορμι,
ςφιρίζι, ομίχλις τύφες πετάι,
ςκύζι, ατςάλινο ςάμπος πυλι.
Σ' αφτο αντίκρι ςτέκετε κςάφνυ
ο πιονέρος-μας κε τί να δι!
κοματιαζμένο νά το ατςάλι
τις ράγας χάμυ κίτετ' εκι.

Ολεθρος βέβεος.
Εδο, ςιμφορα.
Βάρδια πιονέρικι
μπρος ςτι δυλια!

Κερο δε χάνι ο πιονέρος
λίνι αμέςος κε ςτι ςτιγμι
τον κόκινό-τυ το λεμοδέτι
ςιμέα κάνι κε προχορι.
Στι μέςι ςτέκετε εκι τυ δρόμυ
κε τι ςιμέα πςιλα κρατα.
Τυ κίντινυ δίχνι ς' αφτυς ςινιάλο
κε προλαμβάνι τι ςιμφορα.

Το εκςπρες, αλιςόδετο
λες, ςταματα,
ςτι ράγα πυ έςπαςε
ςτέκι κοντα.
Φτις αντιλάλιςαν
χτίπι, ςφιριες·
τι γραμι διορθόςανε,
δρόμο το εκςπρες.

Δίπλα απτις ράγες όπυ ςε δίο
το κςεχορίζανε 'κι το χοριο,
ο Αμπροςίμοφ ο πιονέρος

Электронная библиотека РНБ

τραβύςε πάλι για τη ςκολιο.
Με τέτια βάρδια, απο το δρόμο,
όκςο δε βγένι, όχι, ποτες,
το μπολςςεβίκικο, τυ Λένιν
το φτεροπόδαρο εκςπρες.

Ι ΕΤΙΜΟΤΙΤΑ ΤΥ ΚΟΚΙΝΥ ΑΕΡΟΠΟΡΥ.

Εγινε αφτο ςτον κερο τυ πολέμυ με τυς άςπρυς. Απτο ιτελίο πάρθικε διαταγι:

— Να πετάκςετε ςε ακίνδινο μέρος!

Αρχιςε δινατι μπόρα. Ποτάμι χινότανε ι βροχι. Κε το ικο τυ εχθρυ ίταν πολι κοντα. Ι αεροπόρι αποφαςίςανε πετάκςυν. Ιςτερα απο διο όρες πέταγμα με όλι τι μπόκε τι δινατι βροχι κατορθόςανε ι αεροπόρι να φτάςυν ο προζδιοριζμένο μέρος.

Αργιςε μια όρα μονάχα ο νέος αεροπόρος Γύρτιν.

Ο Γύρτιν έχαςε το δρόμο κε κατέβικε πίςο απτα νότα ν άςπρον.

Ι κοζάκι ίδαν το αεροπλάνο. Μια δεκαρια κοζάκι τρέανε κε περικικλόςανε το αεροπλάνο. Δεν προςέκςανε τα κινα άςτρα ςτις φτερύγες τυ αεροπλάνυ κε το πίρανε για κλέζικο. Ι φορεςια τυ Γύρτιν ίταν ενκλέζικι. Ρύςικα δε λύςε καλα, γιατι ίταν λατίνος. Ι κοζάκι νομίςανε τότε ς ίνε ενκλέζος. Το διηγιθίκανε λιπον πος πολι κοντα απο ςτο ςταθμο βρίςκετε το επιτελίο τον κοζάκον.

Τρία χιλιόμετρα ίςαν ος το ςταθμο. Ο κόκινος αεροπός δεν τάχαςε. Παρακάλεςε τυς κοζάκυς να τονε βοιθίςυν φέρι το αεροπλάνο ος το ςταθμο. Κε με τι βοίθιά-τυς αλε ςε κίνιςι το μοτορ κι άρχιςε ν' ανεβένι πςιλα. Στον διο κερο απτο ςταθμο φάνικε να έρχετε προς τα εκι

Электронная библиотека РНБ

σόμα ιπικυ άσπρον με τυς ακσιοματικύς-τον. Σαν πυλι
τύςε ο κόκινος αεροπόρος πάνο απτα κεφάλια τυ εχ
Ιςτερα απο μιςι όρα βρισκότανε πια στυς δικύς-τυ.

ΕΝΙΓΜΑ

Φτερύγες έχο, ωυχι δεν ίμε,
άωηχο ίμε γιε όμος ζο
ωηγα αωτα όρι, ωηγα αωτα νέφι,
ωυχι ωετο

Τ' ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ.

Αεροπλάνα,
αεροπλάνα!
Μόλις τα βλέπις·
τόςο πςιλα
πετάνε, κίτα
πάνο απτι στέγι
πετάνε τορα . . .
πυλια εφτα.
Τα νέφι σκίζυν·
κι μονοπάτια
δρόμι δεν ίνε,
μ' ορμι πετυν.
Σίντομ' ι δρόμι,
πέτα όπος θέλις.
Χαρα ς' εκίνυς
πυ τα οδιγυν . . .
Απιρυς δρόμυς έχι ι γ
ο υρανος ένα, τον πιο πλ

Άωιρυς δρόμυς εχι ι γι,
ο γρανος ένα τον ωιο ωλατι

ΡΑΔΙΟΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΣ.

Ολόκλιρες μέρες στο δομάτιο ο Γόγος με το σφιρι
τα σίρματα. Εκοβε σίρματα, πλακύδονε με το σφιρι κάτι
τάλινα κομάτια.

Электронная библиотека РНБ

λι Τον κίταζε ι γιαγια κε με θιμο μυρμύριζε: «Πάντα τα
χ Απτα ςκυπίδια-ςυ δε θα γλιτόςι ι κάμαρι ποτες!»
Το βράδι γιρνόντας ο πατέρας απτι δυλια τον αροτύςε:
— Πός παν ι δυλιες;
— Πολι καλα, — έφθιμα απαντύςε ο Γόγος, — μονάχα
δεν έχο τιλεφονικο ςολίνα.
— Ε, τί να γίνι; Πρέπι να ς' αγοράςυμε ςολίνα...
ςε βοιθίςο, δε θέλις;
— Δε χριάζετε, δε χριάζετε, — απαντα ο Γόγος, —
ο μόνος-μυ να το φκιάςο.
Περάςανε δέκα μέρες. Ετιμος πια ο μιχανιζμος τυ Γόγυ.
ρφαλόνι τιν άλι μέρα ςτι ςτέγι κε τοποθετι εκι τιν αντένα.
Το βράδι μαζεφτίκανε πολι ςτο ςπίτι τυ Γόγυ. Οχτο
νε το ορολόγι. Κάπιος μυρμυριτος έβγενε απτο ςολίνα.
όγος έτρεχςε ςτο μιχανιζμο κύρδιςε το ρύπορ κε φόναχςε:
— Ιςιχία, ςίντροφι, αρχίζι πια.
Κι απτο ρύπορ ακύςτικε να λέγι κάπιος:
— Εκθεςι.
Κε ίςτερα άλος μίλιςε για τα γεγονότα τις Κίνας. Ιςτε-
απτιν έκθεςι, απτο ρύπορ ακυςτίκανε τέτια περίεργα
α, πυ ολι κςεκαρδιςτίκανε ςτα γέλια. Ακύςτικε ίςτερα
κι.
— Θαβμάςια — ίπε ο Δίμος. — Μποριςτόρα να κάτςις
ι κε να τ' ακυς όλα.
Ανόρεχτα φίγανε ι κςένι, ίθελαν ακόμα να κςακολυθίςι,
το ρύπορ ςιόπιςε. Ο Γόγος δίλοςε, πος ι ραδιοβραδια τελίοςε.

Νέα αφτια βάζο τι αυτο
βέρςτια χιλια μακρια,
ςαν κοντά-μυ να μιλάνε
Πιός τιν φέρνι τα λαλια.

Электронная библиотека РНБ

ΣΦΡΑΓΙΖΜΕΝΟΣ ΕΠΙΒΑΤΙΣ.

Μόνο-τυ το γράμα
δεν πάι πυθενα.
Στο κιβότιο βάλ-το
φέρνι εφτις φτερα.
Σαν πυλι πετα,
θάλαςες περνα,
βέρςτια χίλια κάνι,
το δρόμο δε χάνι.

Γι αφτο, τα ταξίδια
Εφκολα πολι.
Μπιλέτο δε θέλι
μιτ' αποςκεβι.
Με βύλα επιβάτις
για λίγα λεφτα,
θάλαςες λαγκάδια
κε βυνα περνα.

ΠΟΣΟ ΦΟΒΕΡΟ, ΑΛΙΘΙΑ!

Ενα γατάκι έπεζε στιν αβλι. Μικρο, μικρύλικο, αδύ
πολι. Ακςαφνα πέραςε απο κι ένας ςκίλος. Πίδιςε το
τάκι, τέντοςε τι ραχύλα-τυ ςαν τόκςο, ςίκοςε πάνο τα
λια, τα μυςτάκια-τυ τέντοςε ςα γυρυνότριχες. Ατάραχα το
λι πέραςε απο κοντά-τυ. Κε όλο τον κερο με τι μυ
γιριζμένι στο ςκιλι γρίλιζε ςαν να έλεγε: «Κίτα, κίτα
φοβερο ίμε. Μι ςυ περάςι αππο νυ να με ανκίχςις, γιατ
τιν πάθις».

Ι ΔΙΟ ΦΙΛΙ

Ο ςκίλος λέι τις γάτας:
— Τα νίχια-ςυ ετιμάζις
φιςας κε καμπυριάζις.

Μά τί έχις κε θιμόνις
Ος πότε ι τςακομι;
Κ' εκίνι: — Μι ζιγόνις

Электронная библиотека РНБ

σε σχίζο στι στιγμι.
—Για στάσυ,—λέι ο σχίλος.
Δε θες να ίμε φίλος;
Μιλο στα σοβαρα!
χε χύναε τιν υρα.
Τρογόμαστε βδομάδες
πέρ νις χε δίνις χσίλο.

Ας πάπσυν ι χαβγάδες
χε δέχσυμε για φίλο.
Δε σχέφτιχες χομάτι.
Πος απτι νχρίνια αφτι,
θα μίνο μ'ένα μάτι
θα μίνις μ'ένα αφτι;

ΤΟ ΤΙΓΡΟΠΥΛΟ.

Ο πατέρας έφερε απτο χινίγι τιγρόπυλο. Ιτανε σα μισο-
ονιάτιχο μεγάλο χυταβάχι. Ιχε μεγάλο χεφάλι με στρονχι-
πράσινα ματάχια, πλατι μέ-
πο χε χοντα αφτια.
χρια χε δινατα ίταν τα μπρο-
ινά-τυ ποδια, πιο αδίνατα χε
πτα τα πισινα. Αργοχίνιτο,
ρο σύφροσε στο πόδι τυ πα-
ρα-μυ χε τριβότανε εχι. Το
άσανε μαχρια απο μας, μέ-
σε χαλάμι νέο, χοντα σε
α μεγάλι λίμνι. Το βάλαμε
άσχα.

Οταν πίγαμε να πλαγιάσυμε χλίσαμε το Βάσχα στο δο-
τιο. Βλέπι ο Βάσχας: εριμία γίρο χε σχοτίνια. Κε νά, ι
ροβερι τίγρι» πίδισε απτο ντιβάνι, έτρεχσε στο δομάτιο χε
ομαγμένα άρχισε να φονάζι. Ανιχσε ο πατέρας χε μπίχε
ο δομάτιο. Χάριχε ο Βάσχας, έτρεχσε χοντά-τυ χι άρχισε
μιαυρίζι. Τον εχάιδεπσε ο πατέρας, τον πίρε στιν χάμα-
-τυ, χε ολι χιμιθίχαμε ίσιχα. Το προι γνορίσαμε το Βάσχα
τυς φίλυς-τυ — τα σχιλια. Μα εχίνι φίγανε με χατεβα-

Электронная библиотека РНБ

ζμένες τις υρες. Οπος φένετε ι μιρυδια τις τίγρις φοβερι εντίποςι στα ςκιλιά-μας. Μονάχα ένα, το αβλό δε φοβίθικε. Πίδιςε πάνο απτο Βάςκα, τον έςπροκςε πόδι κε χαρύμενα άρχιςε να γαβγίζι. Κυνίθικε ο Βάςκ αργοκίνιτα έτρεκςε κατόπιν-τυ.

Ο Βάςκας αγαπύςε να μπένι ςιγα ςιγα ςτο δομά να πέζι εκι. Αγαπύςε προπάντον να τραβα το μακςιλά αποςπα τις γονιές-τυ, να το χτιπα κατόπιν με το πό Πετυν τα πύπυλα τυ μακςιλαριυ, κ' εκίνος το τινά γριλίζι.

Ιχε κι άλο πεγνίδι ο Βάςκας, μια παλια βάλενκα νάζι τι βάλενκα, τιν πετα, τιν αρπάζι ίςτερα, λες κε ποντίκι.

Αγαπύςε ο Βάςκας να ςκαρφαλόνι στα δέντρα. Ε πάνο στο χόμα, ςιμάδεβε κε πιδύςε πςιλα. Δεν πε ύτε λεφτο, κι ο Βάςκας πιαζμένος με τα πόδια κε τα τια απτα κλαδια, εκρέμετο πςιλα πάνο απτι γι.

Ο Βάςκας μεγάλοςε. Αρχιςαν να παρυςιαςτύνε στο ςκα καμόματα ςοςτις τίγρις.

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ Κ' Ι ΑΛΕΠΥ.

(π α ρ α μ ί θ ι).

Γίραςε το λεοντάρι κε δεν μπορύςε πια να βγι ςε γι. Σκέφτικε λιπον να ζι με πονιρία: έπεςε μέςα ς' ένα λεο κε καμόθικε τον άροςτο. Τα θερια άρχιςαν να τον ςκέφτοντε. Μα κανένα δε γίριζε πίςο. Αρπαζε το λε ρι κε καταβρόχθιζε το κάθε ζόο πυ πίγενε να τον επις

Ιρθε μια φορα κ' ι αλεπυ. Στάθικε στιν πόρτα τι λιας κι αρότιςε:

— Πός ίνε ι ιγία-ςυ;

Электронная библиотека РНБ

— Αςχιμα! — αποκρίθικε το λεοντάρι. — Μα γιατί δεν
εςε μέςα;
Ι αλεπυ αποκρίθικε:
— Απτ' αχνάρια βλέπο: πολα θερια μπίκανε μέςα, μα
γίριςε κανένα.

ΣΚΙΛΟΣ ΙΓΙΟΝΟΜΟΣ.

Στον εμφίλιο πόλεμο πλιγόθικα ςτο δεκςι χέρι κε το
ι. Σοριάςτικα κάτο απο ένα γκρεμο. Εχαςα πολι έμα· αδι-
ιςα. Δεν έβλεπα, ύτε άκυα κανένα απτυς δικύς-μυ. Ιπια
το νερο απτο παγύρι-μυ. Κίτομε ςχεδον ανέςθιτος. Αρ-
κάποτε ανίγο τα μάτια. Δεν μπορο να κςεχορίζο αν ίνε
ι ίτε βράδι. Προςκαλο ςε βοίθια, μα κανένας δεν απαν-
φένετε πολι μακρια βρίςκοντε ι δικί-μας.
Κε ι πλιγες, μυ πονύνε δινατα...
— Ε, — ςκέφτομε, — πάγο, χάθικα!
Κε θα χανόμυνα αν δεν ίταν ο Γάικας. Περάςανε διο
όνιχτα. Το βράδι ακύο, δίπλα-μυ εκι κάπυ ένα ςκιλι μυ-
ίζι.[1]) Απτι χαρά-μυ κςέχαςα τυς πόνυς. «Θα με βρι άρα-
ίτε όχι;» — ςκέφτομε.
Με βρίκε. Ιταν ο Γάικας-μας. Γρίλιςε απτι χαρα, λίχι
ίτι, τα μάτια-μυ.
— Αχ, ακριβέ-μυ ςίντροφε, ςίντροφέ-μυ ακριβε!
Κε πος να μι τον ονόμαζα ςίντροφο! Πέφτι δίπλα-μυ
Γάικας κε μυ γιρίζι τι ράχι. Στι ράχι-τυ τςάντα με κόκι-
ςταβρο: «Πάρε ότι ςυ χριάζετε.» Πίρα επίδεζμο, ιό-
έχιςα ςτις πλιγές-μυ, τις έδεςα όπος όπος.
Κι ο Γάικας μ' αφίνι τόρα κε τρέχι με το μπρίνζελ ςτα
τια. Το μπρίνζελ ίνε τέτιο κςιλάκι, πυ το δένυν ςτο πε-
έμιο τυ ιγιονεμικυ ςκιλιυ. Οταν το ςκιλι βρίςκι τον πλιγο-

[1]) ...υρφυλαεβι

Электронная библиотека РНБ

μένο πέρνι το μπρίνζελ στα δόντια-τυ. Κε τρέχι μ' α
ςτυς δικύς-τυ, ςτυς ιγιονόμυς στρατιότες. Μ'αν δεν τον
τον πλιγομένο, δεν το πέρνι το μπρίνζελ στα δόντια.

Ο Γάικας με το μπρίνζελ στα δόντια έτρεχσε στυς
ςνοαρμέυς ιγιονόμυς κε τυς έφερε κοντά-μυ.

Κε έτςι ςόθικα.

Ο ΦΙΛΑΚΑΣ.

(π α ρ α μ ί θ ι).

Μακρια απτιν πόλι το ςπίτι τυ Χτενα. Γίρο δεν ί
κανένα ςπίτι. Κε όμος ο Χτενας δεν έκλιε ποτε το ςπ
τυ κι όταν ακόμα κατέβενε ςτιν πόλι. Μα κε γιατι να
κλίςι, αφυ ίχε πιςτυς φίλακες εκι, διο μεγάλα μαντρόσκ

Μια φορα γιρίζοντας απτιν πόλι βλέπι: ςτο ςπίτι-τυ
ςα διο λοποδίτες καθιζμένι ςε ςκαμνια κι αντίκρι-τυς τα σκ

— Τί θέλετε, φίλι; — ροτα ο Χτενας.

— Νά τρις όρες τόρα καθόμαςτε εδο κε ύτε να κιν
με μας αφίνυν τα τριςκατάρατα. Οταν μπίκαμε δε γάβγι
Μα τόρα ύτε το χέρι να βάζυμε ςτιν τσέπι-μας αφί
Γαβγίζυν κε ορμυν να μας κοματιάςυν. Υτε τα τςιγάρα-
να πάρυμε μας αφίνυν. Πές-τα να μας δόςυν τίν άδια
καπνίςυμε.

— Μι βιάζεςτε, καπνίζετε ςτιν αςτινομία. Εμπρος
πον, μα μιν τρέχετε γιατι θα ςας κοματιάςυν τα ςκιλια.
ςτις τςέπες να βάλετε τα χέρια, γιατι ίςος να έχετε
όπλα. Ινε ςινιθιζμένα ς' όλα αφτα τα ςκιλιά-μυ.

Σι μίνε εδο κε φίλακςε το ςπίτι, — ίπε ο Χτενας ς'
απτα ςκιλια, — κε ςι, έλα μαζί-μυ. — Πίρε μαζί-τυ το
το ςκιλι.

Κε έφερε κε τυς διο κλέφτες ςτιν αςτινομία.

Электронная библиотека РНБ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΧΙΔΡΟΜΟΣ.

Γένικε αφτο, πυ θα ςας πο, μακρια μακρια εκι στις γερες χόρες. Τρένα κι πέρα δεν ιπάρχυν. Κυβαλάνε το χιδρομίο μονάχα μια φορα τιν εβδομάδα πάνο ςε έλκιθρα, τραβύνε τα ςκιλια.

Ο ταχιδρόμος Μεκ καθότανε πάνο στο έλκιθρο κυκυλονος μέςα ςε χοντρι γύνα. Με μεγάλι επιτιδιότιτα διέφθιτα ςκιλια. Κε τον αγαπύςαν εκίνα. Σαν πυλι πετα το κιθρο πάνο στο φρέςκο χιόνι. Νά, κάτο κι παγομένο το τάμι ακίνιτο μέςα στο λανκάδι. Το έλκιθρο τόρα τρέχι πιο ίγορα πάνο απτον ίςιο πάγο.

„Κρακ!“ — κρότιςε κάτι κάτο απτα κατοςάνιδα τυ κιθρυ.

— „Αδίνατος εδο πέρα ο πάγος“—ςκέφτικε ο Τοτ, κε το έλκιθρο βαρι.—Κε στι στιγμι πίδιςε κάτο, πάνο ον πάγο.

Τα ςκιλια με πιο λαφρο το φορτίο, τρέκςανε πιο γλίρα προς τον όχτο τυ ποταμυ. Κε πίςο απ αφτα πάνο ον πάγο κςεχόριζε ολομόναχι ι φιγύρα τυ Τοτ. Πεζος χόντανε κατόπιν ο Τοτ. Κε το χιόνι έπεφτε όλο κε πιο κνο. Δίςκολα μπορύςε να κςεχορίζι τ' αχνάρια τυ ελαφρυ κιθρυ, πυ δε φενόντανε πια.

Σαν αστραπι έφταςε το έλκιθρο στο χοριο. Απ' όλα τα πίτια τρέκςανε ι άνθροπι φονάζοντας:

— Το ταχιδρομίο, το ταχιδρομίο!

— Μα πυ ίνε ο Τοτ; Ιςε μόνος;—αροτίςανε το Μεκ.

Γριλίςανε τα ςκιλιά κι ανίςιχα κιτάζανε γίρο ζιτόντας το κρό-τυς φίλο.

— Πρέπι να πάνε να το ζιτίςυμε,—φονάκςανε τα πεδια, φίλι τυ Τοτ.

Электронная библиотека РНБ

Ενα απτα πεδια πλιςίαςε το ςκιλι, πυ ίταν ο οδ
κε τυ ίπε;

— Ο Τοτ ίνε εκι, ζίτιςέ-τον, Γρο.

Γίριςε εδο κ' εκι ανίςιχα το ςκιλι κε γρίλιςε.

Πιδίςανε τα πεδια ςτο έλκιθρο κε ςαν αςτραπι
έτρεκςε ςτο μέρος, οπυ έμινε ο Τοτ.

Αργα προχορύςε ο Τοτ. Το χιόνι ίτανε βαθι κε
εμπόδιζε. Ακςαφνα τυ φένετε πος ακύι κάτι ανάμεςα
βυιτο τις κατεγίδας.

«Ινε ι φονι τυ Γρο, δίχος άλο»—ίπε.

Ιςτερα απο λίγα λεπτα τα ςκιλια περικικλόςανε
Τοτ χαρύμενα, γαβγίζοντας κε πιδόντας. Ο Γρο έλιχε
παγομένο-τυ πρόςοπο κε τα πεδια τυ φονάζανε:

— Κάθιςε γλίγορα, Τοτ!

Πίδιςε ο Τοτ ςτο έλκιθρο, κε τα ςκιλια φτεροπό
ανάμεςα αρτιν κατεγίδα πίραν το δρόμο για το χοριο.

Ο σκίλος ίνε ο πιστος τυ ανθρόπυ φίλος

Ι ΛΙΚΙ.

Ο παπύς-μυ ίτανε φίλακας ςτο δάςος. Μια φορα α
το βράδι γίριζα ςπίτι. Σίνεφα μάβρα κε πικνα ς
πάζανε τον υρανο, πυ προμινύςαν μπόρα. Ο πα
ετάχινε το βίμα. Ακςαφνα ακύι απο κάπυ υρλιάζματα δι
τα. Βιάςτικε περιςότερο, μα τα υρλιάζματα ακυόντανε
κε πιο ςιμα. Ο παπυς άρχιςε να τρέχι. Δεν πρόκανε
βγι απτο δάςος κε τί να δι; Αντίκρι-τυ κάτι ςαν τελίες
γιαλίζανε. Ιτανε λίκι. Ακύι τόρα το τρίκςιμο τον δοντιόν-τ

Τρέχι με όλι τι δίναμί-τυ ς' ένα απςιλο έλατο, ςκαρφ

Электронная библиотека РНБ

λόνι εκι κε πιάνετε απτα κλαδιά-τυ. Τον ίδανε ι λίκι κε ςταματίςανε. Ο παπυς ανέβικε πιο πςιλα. Ι λίκι γριλίζανε κάτο κε τςυνκρανίζανε το φλιο τυ δέντρυ.

Πολι ςπάνια το καλοκέρι ι λίκι επιτίθεντε ενάντια ςτυς ανθρόπυς. Φένετε τόρα πος θα τυς διέφιγε κανένα κινίγι.

Νίχτα πια. Ο παπυς κατάλαβε πος έπρεπε να περάςι εκι πέρα τι νίχτα. Ανέβικε πιο πςιλα κε κάθιςε πάνο ς' ένα κλαδι. Φίςιςε ο αέρας, ςαλέπςανε τα κλαδια τυ έλατυ κε πέτακςε το καπέλο τυ παπυ. Ορμίςανε ι λίκι, το αρπάκςανε κε το κάνανε κομάτια. Ιςτερα κςανακάθιςαν κάτο απτο δέντρο κε υρλιάζανε κιτάζοντας απςιλα. Ο παπυς δινατα κρατιόνταν απτα κλαδια, πυ τα ςάλεβε κε τα λίγιζε ο αέρας.

Δεν έκλιςε μάτι ολι τι νίχτα καθιζμένος εκι απςιλα, πάνο ςτο έλατο, ο παπυς. Το προι ι λίκι φίγανε. Κατέβικε τότε απτο δέντρο κε ίρθε ςτο ςπίτι.

— Τί έπαθες;—τον αρότιςε ι γιαγια.

— Φοβίθικαν ι λίκι απτιν μπόρα κε μ' ανανκάςανε να τυς κάνο ςιντροφια,—ίπε κε κςαπλόθικε πάνο ςτο κρεβάτι.

Электронная библиотека РНБ

Για το χρόμα-τυ, το λίκο δε σκοτόνι
το κάχυ,
μα για το αρνί πυ πίρε χτες το βράδι
απτο μαντρί
Ραμένι πάνο στο κορμί,
γύνα ο λίκος, δες, φορί.

ΠΟΣ Ι ΛΙΚΙ ΜΑΘΕΝΥΝ ΤΑ ΠΕΔΙΑ-ΤΥΣ.

Εκι πυ περνύςα μια φορα απο ένα δρόμο ακύο πίςω μυ κάτι φονες. Φονάζι ένα τςοπανόπυλο. Ετρεχε μέσα απ τον κάμπο κε έδιχνε κάπυ. Κιτάζο κε βλέπο: τρέχυνε ςτο κάμπο διο λίκι: άγριος κε δινατος ο ένας, νέος ο άλος. Ο νέος ίχε πάνο ςτι ράχι-τυ πνιγμένο αρνι, κε με τα δόντια-τυ το κρατύςε απτο πόδι. Κατόπιν τυ έτρεχε ο άλος.

Οταν ίδα τυς λίκυς, μαζι με το τςοπανόπυλο έτρεκςα κατόπιν-τυς. Φονάκςαμε κ' ι διο. Τις φονές-μας ακύςαν ι χορικι κ' ετρέκςανε μαζι με τα ςκιλιά-τυς.

Μόλις ο γερολίκος ίδε τα ςκιλια κε τυς ανθρόπυς, πλιςίαςε το νέο, άρπακςε το αρνι κε το τράβικςε ςτι ράχι-τυ. Πιο δινατα τρέκςανε τόρα κε ςε λίγο χαθίκαν απ τα μάτια-μας.

Τότε το πεδι άρχιςε να μας διιγιέτε πος έγινε το πράμα: απτον νκρεμο πίδιςε ο γερολίκος, άρπακςε το αρνι, το κατακςέςχιςε κε το κυβάλιςε.

Αντίκρι-τυ έτρεκςε ο νέος λίκος κε όρμιςε πάνο ςτο αρνι.

Ο γερολίκος έδοςε το αρνι ςτο νέο κι ο ίδιος έτρεχε απτο πλάγι.

Μονάχα όταν ίδε τον κίνδινο ο γερολίκος, αφίκε το μάθιμα κε πίρε ο ίδιος το αρνι.

Электронная библиотека РНБ

Ο ΤΟΛΜΙΡΟΣ ΛΑΓΟΣ.

(Παραμίθι).

Γενίθικε το λαγυδάκι στο δάςος. Μα διλο, φοβόντανε όλα. Τρίζι κάπυ κλαδι, πιδα πυλάκι, πέφτι κομάτι χιονιυ απτο δέντρο — το λαγυδάκι τρομάζι. Φοβίθικε το λαγυδάκι μια μέρα, φοβίθικε μια βδομάδα, φοβίθικε ολόκλιρο χρόνο. Κε άκςαφνα μεγάλοςε κε έπαπςε πια να φοβάτε.

— Απο τίποτε δε φοβύμε! — φόνακςε μια φορα μέσα στο δάςος.—Δε φοβύμε καθολυ κι απο κανένα!

— Ε, λοκςομάτι, κε το λίκο δε φοβάςε;

— Κε το λίκο, κε τιν αλεπυ, κε τιν αρκύδα, δε φοβύμε κανένα!

Κομικο αλίθα ν' ακυς το λαγο να καφχιέτε έτςι!

— Τί μυ πςάλετε—φόνακςε ίςτερα.—Αν τίχι ν' ανταμόςο λίκο ο ίδιος θα τυ επιτεθο κε θα τον κοματιάςο.

— Α, πόςο παλικαρας ίςε, λαγε! Μα κε πόςο βλάκας...

Φονάζυν ι λαγι για το λίκο κι αφτος εκι δίπλα-τυς. Γιρίζι, γιρίζι εκι στο δάςος για τις δυλιές-τυ. Πίναςε κε ςκέφτικε:

„Καλο θ'άτανε να τςιμπίςο κανένα λαγυδάκι“. Αφυκράζετε εκι κάπυ όλος διόλυ κοντα φονάζυνε λαγι κε όλο κε μιλύνε για το ςταχτι λίκο. Σταματα αμέςος, οζμίζετε τον αέρα κε αρχίζι να ςέρνετε ςιγα ανάμεςα απτα δέντρα. Εφταςε ςε λίγο, πολι ςιμα στυς λαγυς, πυ πέζανε. Ακύι πος τον κοροιδέβυν· κε περιςότερο απο ολυς ο καφχιςιάρις λαγος με τα λοκςα μάτια, τα μακρυλα αφτια κε τιν κοντι υρα.

„Ε, στάςυ αδελφύλι! ετιμάςυ να ςε φάγο!“—ςκέφτετε ο ςταχτις λίκος κε παρατιρι πιος λαγος επενιέτε για τιν

Электронная библиотека РНБ

παλικαριά-τυ. Ι λαγι δεν τον προςέχυν κε κςακολυθυν πεγνίδια-τυς όπος πρότα. Στο τέλος ο καφχιςιάρις λαγ πίδιςε ς' ένα κύτςυρο, κάθιςε πάνο στα πιςινά-τυ πόδια φόνακςε:

— Ακύςτε, ςις φοβετςάριδες! Ακύςτε κε κιτάκςτε πέρα. Νά, τόρα θα ςας κάνο ένα πεγνίδι . . . Εγο! Εγο

Μα κςαφνικα ςάμπος να τυ δέθικε ι γλόςα. Ιδε λίκο. Ι άλι δεν τον ίδανε, τον ίδε μονάχα αφτος κε έμι αςάλεφτος στι θέςι-τυ. Ιςτερα γένικε κάτι αςινίθιςτο πράμ

Ο καφχιςιάρις λαγος πίδιςε απςιλα ςαν τόπι κι απ φόβο-τυ έπεςε πάνο στο πλατι μέτοπο τυ λίκυ. Κατρακ λύςε ςαν κυβάρι πάνο στι ράχι τυ λίκυ, γίριςε κε πίδις κςανα στον αέρα. Επεςε χάμο στα τέςερα, κε χορις να γιρ πίςο να δι, έτρεκςε με όλι-τυ τι δίναμι. Ετρεχε, όλο έτρεχ Κε όλο τον κερο τυ φενόντανε πος νά, νά τον έφταςε λίκος κε τον άρπακςε με τα δόντια-τυ.

Στο τέλος εκςαντλίθικε ο κακόμιρος, έκλιςε τα μάτια κ ςοριάςτικε κάτο απο ένα θάμνο.

Ο λίκος στο διάςτιμα αφτο έτρεκςε στο αντίθετο μέρο τυ δρόμυ. Οταν ο λαγος έπεςε απάνο-τυ, νόμιςε πος κά πιος πιροβόλιςε.

Ετρεχε, έτρεχε ο λίκος κε έλεγε μόνος-τυ: „Λαγυ λίγυς δεν έχι το δάςος! Ζιτο κάπιον άλον. Αφτος θα ίταν χορις άλο λιςαζμένος“.

Ο λαγος δεν ιν' διλος,
— μα πολι προςεχτικος
Τρέχι ο λαγος πετα,
— κι τα πόδια-τυ φτερα

Электронная библиотека РНБ

I MAXI.

Εγινε αφτο πυ θα ςας πο ςτις τροπικες χόρες. Πίγενα, μαζι με τυς νέγρυς. Ακςαφνα ίδα απο μακρια ένα άγριο βυβάλι. Στριφογίριζε, έςκιβε το κεφάλι, δίπλα ςε μια ριγάτι τίγρι. Το έμα χινότανε ποτάμι απτο ςόμα τυ βυβαλιυ.

— Θέλετε να δίτε μάχι;—φόνακςε ο νέγρος.—Τότε ας ανεβύμε ςτο δέντρο!

Ι νέγρι ςκαρφαλόνυν ςτα δέντρα ςαν τις γάτες. Με τραβίχςανε κε μένα κατόπιν-τυς. Τοποθετιθίκαμε πάνο ςτα κλαδια κε παρατιρύςαμε.

Ι τίγρι κάθιςε, ολόλιζε κε το βυβάλι τις ςτριφογίριζε όλο τον κερο. Περάςανε κάμποςα λεπτα. Ακςαφνα πετάχτικε προς τα πάνο, έγιρε το κεφάλι κε έχοςε τα κέρατα κάτο απτιν κιλια τις τίγρις. Πίδιςε εκίνι πάνο ςτο βυβάλι κε κάρφοςε τα δόντια-τις ςτα πλεβρά-τυ. Ιςτερα ςαν ανεμοςτρόβιλος τραβίχτικε προς τα πίςο κε ίδα πος γιαλίζανε ι κιλίδες τυ δέρματός-τις πάνο ςτα χόρτα.

Μάζεπςε όλες τις δίναμές-τις ι τίγρι κε υρλιάζοντας όρμιςε πάνο ςτο κεφάλι τυ βυβαλιυ. Το βυβάλι έγιρε τον λαιμο...

Электронная библиотека РНБ

Ος ένα λεπτο τιν κρατύσε πάνο στα κέρατά-τυ ίστερα τίν
κσε το κεφάλι κε τιν πέτακσε χάμο. Αργα λιγίζοντας
κέρατα έσφικσε τιν τίγρι στι γι με όλο-τυ το βάρος.

Μύνκριζμα. . . βριχιθμος. . . κε παρατεταμένος στ
ναγμος γάτας. Τίνακσε το βυβάλι το ελέφτερο πια κεφάλ
τυ, κε μύνκρισε δινατα. Τα πόδια-τυ έτρεμαν. Ο στεναγμ
τις τίγρις ολοένα κε πιο αδίνατος. Μυνκρίζοντας το βυβά
τιν καταπατύσε με τις οπλές-τυ.

Οταν κατέπεσε ι λίσα τυ βυβαλιυ, σταμάτισε το ζό
Ολο το πελόριο κορμί-τυ έτρεμε όλο. Κε κσαφνικα άρχισ
να μυνκρίζι, παραπονιάρικα, παρατεταμένα.

— Ινε βυβαλίνα—με ίπε σιγα ένας αππυς νέγρυς.—
Φονάζι το μικρό-τις. Κιτάκστε. Κε έδικσε ένα μικρο, μάβρ
κορμι πυ γιάλιζε πάνο στο πικνο χορτο. Ι βυβαλίνα, τρικλ
ζοντας, πλισίασε το μικρό-τις. Πίδισε εκίνο κι άρχισε ν
τι λίχι.

ΠΙΑΣΤΙΚΕ.

Το κολχοζ αγόρασε νέο άλογο, τιν Αβγύλα.

Ι Αβγύλα ίταν φοράδα με πιρόκσανθο χρόμα. Τα πυ
λάρια-τις ίταν πάντοτε όμορφα, γοργοπόδαρα, γνοστικα. Ολ
το κολχοζ τιν αγαπύσε τιν Αβγύλα κε προπάντον τα πε
δάκια. Στεκότανε ι Αβγύλα στο ζεστο στάβλο, μέσα σε ιδιέ
τερο σταλι. Ιχε κε παράθιρο ιδιέτερο. Γλίγορα γένισε
Αβγύλα. Τα πεδάκια τρέχανε σιχνα στο παραθιράκι να κι
τάζυν τιν Αβγύλα κε το μικρό-τις πυλαράκι.

Στο χοριό-μας ζύσε ο κυλάκος Χαρίδις. Εβλεπε τ
φοράδα-μας κε τι ζίλεβε. Δεν εφχαριστιέτο όταν ι δυλιε
τυ κολχοζιυ πίγεναν καλα. Κε αποφάσισε να κλέπσι τι φο
ράδα. Σιχνα λιπον άρχισε να περνα αππο στάβλο-μας. Κε

Электронная библиотека РНБ

να καλοπιάνι τα σκιλια τυ στάβλυ: πετόντας σ'αφτα πότε πσομι, πότε κόκαλο. Τον εσινίθισαν τα σκιλια κε δεν τον εγάβγιζαν πια.

Διάλεκσε μια σκοτινι νίχτα κε κριφα επλισίασε στο στάβλο. Εσπασε τιν κλιδαρια. Μπίκε μέσα. Μόλις θέλισε να ρίκσι το χαλινάρι στο κεφάλι τις Αβγύλας, τρόμακσε εκίνι, φοβίθικε για το πυλαράκι-τις, χλιμίντρισε κε χτίπισε με τιν οπλί-τις τον τίχο. Το πυλαράκι στεκόντανε στο διπλανο σταλι. Ακύοντας τι μάνα-τυ, φόνακσε χαρύμενο κ'εκίνο.

Πίδισε ο αλογας: τί έπαθαν κι ανισίχισαν τα άλογα; Ετρεκσε στο στάβλο, ίταν ανιχτος. Φόνακσε ο αλογας. Ετρεκσαν ι κολχοζίτες. Αναπσαν το φανάρι, κιτάζυν στι γονια συφρομένος ο Χαρίδις.

— Τί κάνις αφτυ;

Ο Χαρίδις δεν κσέρι τί να απαντίσι.

— Ιρθα να δο τιν Αβγύλα.

— Τι νίχτα δεν κιτάζυν τα άλογα κε κλιδαριες δε σπάνυν.

Πίρανε το Χαρίδι κε το πρωι τον έστιλαν στιν πολι.

Ι περιπίσι, το άλογο χορτένι.
Τ'άλογο μι διόχνις με καμτσι,
μα με καλι τροφι.

Το ζοντανο το άλογο κε τ'άτσαλένιο
τον κολχοζίτι βοιθύνε στι δυλιά-τυ.

ΤΟ ΠΥΛΑΡΙ.

Στο δάσος έβοσκαν άλογα. Δίπλα απτο βοσκοτόπι-τυς, ανάμεσα απτο δάσος περνύσε ι σιδεροδρομικι γραμι.

Ενα πυλαράκι αφυ έφαγε αρκετο χόρτο κε χόρτασε σκέφτικε να γιρίσι σπίτι. Το χοριο ίταν κοντα. Προχορύσε ανάμεσα αφτις ράγες πάνο απτις σσπάλες (τραμβέρσες).

Электронная библиотека РНБ

Αχςαφνα κάπιο τρίχςιμο κε θόριβος ακύστικε πίςο-τυ
Γιρίζι το πυλάρι κε βλέπι πος κατόπιν-τυ τρέχι κάπιος μεγάλος κε μάβρος.

Φοβίθικε κε θέλιςε να τρέκςι στιν πάντα. Μα εδο ίτα πρόχομα απςιλο κε απόκριμνο.

Το πυλαράκι έτρεκςε τότε μπροστα κε κςανα γίριςε να δι. Ι μιχανι πλιςιάζι. Το πυλαράκι τρέχι πιο δινατα.

Ο μιχανοδιγος λιγόστεπςε το δρόμο τις ατμομιχανις. Φόνακςε ι ςιρίνα τις ατμομιχανις για να φίγι το πυλαράκι απτο δρόμο. Μα το πυλαράκι με ςικομένι τιν υρά-τυ έτρεχε δίχος να σταματίςι ανάμεςα απτις ράγες.

Κςαναςφίριχςε ι ατμομιχανι κι άρχιςε βαρια να ανκομαχάι με το ςολίνα-τις. Το ςφίριγμά-τις κςαπλόθικε ανάμεςα στο δάςος.

Το πυλαράκι έτρεχε με όλες-τυ τις δίναμες.

Αχςαφνα παρατίριςε πος το πρόχομα δεν ίνε πια απςιλο.

Γίριςε πίςο κε ίδε τα διο μάτια τις ατμομιχανις πυ γιαλίζανε. Νά, νά το θεριο θα το φτάςι . . . Πίδιςε τότε απο πάνο απτις ράγες κε έτρεκςε προς το βοςκοτόπι. Ι καρδιά-τυ χτιπύςε απτο φόβο κι ο μιχανοδιγος χαμογελόντας ςκεφτότανε: — Α, φοβίθικε το τρελο! Πρέπι κςανα να περιςέπςο το δρόμο τις μιχανις.

Με κρότο δινατο όρμιςε προς τα εμπρος ι ατμομιχανι κε στι στροφι του δρόμυ ςφίριχςε.

Το πυλαράκι έτρεχε έτρεχε ζιτόντας να κριφτι στο δάςος. Μα βλέποντας αργότερα πος το μακρυλο τέρας πέραςε απο κοντά-τυ δίχος να το πιράκςι, ιςίχαςε κε σταμάτιςε.

Ιςτερα έβγαλε λεπτι φονι, χλιμίντριςε απτι χαρά-τυ, έκοπςε με τα δόντια-τυ χλορο χορταράκι κε έτρεκςε πιλαλόντας ςπίτι.

Электронная библиотека РНБ

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΠΥΛΑΡΙ ΚΕ ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ.

Ενα κοπάδι απο άγρια άλογα έβοςκε κοντα ς'ένα δάςος απο λέφκες. Πίςο απο θάμνο κριμένο ένα τςακάλι παρακολυθύςε ένα απτα πυλάρια. Περίμενε πότε ι μάνα θα απομακρινθι λίγο απτο βιζαςτύρι-τις. Για το τςακάλι νοςτιμότερο φαγι απτο κρέας τυ πυλαριυ δεν ιπάρχι.

Διο φορες ίρθε κοντά-τυ το πυλάρι μα κε τις διο φορες ι μάνα ίτανε ςτο πλάγι-τυ. Κε φοβότανε τις οπλες τυ αλόγυ.

Περίμενε, περίμενε, μα δε βγίκε τίποτε. Αποφάςιςε λιπον ν'αφίςι τιν κρίπτι-τυ κε να φίγι. Μα εκι πυ έβγενε απτο θάμνο το πρόςεκςε το πυλάρι. Θέλιςε το τρελο να το γνορίςι. Κύνιςε τιν υρα κε χοροπιδόντας έτρεκςε προς το μέρος-τυ. Κάθιςε το τςακάλι κε περίμενε. Μόλις ίρθε κοντά-τυ ςικόθικε το τςακάλι κε έτρεκςε προς το δάςος, έτςι πυ να μπορύςε να τρέχι κατόπιν-τυ το φιλοπερίεργο πυλάρι.

Επρεπε να το γελάςι κε να το φέρι πίςο απτο λόφο, μακρια απτα μάτια τις μάνας-τυ.

Ετρεχε το τςακάλι, κατόπιν-τυ έτρεχε κε το πυλάρι.

Электронная библиотека РНБ

Μόλις περάσανε το λόφο γιρίζι πίσο το τσακάλι κε ρίχνε
στο λεμο τυ πυλαριυ. Το πυλάρι έγιρε στο πλάγι, πίδ
προς τα πάνο, χτίπισε με τα πισινα πόδια-τυ τι γι. Τα δό
τια τυ τσακαλιυ μόλις ανκίκσανε το πετσί-τυ.

Το πυλάρι έδοσε κλοτσιες με τα πόδια κε εσθάνθ
άκσαφνα δινατο πόνο στις φλέβες. Δινατι φονι βγίκε απ
στίθια-τυ. Ακυσε τι φονι ι μάνα. Ετρεκσε σαν πυλι, πέρα
το λόφο κε με σικομένα τ' αφτια, διάπλατα τα ρυθύνια, γλ
γορα, σαν φοτια ρίχτικε πάνο στο τσακάλι. Τύφες απο κ
τρινο μαλι πετάκσανε στον αέρα. Ο αγόνας αμέσος μετατρ
πικε σε κινιγιτο. Εφεβγε, έφεβγε το τσακάλι, κι όλο έβλεπ
μπροστά-τυ τα φοβερα δόντια τυ αλόγυ. •Κε μονάχα, ότ
κρίφτιτε πίσο απτο μακρινο λόφο τότε ισίχασε.

Με μεγάλι χαρα το πυλάρι γίρισε με τι μάνα-τυ στο ριάκ
Στενι λέντα απο έμα κσεχόριζε στο πισινό-τυ πόδι. Ε
στο ριάκι με μεγάλι εφχαρίστισι βίζακσε το γάλα τις μάνας-τ
κε γλικα αποκιμίθικε.

ΑΙΤΟΣ—ΜΠΕΡΚΥΤ.

Ο πιο μεγάλος απ' όλυς τυς αιτυς ίνε ο μπερκυτ. Τ
χρόμα-τυ ίνε σκοτινο σταχτι. Το μάκρος-τυ ος ένα μέτρ
Το άπλομα τον φτερύγον-τυ, απτο τέλος τις μιας φτερύγα
ος το τέλος τις άλις, ίνε παραπάνο απο διο μέτρα. Τ
ράμφος-τυ στερεο, τα νίχια-τυ άγρια.

Ι αιτίνα κλοσα στα μέσα τυ μάρτι. Ιστερα απο 3
μέρες βγένυν ι νεοσι. Ινε σκεπαζμένι απο άσπρα πύπυλα

Ενόσο τα αιτόπυλα ίνε στι ι φολια αιτι δε ζιτάνε τι τρο
φί-τυς μακρια. Παραπάνο απο 20-30 χιλιόμετρα δεν απο
μακρίνοντε απ τι φολιά-τυς. Πολα αγρίμια κινιγύνε ς' αφτ
το διάστιμα. Μια φορα κοντα σε μια φολια αετυ βρίκαν
απομινάρια απο 40 λαγυς κε 300 πάπιες.

Электронная библиотека РНБ

Ζυν ι αιτι πολα χρόνια. Ακόμα κε στι σκλαβια ζύνε παραπάνο απο 100 χρόνια. Τα νέα αιτόπυλα έφκολα ιμερόνοντε. Τόσο πολι σινιθίζυνε στο νικοκίρι-τυς, πυ στενοχορέβοντε πολι, όταν εκίνος απυσιάζι για πολιν κερο.

Μα ο αιτος ίνε φοβερος, όταν ίνε ελέφθερος. Οταν ακύσυν τι φονί-τυ κρίβοντε όλα τα πυλια κε τα θιρια, πυ ίνε πιο αδίνατα απ' αφτον. Τιχένι κάποτε να κυβαλα κε μικρα πεδια.

Κάποτε ο αιτος επιτίθετε κε ενάντια στυς ιλικιομένυς.

Νά τί γένικε μια φορα. Ενας πιναζμένος μπερκυτ επετέθικε ενάντια ς' ένα μεγάλο γυρύνι. Γρίλισε το γυρύνι. Ετρεκσε ο νικοκίρις κ' έδιοκσε το πυλι, πέτακσε ο αιτος απ-πιν παχια ράχι τυ γυρυνιυ, άρπακσε ένα γάτο κε κάθισε πάνο στο φράχτι. Γρίλισε το πλιγομένο γυρύνι, έσκυζε ο ματοβρεγμένος γάτος. Ετρεκσε ο χορικος να πάρι το όπλο-τυ. Μόλις εφάνικε με το όπλο στα χέρια ο αιτος όρμισε επάνο-τυ κε γαντσόθικε στο χορικο με τα νίχια-τυ. Αρχιζαν τόρα τρις να φονάζυν να κε ζιτυν βοίθια: το παχι γυρύνι, ο γάτος κι ο χορικος. Ετρεκσαν ι γίτονες, έπιασαν τον αιτο κε τον έδεσαν.

Ο ΠΙΡΥΛΑΣ (χιμονιάτις).

Μια φορα το χιμόνα άνικσα το παράθιρο. Πέτακσε μέσα στο δομάτιο ένας πιρύλας με κόκινο στίθος, μάβρα φτερύγια κε σταχτιυς όμυς. Τον έδοσα κόκυς σιταριυ κε ψίχυλα.

Электронная библиотека РНБ

Τα ράμφιζε, καθιζμένος πάνο στο παράθιρο, κε αποκιμίθι
Περάσανε κάμποσες ιμέρες. Ο πιρύλας καθόντανε τό
πάνο στο δάχτιλό-μυ κε έτρογε κόκυς απτιν απαλάμι-
Καθότανε πολες φορες πάνο στυς όμυς-μυ.

Ιχαμε στο σπίτι ένα μικρο σκιλάκι. Στιν αρχι το πι
φοβότανε απτο σκιλι, μα αργότερα σινίθισε κε έγιναν φί
Καθότανε στι ράχι, κάποτε στο κεφάλι τυ σκιλιυ. Το θ
αμα ίταν πολι εφχάριστο. Το σκιλι κυνύσε τιν υρα, γάβ
ζε, πιδύσε. Κ' εκίνο κσακολυθύσε να κάθετε πάνο-τυ,
καβάλα σε άλογο. Σιχνα τυ σφίριζα τα αγαπιμένα-
τραγυδάκια. Ο πιρύλας αγαπύσε να τον χαιδέβυνε. Αγαπ
σε όταν τον έπερνα στα χέρια-μυ, τον εχάιδεβα, κε τυ έλ
γα σέρνοντας τις λέκσις : «αγα-πι-τό-μυ, καλό-μυ πυ-λ
Αρχιζε τότε να τραγυδα, να κάνι διάφορυς σκοπυς, να
νάζετε, γινότανε περισότερο ζβέλτος, πιδύσε.

Μια φορα έφιγα κάπυ για κάμποσες μέρες. Το πι
στενοχορέθτικε πολι χορις εμένα.

Οταν γίρισα πίσο, με δισκολία μπόρεσα να βγάλο
πανοφόρι-μυ. Μ' εμπότιζε ο πιρύλας. Πετύσε απάνο-μυ α
τις διάφορες μεριες. Πιδύσε στυς όμυς-μυ, κε έτριβε
κεφαλάκι-τυ στο λεμό-μυ, έτσι όπος τρίβετε ι γάτα.

Ιστερα αφυ στριφογίρισε κάμποσο κερο γίρο-μυ, κάθ
πάνο στο ντυλάπι κε τραγύδισε χορις κανένα λάθος το
γαπιμένο-μυ τραγυδάκι.

ΤΟ ΠΑΡΑΚΣΕΝΟ ΚΟΤΟΠΥΛΟ.

Ι γρια Σοφία πίρε δεκατρία αβγα κε τάβαλε κάτο α
τιν κλόσα-τις. Ι γρια δεν πρόσεκσε πος το ένα απτ' αβ
ιτανε πρασινοπο κε λιγάκι μεγαλίτερο απτ' όλα.

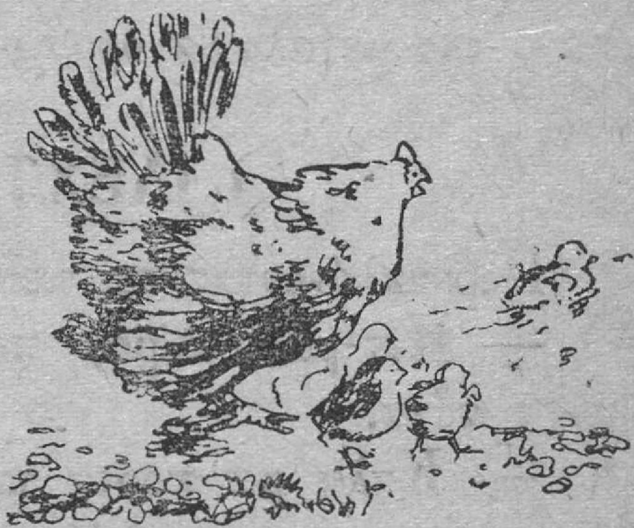
Κάθετε ι κλόσα φρόνιμα κε ζεστένι τ' αβγα· πιδα κ

Электронная библиотека РНБ

ποτε ραμφίζι τα πσίχυλα πυ τις δίνι ι γρια, πίνι λίγο νεράκι κε κσανα γιρίζι στο μέρος-τις.

Κάθισε ι κλόσα πάνο στ' αβγα τρις εβρομάδες, κι απτ' αβγα άρχισαν να βγένυν τα πυλάκια.

Αργότερα απ' όλα βγίκε το πυλάκι απτο πρασινοπο αβγο. Μα κε τί παράκσενο πυ ίτανε: χνυδάτο, κίτρινο, με κοντα ποδαράκια κε πλατι ίσιο ράμφος! Θάβμασε ι κότα βλέποντας το στραβοπόδαρο πυλάκι, μα τί μπορύσε να κάνι οτιδίποτε κι αν ίνε, πεδί-τις ίνε. Κε τ'αγαπα όπος τ'άλα.

Αρχισε ι κότα να μαθένι στα πεδιά-τις πος να βγάζυν τα σκυλίκια απτο χόμα. Κάθε μέρα έφερνε τιν ικογένια-τις κάτο στον όχτο τις λίμνις.

Το κοντοπόδαρο πυλάκι μόλις ίδε το νερο πετάχτικε μέσα. Τρέχι ι όρνιθα, φονάζι, κυνα τις φτερύγες, πετιέτε κε αφτι στο νερο. Τα πυλάκια τρέχυν εδο κ' εκι, τιτιβίζυν: «Βοίθια, καλι άνθροπι, πνίγετε το αδελφάκι-μας!» Μα το αδελφάκι δεν πνίγικε· χαρύμενα κε έφθιμα κολιμπύσε, λάμνοντας το νερο με τα πλατια μεμβρανόδικα ποδαράκια-τυ.

Ακυσε τι φονι τις όρνιθας κε έτρεκσε εκι ι γρια Σοφία. Ιδε τι γινότανε κε ίπε:

— Οπος φένετε χορις να προσέκσο έβαλα κάτο απτιν όρνιθα κε αβγο πάπιας!

ΦΥΣΚΟΣΑΝΕ.

Διο πετινι μαλόνανε μια φορα στιν αβλι. Τα φτερα τυ πολεμιύ-τυς σικοθίκανε απάνο, κ' ι φτερύγες-τυς άνιкσαν πλα-

Электронная библиотека РНБ

τιες, φαρδιες. Δεν ίτανε μεγάλι ι πετινι, μα τόρα πυ αν-
κςανε τις φτερύγες έγιναν τέτιι πετινάρι, πυ τρόμαζες κ
να τυς βλέπις. Φυςκόνι κε ι όρνιθα κάποτε κι ανίγι τ
φτερύγες, όταν θιμόνι. Κε γίνετε τότε κι αφτι μεγάλι. Κ
απάνο στο μεγάλο να ορμα ο καθένας δεν τολμα. Ινε φοβερ

Ι ΙΛΕΧΤΡΙΚΙ ΚΛΟΣΑ.

Περικικλόνοντας τα πεδια το Δίμο τον παρακαλύςαν

— Πές-μας, Δίμο, πος με τον ιλεχτριζμο κςεπυλιά-
ζυν τ' αβγα.

— Καλα μα πρότα πέτε-μυ: πόσα αβγα μπορίτε ν
βάλετε κάτο απτιν κλόςα-ςας.

— Δεκαπέντε—φόναχςε ο Νίκος.

— Επάνο κάτο. Μα ι δικί-μυ ιλεχτρικι κλόςα κςεπυ-
λιάζι σε μια φορα κάμποςες εκατοντάδες.

Τα πεδια μίνανε με το ςτόμα ανιχτο.

— Πότε κάθιτε πάνο ςτ' αβγα ι κλόςα-ςας; ρότιςε
Δίμος.

— Το καλοκέρι!—φονάχςανε τα πεδια.

— Κε ι δικί-μυ ι ιλεχτρικι όλο το χρόνο.

— Δε μας λες, Δίμο, ι όρνιθά-ςυ ίνε ςαν τι δικί-μα
με φτερύγες κε πόδια;

— Υτε πόδια, ύτε φτερύγες έχι. Ινε ένα κιβότιο μ
ιλεχτρικες λαμπίτςες. Απτις λαμπίτςες ζεςτένετε ο αέρα
στο κιβότιο, ζεςτένυντε κε τ' αβγα. Ινε ο ινκυμπάτορας.

— Κε άκςαφνα αν πςίνοντε τα πυλια! Τί θα γίνι τό-
τε; Απο πςιμένα αβγα ι ιλεχτρικί-ςυ λάμπα δε θα μπορέ-
ςι να κςεπυλιάςι...

— Πολι ςοστα· μα μι νομίζετε πος εκίνος, πυ εφέ-
βρε τον ινκυμπάτορα ίταν πιο κυτος απο ςας. Ο ινκυμπά-

Электронная библиотека РНБ

τορας ίνε έτσι χτιζμένος: άμα αρχίζι ι ζέστι να γίνι πιο μεγάλι, τότε ι μια λαμπίτσα ζβίνι.

— Κε πόσες ιμέρες κάθετε ι όρνιθά-σας πανο στα αβγα;

— Τόσες ιμέρες, όσες κ' ι δικί-σας. Ακριβος ίκοσι κε μια μέρες. Αμα βγύνε τα πυλια, τα φέρνυν στο κσεραντίρι. Εδο στι στιγμι τα ζεστένι ι ιλεχτρικι λάμπα κε τα στεγνόνι.

Απτο κσεραντίρι τα φέρνυμε στι «μάνα». Ι «μάνα» αποτελίτε απο τρία δομάτια. Το πρότο, ίνε κιτόνας με θερμάστρα ιλεχτρικι, τα δεφτερο δομάτιο ίνε έθυσα για περίπατο με γιάλινι στέγι, το τρίτο αβλι με στέγι απο σιρμάτινα κάνκελα.

Ζύνε τα μικρα πυλάκια στι «μάνα» εφτα-οχτο εβδομάδες ος ότυ δυναμόσυν καλα.

Ι ΓΡΙΑ ΜΑΡΙΟ ΚΕ Ι ΟΡΝΙΘΑ-ΤΙΣ.

Ολι μέσα στο χοριο
κσέρυν τι γρια Μαριο
κε τι μάβρι όρνιθά-τις˙
ταχτικα αβγιν-αβγι,
πριν ακόμι ο ίλιος βγι
εγενύσε τα αβγά-τις.
Κάθε μέρα κε αβγο!
Ε, να ίχα κε εγο
τις γριας Μαριο τι χάρι˙
όμος ι γρια Μαριο
θέλι κάθε μέρα διο˙
δος-τις το λιπον κριθάρι!
Αλα τόρα οφελι
το κριθάρι το πολι;
Αν την όρνιθα παχίνις,

Электронная библиотека РНБ

τί θαρις γρια Μαριο
τα αβγα θα γίνυν διο;
Μα . . . χορις αβγο θα μίνις.
Ομος ι γρια Μαριο
Θέλι κε καλα τα διο·
δεν ακύι... Τι δυλιά-τις!
Κε τιν έπαθε!-Πός; - Νά!
τόρα πλέον δε γενα
ι παχια ι όρνιθά-τις.

ΜΥΖΙΚΟΣ—ΜΙΑ ΣΠΙΘΑΜΙ.

Περνύςα απο δάςος, κερος ίνε τόρα,
—χιμόνας, γενάρις, ι πάγι παντυ.
Μικρο αλογάκι κςιλοφορτομένο
ανέβεν' αργα τα ρίζα τυ βυνυ.
Κε δίπλα ς' εκίνο, ςοβαρα κε ςπυδέα,
τα ινία τυ ζόυ πεδάκι κρατα.
Προβάτινι γύνα, ποδίματα αντρίκια,
τα γάντια μεγάλα, κι αφτο, τόςα-δα.
—Λεβέντι-μυ, γιά-ςυ;—Καλέ-μυ, δος δρόμο
—Πολι θιμομένο ςε βλέπο μικρο:
Τα κςίλα απο πυ;—Κι κάτο ο πατέρας
τα κόβι, τα φέρνο ςτο ςπίτι εγο.
(Μπαλτας κςιλοκόπυ αντίχιςε τόρα).
—Μεγαλ' ι φαμίλιας-ςας, πεδάκι;—ροτο.
—Φαμίλια μεγάλι, μα άντρες μονάχα
διο ίμαςτε, μπάρμπα, εκίνος κ' εγο.
—Α, έτςι; καλα. Πός ςε λένε;—Νικόλα!
—Κε πόςον χρονόνε θα ίςε;—Εφτα. . .
„Εμπρος κακορίζικο.“ φονάζι ο Νικόλας,
τα ινία αρπάζι ςτα χέρια γερα.

Электронная библиотека РНБ

ΤΟ ΠΥΛΙΜΑ ΤΟΝ ΠΕΔΙΟΝ.

Γινότανε αφτο στα παλια χρόνια, στον κερο τυ τσάρυ. Νά πος.

Πολι φτοχι χορικι, πυ δεν μπορύσανε να θρέβυν τα πεδιά-τυς, ίθελαν να τα δόσυν κάπυ, να δυλέβυν για ένα κομάτι πσομι. Ερχόντανε στα χορια πραγματεφτάδες διάφορι. Εδιναν ιπόσχεσες μπόλικες, έταζαν λαγυς με πιτραχίλια να μάθυνε στα πεδια κάπια τέχνι. Τυς πίστεβαν ι γονις κε τυς έδιναν με εφχαρίστισι τα πεδιά-τυς.

Μαζέβανε έτσι ι πραγματεφτάδες ος δέκα αγόρια κε κορίτσια. Κριφα φέρνανε τα πεδια στιν πόλι.

Εκι τα φέρνανε στυς κυστάρυς: στυς τσανκαράδες, εφαρμοστες, σιδεράδες.

Πέρνοντας ος δέκα ρύπλια απο κάθε κεφάλι άφιναν τα πεδια εκι κε πέρνανε νέα παρανκελία.

Κάποτε ο αγοραστις τυ ζοντανυ εμπορέβματος αροτύσε:

— Καλα, τ' αγοράζο τα πεδια, μα ίσος να ίνε εδο πέρα ι γονίς-τυς;

— Μιν ανισιχίτε,—αποκρινότανε ο προμιθεφτις,—κανένα δεν έχυν εδο· ίνε ολότελα στι θέλισί-συ.

Ο ΒΑΝΙΑΣ ΖΥΚΟΦ.

Ο Βάνιας Ζυκοφ, πεδάκι ενια χρονον, τον εδόσανε να ιπιρετα σ' ένα τσανκαράδικο.

Μια φορα, όταν έλιπαν ο νικοκίρις κ' ι καλφάδες, ο Βάνιας έβγαλε απ το ντυλάπι ένα μπυκαλάκι με μελάνι κε γραφίδα με σκυριαζμένι πένα. Απλόνοντας μπροστά-τυ ένα τσαλακομένο χαρτι, άργισε να, γράφι.

Προτυ να χαράκσι το πρότο γράμα, κάμποσες φορες

Электронная библиотека РНБ

φοβιζμένα κίτακσε στιν πόρτα κε στο παράθιρο. Το χαρτι έκιτο πάνο στο σκαμνι κ' εκίνος στα γόνατα, μπροστα στο σκαμνι.

— Ακριβε, παπύλι, Κονσταντίνε Μακάριτς! — έγραφε, — νά, σε γράφο αφτο το γράμα. Δεν έχο ύτε πατέρα, ύτε μιτέρα, ένας εσι μονάχα μυ έμινες.

Ο Βάνιας αναστέναχσε, τίναχσε τι γραφίδα κε κσακολύθισε το γράπσιμο.

— Κε χτες τραβίχσανε δινατα τα μαλιά-μυ, γιατι κυνόντας το πεδι στι κύνια, κιμίθικα χορις να θέλο. Ι μαστόρι με κοροιδέβυν, κι ο νικοκίρις χτιπα αλίπιτα, όπυ τίχι, κε φαγι τίποτα δε με δίνυν. Το πρωι δίνυν κσερο πσομι, το μεσιμέρι κάσσα, κε το βράδι κσανα πσομι. Να κιμάμε διατάζυν στον προθάλαμο, κε όταν το πεδι κλέι δεν κιμάμε καθόλυ, όλο τον κερο κυνο τιν κύνια-τυ.

— Ακριβε παπυ, λιπίσυ-με, πάρε-με απο δο πέρα, φέρε-με πίσο στο χοριο. Εδο να ζο πια δεν μπορο. Πέφτο στα πόδια-συ κε παρακαλο, πάρε-με απο δο, αλιος θα πεθάνο.

Κσίνισε ο Βάνιας το πρόσοπο, έτριπσε με τι μάβρι γροθιά-τυ τα μάτια-τυ κι άρχισε να κλέι.

— Ελα, αγαπιμένε παπυ, — κσακολύθισε ο Βάνιας. — Λιπίσυ-με το ορφανο το δίστιχο, πάρε-με απο δο. Γιατι εδο όλι με χτιπυν, κε να φάγο θέλο, κε στενοχορέβομε κε όλα να τα πο δεν μπορο, όλο κε κλέο. Χερετο ακόμα τιν Ελένι, τον καμπύρι Εγόρκα, τον αμακσιλάτι, κε τι φισαρμόνικά-μυ να μι τινε δόσις σε κανένα. Διατελο το ενκονάκι-συ Βάνιας Ζυκοφ. Αγαπιμένε παπυ, έλα.

Электронная библиотека РНБ

Ο Βάνιας δίπλοσε σε τέσερα το χαρτι κε τόβαλε στο φάκελο πυ αγόρασε για ένα καπίκι τιν παραμονι. Σκέφτικε λίγο, έβαπσε τι γραφίδα κε έγραπσε:

„Στο χοριο, στον παπυ“.

Ιστερα έκσισε το κεφάλι-τυ, σκέφτικε κε πρόσθεσε: „Κονσταντίνο Μακάριτς“.

ΣΤΟ ΠΣΑΡΑΔΙΚΟ.

Ενα προι κσίπνισε ο θίος τον Ιλία κε τυ ίπε:

— Νίπσυ καθαρα σίμερα κε γλίγορα.

— Για πύ;—νισταγμένα ρότισε ο Ιλίας.

— Στι δυλια. Θα εργάζεσε στο πσαράδικο...

Ο Ιλίας πιγενε δίπλα με τον Πετρύχιν. Οταν έφτασαν στο πσαράδικο, εκι ίδαν πίσο απτο γραφίο ένα απσιλο μυζίκο με πελόρια κιλια.

— Χερέτισε!—μυρμύρισε ο Πετρύχιν στον Ιλία.

— Πός τονε λένε;—απο πικνο μπάσο αντιλάλισε το μαγαζι.

— Ιλια,—απάντισε ο Πετρύχιν.

— Λιπον Ιλία, κίτα καλα. Τα μάτια τέσαρα, τόρα, κανένα άλονε δεν έχις, εκσον απο μένα το νικοκίρι-συ. Υτε γνιστυς, υτε σινκενις, κατάλαβες; Εγο για σένα ίμε όλα—κε πατέρας κε μάνα.

Ενας απτυς ιπαλίλυς έβαλε τον Ιλία να βγάλι απο ένα μεγάλο καζάνι τα πεθαμένα πσάρια. Το πεδι τράβικσε πάνο τα μανίκια-τυ κι άρχισε να βγάλι τα πσάρια πιάνοντάς-τα όπος τίχενε.

— Απτο κεφάλι πιάς-τα, στραβόκσιλο!—φόνακσε ο ιπάλιλος.

Κάποτε ο Ιλίας έπιανε κατα λάθος κανένα ζοντανο πσάρι πυ στεκότανε ακίνιτο· το πσάρι γλιστρύσε απτα χέρια-τυ.

Электронная библиотека РНБ

— Πιο ζοντανα! — διάταζε ο ιπάλιλος.

Ο Ιλίας γραντςύνιςε το δάχτιλό-τυ ςτο φτερύγι τυ πςαριυ, κε βάζοντάς-το ςτο ςτόμα άρχιςε να το βιζένι.

— Βγάλε το δάχτιλο, — φόνακςε ο νικοκίρις.

Ιςτερα έδοςαν ςτο πεδι μεγαλο ακςινάρι, κε το διατάκςανε να κατεβι ςτο ιπόγιο κε να ςπάνι έτςι το πάγο, πυ να βγυν τα κομάτια ίςια. Τα αποςπάζματα τυ πάγυ πετύςανε ςτο πρόςοπο, μπένανε ςτον ανιχτό-τυ γιακα. Στο ιπόγιο κρίο κε ςκοτάδι.

Ιςτερα απο κάμποςα λεπτα ο Ιλίας, όλος μύςκεμα βγένοντας απτο ιπόγιο ίπε ςτο νικοκίρι:

— Εςπαςα εκι κάτο, κάπιο βάζο.

Ο νικοκίρις τον κίτακςε με προςοχι κε ίπε:

— Για πρότι φορα ςε ςινχορο. Σε ςινχορο γιατι ο ίδιος το ίπες. Αλι φορα αν το επαναλάβις, θα κςεςχίςο τ' αφτιά-ςυ.

ΤΟ ΠΣΑΡΑΚΙ.

Πςαράκι πυ ότι να βρεθι,
ορέγετε να το γεφθι
κε μες το ρέβμα το βαθι
κινιγιτο το κάνι,
όςο κε να προφιλαχτι,
μια μέρα θενα γελαςτι,
απο τ' ανκίςτρι θα πιαςτι
κε θάμπι ςτο τιγάνι.

ΑΝΙΧΤΟΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ.

Ο πατέρας τυ Γιόργο εργάζετε ςτι φάμπρικα τον παπυτςιον. Μια φορα ίςτερα απτι δυλια έρχετε ςτο ςπίτι. Βλέπι: Ο Γιόργος διαβάζι.

Электронная библиотека РНБ

— Τί διαβάζις; — τον αροτα.
— Νά για το Βάνια το Ζυκοφ.
— Ενδιαφέρο θα ίνε;
— Ενδιαφέρο, μα πολι λιπιρο.
Αρχιςε ο Γιόργος να διαβάζι, πος οΒάνκας ζύςε στυ τςανκάρι, πος τον κςίλιζε ο νικοκίρις-τυ, κε πος έγραπςε το γράμα στον παπύ-τυ.
Ακυςε ο πατέρας-τυ κε ίπε:
— Πολι ςοςτα ίνε γραμένο. Τα ίδια έπαθα κ'εγο όταν ίμυνα μικρος.
Κε ίςτερα χαμογέλαςε κε πρόςθεςε:
— Πολι γλίγορα θ'αρθι κ' ι δικί-ςυ ι ςιρα. Εμαθες να διαβάζις φτάνι! Κερος πια να μάθις κάπια τέχνι. Θα ςε βγάλο απτο ςκολιο κε θα ςε δόςο κάπιο μάςτορι να μάθις καμια τέχνι. Κ'εκι πέρα κε ςένα με τον ίδιο τρόπο θα ςε μάθυν.
Ο Γιόργος απάντιςε:
— Α, όχι. Στο ςκολιο μας ίπανε: τόρα ος ότυ να γίνυμε δεκαεφτα χρονον πρέπι να πάμε στο ςκολιο. Ιςτερα δε θ'αφίςο να με χτιπίςυν. Γλίγορα θα γραφο πιονέρος, θα με ιποςτιρίζι το τάγμα.
Ο πατέρας γελα:
— Σοςτα λες. Περάςανε τόρα εκίνι ι κερι. Δεν επιτρέπι ι ςοβετικι κιβέρνιςι να χτιπυν τα πεδια. Τορα δεν ετιμάζυν έτςι τυς εργάτες.
— Μα πός;
— Νά πος. Πρέπι να τελιόςις το ςκολιο. Ιςτερα θ'αμπις στο φαμπρικο-εργατικο ςκολιο. Σ'αφτο το ςκολιο τα πεδια σπυδάζυν τιν παραγογι. Απο κι θα βγις εργάτις για τι μεγάλι παραγογι. Απο κι μποριc να μπις κε στο τέχνικυμ. Κιαν μαθένις καλα, μποριc ιντζινέρος να γίνις. Τορα για τυς εργάτες ο δρόμος ίνε ανιχτος. Φτάνι να θέλις να μάθις κε να μιν ίςε τεμπέλις.

Электронная библиотека РНБ

Ο ΙΛΙΟΣ ΜΥΣΑΦΙΡΙΣ.

(Αφίγισι δασκάλυ νέντσικυ σκολιυ)

Στον κερο τν τσάρυ, στο Βορα, σκολια δεν ιπίρχαν. Κανένας δε φρόντιζε να χτίζι. Δικό-τυς αλφάβιτο ι κάτικ τυ Βορα δεν ίχαν. Υτε βιβλία στι μιτρικί-τυς γλοσα. Σίμερα, στο σοβετικο καθεστος, έχυνε δικό-τυς αλφάβιτο, δικά-τυς βιβλία, δικά-τυς σκολια.

Απο μακρια φέρνυν τα πεδια στα σκολια. Ι γονίς-τυ ζύνε νομαδικα στις τύντρες 600-700 χιλιόμετρα μακρια απτο χοριο, όπυ βρίσκετε το σκολιο.

Το καλοκέρι σκεπάζετε απο χλοερο χορτο. Ανάμεσα στα χόρτα γιαλίζυν λίμνες, βάλτι, ποταμάκια. Το χιμόνα ι τύντρα σκεπάζετε απο πάγο κε χιόνι. Κε τότε ο κάμπος όλος γίνετε δρόμος απέραντος για τα γοργοπόδαρα λάφια.

Ζέβγι ο νέντσος τα λάφια στις λαφρές-τυ νάρτες, βάζι απάνο τα πεδια κε ος τιν άνιχσι τα φέρνι στο σκολιο.

Ι πιο χαρμόσινι μέρα τυ χρόνυ, για το νέντσο μαθιτι, ίνε ι μέρα πυ προτοφένετε ο ίλιος.

Βέβεα σε σας ι ανατολι τυ ιλίυ δεν κάνι μεγάλι εντίποσι. Σινιθίσατε κάθε μέρα να βλέπετε τιν ανατολί-τυ. Μα

Электронная библиотека РНБ

ςε μας διο μίνες βαστα ι πολικι νίχτα με τυς χιονοστρόβιλυς κε τις κατεγίδες-τις.

Κοντα στο ςκολιό-μας βρίςκετε ένα όχι κε πολι μεγάλο ίπςομα. Απο κι βλέπι κανένας πολι μακρια. Απτο ίπςομα αφτο προτοφένετε ο ίλιος. Δεν πρέπι λιπον να χαθι ι εφκερία. Μόλις ςικόνετε ο ίλιος λίγο πςιλα απτι γι κε κςανα κρίβετε. Μα πόςο εφχάριςτο ίνε να δι κανένας τιν πρότιτυ αχτίνα!

Τα πεδια τρέχυν απτο ςκολιο κε βλέπυν ολι ι κάτικι τυ χοριυ μαζεφθίκανε ςτο ίπςομα. Ολι μαζι—άνθροπι κε ςκιλια.

Νά, βάφικε με κόκινο χρόμα το άκρο τυ χαμιλυ ςίνεφυ. Ανιπόμονα περιμένυν όλι. Κε να πεταχθίκανε απτο βάθος ι φοτινες αχτίνες. Σάλεπςε το πλίθος. Πάνο απτον ορίζοντα φάνικε ο ίλιος. Τα πεδια φονάκςανε: «Ο ίλιος, ο ίλιος»! Τα νέα παλικάρια πιροβολύνε. Ι γέρι κε τα πεδια χτιπυν τα παλαμάκια, ανκαλιάζυντε ο ένας τον άλο κε χέροντε τον ίλιο. Σαν αρκυδάκια κατρακιλάνε πάνο ςτο χιόνι κε μ'αφτυς μαζι κε τα ςκιλια.

Τόρα ι μέρα όλο κε θα μεγαλόνι.

Στο Βορα με ιδιέτερι αγάπι αγαπυν τον ίλιο. Ι πιο χαιδεφτικι λέκςι εκι πέρα ίνε: «ίλιος».

Το αγαπιμένο τραγύδι τον νέντςον ίνε το ακόλυθο:

Κάθιμε κε τι θάλασα κιτο
Σιντροφια ίμαστε εφχάριστι εδο.
ι θάλασα, ο ίλιος κε εγο.

Электронная библиотека РНБ

Ι ΚΙΣ—ΜΑΡΙΑ.

Κις—ςιμένι κορίτςι ςτι γιακύτικι γλόςα. Ζι ι μικρι αφ
κις ανάμεςα ςτα δάςι, ςτα ϐυνα, ςτα ποταμάκια μέςα ς
χαμιλο καλίϐι με μικρα παραθιράκια.

Το ςπίτι, όπυ ζι ι κις Μαρία, ονομάζετε γιύρτα κε
χορα Γιακυτία.

Στο χοριό-τις ολι ίνε κινιγι. Εχυν κινιγίτικο κολχόζ
Ι κινιγι ςκοτόνυν θερια κε φέρνυν τα δέρματά-τυς ςτιν κο
οπερατίϐα. Κ' εκι τυς δίνυν άλεϐρα, ζάχαρι, πετρέλεο, πα
νια. Μόλις άρχιςε ο χιμόνας ι Μαρία άρχιςε να φιτα ςτ
ςκολιο. Απ' αφτον το χιμόνα όλα τα πεδια πρέπι να μάθυ

Στι Γιακυτία όπος ς'όλιν τι Σοϐετικι Ενοςι δεν πρέ
να μίνι ύτε ένα πεδι αγράματο. Κάθε πρωι απο όλα τα μέ
αρχίζυν να κινύντε πάνο ςτο άςπρο χιόνι μικρες φιγύρες.

Κάθετε ι κις με τις φιλινάδες-τις ςτο νέο ςκολιο.

Ι δαςκάλα τυς ίπε, πος πολι γλίγορα θα χτίςυν απ
τύϐλες νέο μεγάλο ςκολιο, τέτιο όπος ίνε ςτις πόλες.

Διιγιέτε ι δαςκάλα για τι μεγάλι πολι, όπυ τιν έςτιλ
το ςελςοϐετ να μάθι ι ίδια, για να μπορέςι να διδάςκι τ
πεδια τυ χοριυ. Ι κις Μαρία κε τ'άλα πεδια τιν ακύνε.
δαςκάλα τυς διιγιέτε για τι Σοϐετικι Ενοςι, για τυς λα
πυ ζύνε ςτιν Ενοςί.

Ακύι ι κις Μαρία, κιτάζι με λέμαργα ματάκια τι δα
ςκάλα κε δεν μπορι να τιν πιςτέϐι.

«Μίπος μπορι να ίνε τέτια πεδια, πυ γιρίζυν γιμν
επιδι ίνε μεγάλι ζέςτι. Κε ς'εμας ο χιμόνας ίνε ατέλιοτ
κε το καλοκέρι πολι ςίντομο»!

Περπατι ι Μαρία με μακρια γύνα για να μιν παγός
Μα θέλι όλα να μάθι κε να καταλάϐι όλα.

Электронная библиотека РНБ

Ι μικρα κις γιρίζι απτο ςκολιο, πέρνι το βιβλίο κε διαβάζι. Ιςτερα πέρνι τυ κοντίλι κε αρχίζι να αραδιάζι γράματα. Σχιματίζοντε λέκςις:

«Ας ίςε έτιμος»!

ΤΟ ΚΥΤΑΛΙ ΚΕ ΤΑ ΤΡΥΣΙΚΑ.

(Γράμα μαθιτι υζμπέκυ).

Ι μιτέρα με έδοςε ένα πιάτο πιλάφι κε ίπε:

— Φάγε!

Το πιλάφι ίνε το πιο νόςτιμο φαγι στον κόζμο. Ινε ρίζι ανακατομένο με κομάτια πρόβιυ κρέατος. Κίτακα το φαγι μα δεν έτρογα.

— Τί περιμένις; — αρότιςε ι μιτέρα.

— Κυτάλι,—ίπα.

Σικόθικε τότε απτι θέςι-τυ ο πατέρας, μ᾽ έπιαςε απτυς όμυς κε τινάζοντάς-με δινατα, φόνακςε:

—Κε τα δάχτιλα γιατί τα έχις; Αφτα ςας μαθένυν ι κομυνιςτες στιν πεδικι πλατία; Φάγε με τα χέρια!

Μια φορα στιν πλατία μας ίπε ι δαςκάλα:

— Πεδια, ίνε τορα ζέςτι, αρχίςτε να γιρίζετε με τρύςικα.

Ιρθα στο ςπίτι κε ιπα στι μιτέρα να με ράπςι τρύςικα. Φοβίθικε εκίνι κι αρότιςε τον πατέρα. Δεν απάντιςε ο πατέρας, με κίτακςε μονάχα θιμομένα κε βγίκε.

Γίριςε το βράδι. Εβγαλε ένα κςίλινο κυτάλι κε μυ τόδοςε.

Электронная библиотека РНБ

— Νά, Χασαν πάρε. Μπορις με κυτάλι να τρος το πι-
φι. Μπορις να σκυπιζις κε τα χίλι-συ με τιν πετςέτα ίςτε
απτο φαγι. Μονάχα για τρύςικα μι σκέφτεςε. Αν σε δο,
σε σκοτόςο. Ας φορυν ι ρύςι τρύςικα, για μας τυς υζμπ-
κυς, αφτο ίνε μεγάλι αμαρτία.

Νά πόσο δίςκολο ς' εμας, στο Υζμπεκισταν, να εφα-
μόζυμε το κάθε νέο. Μα κυτάλι κατόρθοσα να πάρο. Π-
στέβο πολι γλίγορα κε τρύςικα θ' αποχτίςο.

Ο ΑΧΟΡΤΑΓΟΣ ΜΟΛΑΣ.

Μια φορα κάπιος πίγε στο μολα κε τυ ίπε: Πςόφ-
το σκιλί-μυ, δόςε τιν άδια σαν άνθροπο να το ενταφιάςο.

— Δεν γίνετε,—απάντιςε ο μολας.

— Μα το σκιλι ίταν ο πιςτός-μυ φίλος.

— Αφτο δεν το κςέρο,—ίπε ο μολας.

— Μα θα σε πλερόςο, ότι κε αν ζιτίςις!

— Αν πλερόνις, καλα˙ γίνετε. Αν θέλις, μάλιςτα, μπο-
ο ίδιος να ενταφιάςο το σκιλί-συ.

Νά τι λογις ίταν ο μολάς-μας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΥΖΜΠΕΚΑΣ.

— Νιαζ, φέρε το ζιμάρι!

— Νιαζ, άναπςε τι φοτια!

Μύςκεμα απτον ίδρο ι Νιαζ, τρέχι όλι τιν ιμέ-
στιν αβλι.

— Θα πάγο στι Χάμρα,—ίπε ι Νιαζ στι μιτέρα-
— Πίγενε, μα κίτα μιν αργίςις στο δρόμο.

Ι Νιαζ κατεβάζι τον παραντζα απτον τίχο. Κ' εκρίφτ-
ολάκερι απτο κεφάλι ος τα πόδια μέσα στον παραντζα.
πρόςοπο σκέπαςε με τριχοτο δίχτι.

Электронная библиотека РНБ

Πάγι ι Νιαζ κυκυλομένι στον παραντζα. Ν' ανιχτι δεν ...πορι, τι βρίζυν. Εφτασε στι Χάμρα.

— Κσέρις, — λέγι ι Χάμρα,—ιπάρχι ένα σπίτι, όπυ ...ζέβοντε ι γινέκες-μας. Εκι μπορι ν' ανίκσι κανις το προ...πο. Λέγετε το σπίτι αφτο κλυπ.

Με παραντζα πάνε διο γινέκες. Καμπυριαζμένες, μόλις ...ύντε. Γριες θἄνε, όπος φένετε.

Νά, ένα μεγάλο ...τρινο σπίτι. Τα πα...θιρα μεγάλα, φοτι.... Στο σπίτι αφτο ...ίκανε κ' ι διο γινέ...ς. Πετάκσανε τα ...τια απτο πρόσοπο. ...ν ίτανε γριες, μα ... κορίτσια.

Σε μεγάλο, απσι... δομάτιο, γίρο σε ...πέζι κάθιντε ...έκες. Κε μια αδίνατι ρόσα λέγι:

— Τον παραντζα πρέπι να πετάκσετε. Δεν έχυν δί... ι γέροντες λέγοντας, πος ι υζμπέκα πρέπι να γιρίζι ...παζμένι. Απτον παραντζα καταστρέφετε ι ιγία, δε βλέ... καλα τα μάτια. Να μάθι πρέπι ι υζμπέκα για να μπορι ...ζι καλίτερα. Κιτάκστε πόσες γινέκες γιρίζυν τόρα μ' ανι... το πρόσοπο. Ιστε νέες κε θα εργάζεστε. Ανίκστε τα ...σοπα.

Ι Νιαζ ακύι. Πολι ενδιαφέροντα πράματα! Στο σπίτι κα...φορα δε μιλίσανε έτσι.

Электронная библиотека РНБ

— Νιαζ, για το μάθιμα;

Ι Νιαζ κυνα το κεφάλι κε τρέχι στο δρόμο. Με τρι
ταφιλι φυστάνι κε τιυπετέικα στο κεφάλι. Χορις παραντ
Πιγένι κε χαμογελα. Ολος διόλυ αλιότικι τόρα ι Νιαζ.

— Σικόθικε ι ντροπι!—μυρμυρίζι ένας ασπρομάλις γέρ

— Χρόνια πυ ίρθαμε!—παρατιρι ένας άλος.

Μα ι Νιαζ δεν ακύι. Εφτασε πια στο κλυπ.

Δίσκολα κρατα τι γραφίδα. Δεκαπέντε χρονον ίνε
πρότι φορα τόρα πέρνι κοντίλι στο χέρι.

Μα τόρα θα γίνυν διαφορετικα.

Δίσκολι ίταν ι αρχι.

ΜΑΡΤΙΣ Ο ΜΙΝΑΣ ΟΓΔΟΙ ΙΜΕΡΑ.

Νά, κάθε ιμέρα κι απόνα ένα
πετο τα φίλα τυ ιμεροδίχτι.
Ολα γραμένα, ζογραφιζμένα,
εκι πορτρέτα, φιτα δο δίχνι.
Κε εκι όπυ δίο χαλκάκια
το ένα μέσα στ άλο βαλμένα
ι μάνα έβαλε δίο σπιρτάκια
να τάχι έτσι κσεχοριζμένα.
Πετάι ο χρόνος γοργα κιλάι.
μυ λέγι ένα πρωι ι μιτέρα
— Γιορτί-μας σίμερα, ακυς Αγλάι.
Μάρτις ο μίνας, όγδοι ι μέρα.

Ι ΚΟΚΙΝΟΣΙΜΕΟΦΟΡΥΣΑ.

Μια μέρα ίρθε στο σχολιο ι μιτέρα τυ Κόστα. Εβγ
το πανοφόρι-τις κε κάθισε. Κάπια απ' τα πεδια παρατιρίσ
τότε στιν κόφτα-τις, κόκινι σα φοτια το παράσιμο τις Κ
νις σιμέας.

Электронная библиотека РНБ

— Με παράσιμο, θία! — φόναксε με θαβμαζμο ο Νίκος.

— Μίπος κε τις γινέκες δε δίνυν παράσιμα;

— Βλέπις, πος φορα. Πάι να πι τις ακσίζι.

— Κε γιατί ςας δόςανε παράσιμο; Πές-μας — φονάκςανε τα πεδια.

Χαμογέλαςε ι μιτέρα τυ Κόςτα κε ίπε:

— Κάλα, θα ςας διγιθο. Ιτανε ςτα 1919. Δίςκολι ι χρόνι τότε. Ι ςτρατιγι κ' ι ακςιοματικι απ'όλες τις μεριες περικικλόςανε τι νέα ακόμα Σοβετικι διμοκρατία. Σχεδον όλι ι εργάτες τις φάμπρικάς-μας πίγανε ςτο μέτοπο. Μαζί-τυς πίγα κ'εγο.

Μια φορα, ςτον κερο τις απςιμαχίας, πεταχτίκανα αптο δάςος ι κοζάκι. Σαλέπςανε ι κραςνοαρμέι, μερικι έρικςαν τα όπλα κε έφιγαν.

Δε βάςτακςα κε φονάζο: «Σίντροφι, μιν παραδίνεςτε»! Κε ι ίδια πέρνο το όπλο κε ρίχνομε πάνο ςτυς κοζάκυς. Απο πίςο-μυ ακύςτικε ένα χιλιόςτομο «υρα». Ολο το ςίνταγμα μ'ακολύθιςε. Χτιπίςαμε πίςο τον εχτρο.

Νά γιατι πίρα το παράσιμο τις Κόκινις ςιμέας.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ.

Με τ'ατςαλένια-τυ φτερα
όλο πςιλα, πςιλα, πςιλα
το ατςαλένιο-μας πυλι
ςτα ςίνεφα πετα.
Κάτο γραμες — ι ποταμι
κ' ι χόρες ι πολίδρομες —
κλυβια,
κε τα πανίπςιλα βυνα —
ρεζιλεμένα, ταπινα.

Электронная библиотека РНБ

Πςιλα, πςιλα, όλο πςιλα
το ατςαλένιο το πυλι
πετα.
Τιν αςτραπι κε τι βρο
πετα για ν'άχι τέρια
κε ςιντροφια
τ'αςτέρια.

ΕΤΙΜΙ Ι ΚΟΛΕΧΤΙΒΑ ΤΟΝ ΠΣΑΡΑΔΟΝ.

Εκι πυ άλοτες ίταν ςκορπιζμένες ι καλίβες τον πςαράδον ιπςόνετε ςίμερα το μεγάλο ςπίτι τις κολεχτίβας.

Μεγάλι κίνιςι ςίμερα εκι. Ο επιθεοριτις εκςετάζι τι βάρκες κε τα δίχτια, ο μιχανικος τις μιχανες τον βενζινάκατον.

Ι βάρκες επιδιορθομένες, νεοπιςομένες κε μπογιατιζμένε έτιμες πια να ςιρθύνε ςτο νερο.

Κε τα δίχτια, αλυ κενύργια, αλυ μπαλομένα, μα νικοκιριμένα έτιμα κι αφτα.

Ολα ετιμαζμένα κε φροντιζμένα απτιν κολεχτίβα.

Ο κερος ίνε καλος. Φιςάι απαλο κε δροςερο αεράκ Σικόνι το αεράκι μικρα κιματάκια ςτι θάλαςα κε ςαλέβι τ κλαδια τον δέντρον.

Κατεβένυμε όλα τα πεδια τυ ςινικιζμυ ςτιν παραλία γι να κςεπροβοδίςυμε τυς κολχοζίτες-μας.

Βλέπυμε τις μακρες ςιρες τις πςαρόβαρκες πυ τις τραβύςαν ι βενζινάκατες να χάνυντε ςτι θάλαςα. Κινύμε τ μαντίλια κε τυς αποχερετίζυμε: «Ορα καλι, κε καλι επιτιχία»! Απο τις βάρκες ακύετε το τραγύδι-τυς. Βαρια άλοτε ι δυλια τον πςαράδον. Θαλαςοδερνόντανε για τυς αφεντάδες τυς, πυ τυς ανακάζανε να δυλέβυνε νίχτα κε μέρα δίχο ανάπαπςι.

Электронная библиотека РНБ

Σίμερα όμος ι κερι αλάκςανε. Δεν εργάζοντε για τυς άλυς, μα για τον εαφτό-τυς.

Ι ΠΣΑΡΑΔΕΣ.

Σαν σπιτάκια δίχος ςκέπι
κάτο ςτιν ακρογιαλιά
ι πςαρόβαρκες προζμένυν
τον πςαράδον τα πεδια.
Κ' ι πςαράδες-μας κινάνε
πριν ο ίλιος να φανι,
τις βαρκύλες-τυς τις λίνυν
κε απλόνυν το πανι.
Αρμενίζυν όλι μέρα
μες ςτις βάρκες, ςτ'ανιχτα
κε στα δίχτια εδο θρίςα
κι μπαρμπύνι ςπαρταρα.
Με τις βάρκες-τυς γεμάτες
Θα γιρίςυν απο κι
μαχιτάδες κάθε ομάδα
ςτι δυλια μαχιτικι.

Ι ΑΝΙΚΣΙ.

Πάι χάθικε το χιόνι
κ'ίρθε πάλι χελιδόνι.
Νά! το βλέπι το πεδι
κε πιδα κε τραγυδι.
— Χελιδόνι γίριςε,
καλοκέρι μίριςε!
Ι γρια, πυ μαζομένι
τον καλο κερο προζμένι,

Электронная библиотека РНБ

ίρθε, λέι το πυλι
με τιν όρα τιν καλι.
— Χελιδόνι γίριςε,
καλοκέρι μίριςε!
Ι τριανταφιλια αρχίζι
να φυντόνι κε ν'ανθίζι,
το χαμόγελο θα βγι
κε θα λυλυδις' ι γι.
— Χελιδόνι γίριςε,
καλοκέρι μίριςε!

ΤΟ ΠΡΟΤΟ ΤΙΛΕΓΡΑΦΙΜΑ ΑΠΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Πετάκςανε κοπάδια ι γέρανι. Στο δάςος ακύονταν τ
τραγύδια τυ ςπίνυ, τυ μελιςοφάγυ, τυ τριποφράχτι. Περι
μένυμε τα μαβροπύλια κε τυς κοριδαλυς.

Τα νερα τυ χιονιυ, πυ λιόνι, μαζέβοντε κάτο απτον πά
γο. Τα δέντρα ςτάζυν. Το χιόνι λιόνι ςτα κλαδια. Τις νίχ
τες ι παγονιες ςφιριλατάνε τον πάγο, μα τυ κάκυ.

Το θιλικο κοράκι γένιςε το πρότο αβγο. Για να μι
παγόςι το αβγο κε το πυλι πεθένι μέςα ι κοράκενα δε ςι
κόνετε απτ' αβγό-τις απάνο. Φαγι τις φέρνι ο κόρακας

Ορμα το νερο πάνο ςτον πάγο. Το χιόνι λιόνι, λαλυ
ι αγριοπετινι κε τιμπανίζυν ςτα δέντρα ι κςιλοφάγι.

Μα ι αρκύδα κιμάτε ακόμα.

ΤΑ ΒΙΖΑΣΤΕΡΥΔΙΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Εκςι λαγόπυλα γένιςε ι λάγενα. Εμιαζαν εκίνα τύφε
τριφερυ μαλιυ με ποδαράκια. Γενιθίκανε πάνο ςτο χιόνι. Τ
ματάκια-τυς ανιχτα απτιν πρότι μέρα. Δεν πέραςαν πολε
όρες αφότυ τα λαγυδάκια ίδαν το φος κ'ι μάνα-τυς πίνα-
ςε. Τ'αφικε κι πάνο ςτο χιόνι κι αφτι έτρεκςε ςτο δάςο

Электронная библиотека РНБ

κάτι να τσιμπίσι. Οταν γίρισε δε βρίκε ύτε ένα απτα πεδιά-τις. Τρομαγμένι ι μάνα άρχισε δινατα να κυνα τα μακριά-τις αφτια. Ετσι φονάζι ι λάγενα τα μικρά-τις.

Ακυσαν τι φονι κε γιρίσανε τα τρία απο τα έκσι-τις πεδια. Τα άλα θα έχασαν το δρόμο, ίσος μάλιστα κε να παγόσανε. Μα πιθανον να τα βρίκε καμια αλεπυ κε τ'άχαπσε.

Ι ΠΡΟΤΑΝΙΚΣΙ.

Μια νίχτα εσθάνθικα στενοχόρια. Ιχα ιδρόσι κάτο απ το παχι σκέπαζμα. Το πέτακσα. Ενα βυιτο ακύστικε κε κρότι μεγάμι. Κρρρ! κρρρ! κρρρ! Κίτακσα απτο παράθιρο. Μεγάλα κομάτια χιόνι κσεκόβονταν κε έπεφταν απτις στέγες. Τα κρίσταλα πυ κρέμονταν στις άκρες τον κεραμιδιον, σπύσαν κε έπεφταν. Το ίχε πάρι νοτια.

Το πρoι έλιπαν τα μισα χιόνια απτο χοριο, κ'εκίνα πυ έμιναν ίταν νερυλα κε όλι ι δρόμι ίχαν γίνι ποταμάκια κ'έτρεχαν όλα κατα τι ρεματια τις βρίσις. Κε βύιζε, βύιζε ι ρεματια κ'ίταν θολι.

Πίρα το Σπίρο κε βγίκαμε στ'αλόνια, να ιδύμε τα πίσο βυνα κε τι ρεματια τι μεγάλι.

Το βυνο φενόταν ανταριαζμένο· μια σκόνι άσπρι το σκέπαζε, πυ έλαμπε στον ίλιο κε ίχε όλα τα χρόματα τυ υράνιυ τόκσυ.

Κιτάκσαμε κε ίδαμε τι γινόταν.

Κομάτια μεγάλα κσεκόβονταν κε καθος κιλύσαν μεγάλοναν· γίνονταν βυνα στρονκιλα. Κε χτιπύσαν στα δέντρα κε θριματίζονταν.

Οπυ δεν ίταν δέντρα στις ρεματιες, κιλύσαν με ορμι κ' έπεφταν στυς βράχυς κι ακύονταν σαν μυνκανιτο βοδιον.

Электронная библиотека РНБ

Μερικα κατέβεναν ος κάτο κ'έπεφταν στο ποτάμι. Ι ποταμια πυ το καλοκέρι ίταν καταπράσινι απτο καλαμπόκι κε τις πατάτες, ίχε γίνι πλατια θάλασα, μα θολι· κι απάνοτις ίχε κλαδια, δέντρα κσεριζομένα, κε τυς βράχυς απο τα χιόνια, πυ έπλεαν σαν άσπρα νισάκια.

Κε θα μίναμε όρες πολες εκι, αν δεν άρχιζε να σιγοβρέχι. Κατα το βράδι δινάμοσε ι βροχι κε βάστακσε όλι τι νίχτα.

Τιν άλι μέρα, το πρωι σταμάτισε. Στο βυνο ίχανε μίνι μερικα χιόνια εδο κ'εκι, σπαρτα σαν άσπρα μπαλόματα.

Τα ζόα τυ χοριυ κσεχίθικαν στυς δρόμυς, κε πίραν το δρόμο κατα τα λιβάδια.

Κάτο απτο χιόνι ίχε φιτρόσι κε ίχε μεγαλόσι το χορτάρι. Με πια ανιπομονισία το περίμεναν τα ζόα!

Ι ΒΡΟΧΙ.

Στον υρανο εδο κ'εκι
γιρνάνε τ'αγεράκια,
πσιλα μαζέβοντ' ι αχνι
κε κάνυν σινεφάκια.
Μ'αχνος όπυ σιμαζεφτι
ίνε νερο πυ τρέχι,
κε δεν μπορι να κρατιθι
για τύτο βρέχι βρέχι. . .
Στι γι ι βροχι κατρακιλα,
μαζέβετε στο ριάκι·
τα ριάκια ζμίγυνε πολα
κε κάνυν ποταμάκι.
Μα το ποτάμι σα νοθι
μ'ένα ποτάμι άλο,

Электронная библиотека РНБ

κάνι νερο πλατι, βαθι
κε ποταμο μεγάλο.
Κ'έτςι το ρέμα το θολο
ι ποταμι κιλύνε,
όςπυ να φτάςυν στο γιαλο
ςτι θάλαςα να μπύνε.
Μα θάλαςα κι οκεανο
ο ίλιος τα ζεςτένι,
κάνι αππο κίμα-τυς αχνο
πυ ςτα πςιλα ανεβένι.

ΑΝΙΚΣΙΑΤΙΚΙ ΑΒΓΙ.

Το ςκοτάδι τις νίχτας χάνετε. Σκάζι το χάραμα τις αβγις. Ο υρανος γίνετε ςιγα ςιγα κόκινος. Τα φοβετςάρικα αγρίμια κρίβοντε ςτυς θάμνυς. Τα πυλια κςιπνυν. Πέρα μακρια ςτο βυνο ανεβένι κιλόντας ο φλογιζμένος δίςκος τυ ίλιυ.

Ινε πια μέρα. Τα λυλύδια ανίγυν τα πέλαλά-τυς. Ι αχτίνες λαμπιρίζυν ςε κάθε ςταλαματια δροςιας. Ι μέλιςες πετυν να βρυν το γλικο μέλι. Ι πεταλύδες πετυν κι'αφτες αδιάκοπα ςτ'ανθιζμένα κλαδια. Ι αγελάδες βγένυν αππο μαντρι κ' ι κότες χαρύμενα πετύνε ςτιν αβλι. Τα περιςτέρια πετυν κι αφτα ςτιν αβλι. Ο βοςκος τυ κολχοζιύ-μας βγάζι το κοπάδι ςτι βοςκι κε χέρετε βλέποντας τ'αρνάκια, πυ πιδυν ζοιρα μπρος ςτα μεγάλα.

Ο, τί ορέα ίνε ι αβγι τιν άνικςι!

Ι ΧΕΛΙΔΟΝΟΦΟΛΙΑ.

— Πάμε, πάμε να ςυ δίκςο ένα πράμα πολι όμορφο, — με ίπε μια μέρα ο Τάκις.

— Κε τί ίνε αφτο το όμορφο πράμα, πυ θα με δίκςις, Τάκι; — αρότιςα.

Электронная библиотека РНБ

— Ελα, ςε παρακαλο, έλα να δις! Ινε παρα πολι όμορφο πράμα!

Σικόθικα κε τον ακολύθιςα. Πίγαμε κ' ι διο στο παράθιρο.

— Κιτάκςε κι πάνο! — πςιθίριςε.

Σίκοςα το κεφάλι κε ίδα στι στέγι μια χελιδονοφολια.

Τρία μικρα κεφαλάκια πυλιον φένονταν έκςο απο τι φολια, άνιγαν το στόμα κ'έκαναν τρεμυλιαςτα: «Τςίυ! Τςίυ»!

Σε λίγο ίρθε ένα χελιδόνι. Ιχε στο ράμφος-τυ μια μίγα κε τιν έβαλε στο ανιχτο στόμα ενος μικρυ πυλιυ. Επιτα έφιγε κε λίγο γίριςε πάλι. Εφερε αλι μίγα κε τιν έβαλε στο στόμα τυ δέφτερυ πυλιυ. Εκαμε το ίδιο πολες φορες. Τα χελιδονάκια έφαγαν μίγες το καθένα κε χέρονταν κε φόναζαν ζοιρα. Ι μιτέρα-τυς πετύςε στον αέρα κε τραγυδύςε κι αφτι ζοιρα.

— Αλίθια, Τάκι! Εχις δίκιο. Ινε όμορφο πράμα. Τόρα καταλαβένο πόςο μεγάλο κακο κάνυν τα πεδια πυ καταστρέφυν τις χελιδονοφολιες.

— Πρέπι τότε να γράφις στον όμιλο «τον φίλον τυ πυλιυ», — μυ ίπε.

— Θα γράφο, κε θα προςελκίςο κε τ'άλα τα πεδια στον όμιλο, — αποκρίθικα.

ΤΑ ΜΑΒΡΟΠΥΛΙΑ ΙΡΘΑΝΕ.

— Κιτάκςτε, μαβροπύλια! — φόνακςε κάπιος. Κι αλίθια πςιλα πάνο στα κλαδια τις λέφκις καθόντανε μάβροπύλια. Ιςτερα απτυς σπυργίτες φενόντανε αφτα αςινίθιςτα μεγάλα κε παραπολι μάβρα.

Τα μαβροπύλια άρχιςαν να κυβαλάνε στις φολιές-τυς βρία, βαμπάκι, φτερα, πύπυλα.

Αγαπύνε τις βαθιες φολιες. Εκι δε φτάνι το πόδι τις γάτας, ύτε το ράμφος τυ κορακιυ.

Электронная библиотека РНБ

Το μαβροπύλι τιν άνιχσι δε ζιτα καμια φορα τροφι στον αέρα ίτε στα δέντρα. Τροφι ζιτα πάνο κε μέσα στι γι. Καταστρέφι στο διάστιμα τυ καλοκεριυ πλίθος έντομα βλαβερα για τον κίπο κε το περιβόλι.

Ακσίζι να το βλέπις πος ζιτα τιν τροφί-τυ ανάμεσα στις βραγιες. Γρίγορα, μα λιγάκι δισκολοκίνιτο γέρνι πότε στι μια πάντα, πότε στιν αλι. Ακσαφνα σταματα κιτάζι γίρο. Γέρνι το κεφάλι πότε δεκσια πότε αριστερα. Βιαστικα ραμφίζι κε τρέχι παρακάτο. Κε κσανα τα ίδια.

Καλίτερα να παρατιρι κανένας το μαβροπύλι πολι πρωι, προτυ ανατέλι ο ίλιος. Αν κάθιστε κατα το πρωι ίσιχα σε καπιο μέρος τυ κίπυ, τα μαβροπύλια πολι γλίγορα θα σας σινιθίσυν. Δοκιμάστε να τα ρίχνετε σκυλίκια, μικρένοντας καθε λίγο τιν απόστασι. Ιστερα απο λίγο κερο το μαβροπύλι θα πάρι τιν τροφι απτα χέρια-σας κε θα κάθιτε στυς όμυς-σας απάνο.

ΒΙΑΣΤΙΚΟ ΓΡΑΜΑ ΑΠΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Πλιμίρα στο δάσος.

Μεγάλο κακο έφερε ι άνιχσι στυς κατίκυς τυ δάσυς. Το χιόνι έλιοσε γρίγορα. Κσεχιλίσανε τα ποτάμια κε πλιμιρίσανε τις ρεματιες. Σε μερικα μέρι σοστος κατακλιζμος. Απ'όλα τα μέρι έρχοντε ίδισες για θίματα τις πλιμίρας.

Περισότερι απ'όλυς ιποφέρανε ι λαγι, ι τιφλοπόντικι, τα ποντίκια τον χοραφιον, κε τα άλα μικρα αγρίμια πυ ζύνε πανο κε κάτο απ τι γι. Ορμισε το νερο στις κατικίες-τυς. Τ'αγρίμια ανανκαστίκανε να φίγυν απτις κατικίες-τυς. Καθένας όπος μπορύσε κατόρθοσε να σοθι απτιν πλιμίρα.

Ο τιφλοπόντικος μόλις κατόρθοσε να σοθι, όταν το νερο σκέπασε όλι τιν παραποταμια. Βγίκε κάτο απτο χόμα,

Электронная библиотека РНБ

πιδιςε πανο κι άρχιςε να κολιμπα ζιτόντας ςτεγνο τόπο. Αφυ έφταςε ςτον οχτο, χόθικε κςανα κάτο απτο χόμα.

ΕΧΤΑΧΤΟ ΤΙΛΕΓΡΑΦΙΜΑ ΑΠΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Κάπιος ςίκοςε απο κάτο το χιόνι κε φάνικε ι πελόρια μάβρι μύρι κάπιυ θεριυ.

Ιταν ο κάπιος αφτος μια αρκύδα με διο αρκυδάκια. Γλικα μύνκριςε το θεριο κε έτρεκςε ςτο δάςος. Κατόπιν-τις πιδόντας τρέχανε τα μικρά-τις.

Αδινάτιςε πολί ι αρκύδα ςτον κερο τυ χιμόνα κε έγινε κυρελιάρα.

Τόρα γιρνα ςτο δάςος πολι πιναζμένι ίςτερα απο ίπνο πυ βάςτακςε πολιν κερο. Τρόγι όλα, πυ βρίςκι: ρίζες, περιςινα χόρτα, καρπυς πυ μίνανε απο πέριςι. Οταν τίχι κε λαγυδάκι δεν το περιφρονι. Το αρπάζι κι αφτο. Τα αρκυδάκια θιλάζυν το γάλα-τις.

Ι ΕΠΙΣΤΡΟΦΙ ΤΟΝ ΠΥΛΙΟΝ.

Κοπάδια γιρνάνε τα πυλια ςτιν πατρίδα-τυς. Με μεγάλι τάκςι γίνετε ι επιςτροφι ςτιν πατρίδα. Τάγματα, τάγματα. Το κάθε τάγμα με τι ςιρά-τυ.

Κε πετύνε ς' εμας τα πυλια απτυς ίδιυς αέρινυς δρόμυς κε με τιν ίδια τάκςι, έτςι όπος πετύςανε χιλιάδες χρόνια πριν ι πρόγονί-τυς.

Πρότα μπένυν ςτο δρόμο, εκίνα πυ το χινόπορο φίγαν απο μας τελεφτέα. Αργότερα απο όλα πετυν τα πιο φανταχτερα κε παρδαλα πυλια: πρέπι να περιμένυν αφτα τα νέα φίλα κε το χλορο χορτάρι. Διακρίνοντε έφκολα πάνο ςτι γιμνι γι. Ακόμα δεν μπορύνε να κριφτύνε ςε μας εδο πέρα απτυς εχτρύς-τον — τα άγρια θερια κε τα πυλια.

Электронная библиотека РНБ

Μεγάλες διςκολίες τα περιμένυν στο δρόμο. Πικνες ι καταχνιες ςαν τίχι στέκοντε μπροστα στυς φτεροτυς στρατολάτες. Μέςα στο ιγρο σκοτάδι χάνυν πολες φορες το δρόμο-τυς, χτιπαν τις φτερύγες-τυς πάνο στυς μιτερυς βράχυς.

Ι μπόρες τις θάλαςας σπάνυν τα φτερά-τυς, ζαρόνυν τις φτερύγες-τυς κε τα κυβαλαν μακρια αππιν παραλία.

Το κςαφνικο κρίο παγόνι το νερο. Πεθένυν τα πυλια απτιν πίνα κε το κρίο. Χιλιάδες χάνυντε απτ' αχόρταγα αρπαχτικα πυλια, τυς αιτυς τις θάλαςας, τα γεράκια.

Μα κανένας δεν μπορι να εμποδίςι τα πικνα πλίθι τον φτεροτον στρατολάτον. Ανάμεσα απτις καταχνιες με όλα τα εμπόδια πετύνε στιν πατρίδα-τυς, έρχοντε στις πρότεςτυς φόλιες.

Ι ΒΡΟΧΙ.

Πέφτι, πέφτι ι βροχι,
βροχι μπόλικι καλι,
για ν' ανθίςυν τα λιβάδια,
να φιτρόςυν τα ςιτάρια,
να μεθίςυν τ' αμπελάκια,
να καρπίςυν σταφιλάκια·
μπάρες, μπάρες τα νερα,
στα χοράφια τα κςερα.
Κάθε στάχι ένα ταγάρι
κάθε κλίμα ένα πιθάρι.

ΠΟΣ ΕΦΤΑ ΚΣΙΛΥΡΓΙ ΠΕΡΑΣΑΝΕ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΙ, ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΚΙΝΙΤΕ Ο ΠΑΓΟΣ.

(αφίγιςι κςιλυργυ).

Εφτάςαμε πια στο μέςο τυ πάγυ, όταν πάνο απτον ποταμο βύικςε άγριος θρος. Στι στιγμι κυνίθικε ο πάγος πυ

Электронная библиотека РНБ

ίταν κάτο απτα πόδια-μυ κε ταλαντέφτικα. Μόλις έκανα ν
κιτάκςο πάνο απτο ποτάμι, ο φόβος ςάμπος να μ' άρπακς
απτο λεμο, κόπικε ι φονί-μυ, μάβριςαν τα μάτια-μυ. Τ
ςταχτι κομάτι τυ πάγυ έφερε ζοι, καμπυριάςτικε. Σφιρίζοντας ςιγα απο κοντά-μυ όρμιςε το νερο. Μέςα απτον ιπόκοφο κε απέςιο θόριβο αντίχιςε ι φονι τυ Οςιπ:

— Σκορπιςτίτε... Χοριςτίτε... ο καθένας απο ένας... Πίρε ζοι το ποτάμι. Καρδια, πεδια!

Κε πίδιςε, ςάμπος ςφίκες το δανκάςανε. Ετριζε ο πάγο
κάτο απτα πόδια-μυ, θριματιζότανε, ςτα πόδια-μυ όρμιςε τ
νερο. Πίδιςα, κε τιφλα πετάχτικα ςτο μέρος τυ Οςιπ.

— Πύ; — φόνακςε. — Στάςυ! Μι ςτριφογιρίζις!

Μι μαζέβεςτε όλι μαζι! Θα ςπάςο τα κεφάλια-ςας!

— Θα πνίγυμε, — ίπα ςιγα.

— Στοπ, ςόπα! Να πνιγι κι ο τρελος μπορι, εςι κίτακςε να γλιτόςις.

Πρότος έπεςε ςτο νερο ο Μοκέι Μπυτίριν. Πίγενε εκίνος πιο ίςιχα απ όλυς, μα ςάμπος κάπιος να τον άρπακς
απτα πόδια κε χάθικε. Στο πρόςοπο τυ νερυ έμινε μονάχ
το κεφάλι κε τα χέρια-τυ γαντςομένα ςτο ςανίδι.

Электронная библиотека РНБ

— Βοίθια! — φόνακσε ο Οσιπ, — μα όχι όλι μαζι, ένας, διο — βοιθίστε!

Κε ο Μοκέι:

— Φίγετε, πεδια.... Μόνος-μυ... Τίποτε...

Κατόρθοσε ν'ανεβι πάνο στον πάγο κε τινάζοντας το κορμί-τυ ίπε:

— Προσέκστε καλα, γιατι μπορι να πνιγι κανένας.

Τα μυσκεμένα ρύχα κε παπύτσια, εμποδίζοντάς-μας να πιδύμε μας τραβύσαν προς τα κάτο: όλι-μας γίναμε δισκολοκίνιτι, προχορύσαμε βαρια, αργα, ιπακοα. Ο Οσιπ πιδύσε σα λαγος απο πάγο σε πάγο. Πιδα, σταματα ένα δεφτερόλεφτο κε γιρίζοντας πίσο φονάζι:

— Πρόσεκσε, πος πρέπι, ε!

Οσο πλισιάζαμε στον όχτο, τόσο μικρότερος, τόσο φαγομένος ίταν ο πάγος κι όλο πιο σιχνα έπεφταν ι ανθροπι.

Ι πόλι σχεδον έπλεε απο κοντά-μας. Γλίγορα θα μπύμε στο Βόλγα. Κ'εκι ο πάγος ίνε ακόμα άνκιχτος θα μας ρίκσι το ρέμα κάτο απ'αφτον.

— Οπος φένετε θα πνιγύμε, — ίπε ο Μόρτβιν. Κε ксάφνυ πελόριος πάγος χτίπισε με ορμι στον όχτο.

— Φίγε! — φόνακσε ο Οσιπ. Τρέχα με όλι-συ τι δίναμι!

Πίδισε πάνο στον πάγο, γλίστρισε κε έπεσε. Σταματίσαμε εγο κι ο Μόρτβιν, ζιτόντας να βοιθίσυμε τον Οσιπ.

— Φίγετε, γυρυνόκυταβα, άιντε!

— Σίκο, μπάρμπα...

Εγιρε το κεφάλι.

— Εσπάσα το πόδι, όπος φένετε... δεν ίνε να σικοθο..

Τον εσικόσαμε κε τον κυβαλύσαμε, ο δε Οσιπ μυρμόριζε:

— Θα πνιγίτε, διαβολόπεδα! Διάλεκσε, το μέρος όπυ

Электронная библиотека РНБ

ο πάγος δεν ίνε ςκεπαζμένος απο χιόνι, έκι ο πάγος ίν
πιο ςκλιρος...

Μυςκεμένι, παγομένι μα έφθιμι βγίκαμε πια στον όχτο

Ι ΓΙΟΡΤΙ ΤΥ ΠΡΟΤΥ ΑΒΛΑΚΙΥ.

Επρεπε να οργοθύνε πεντακόσια εχτάρια. Χαρύμενο στις 5 τό πρωι αντιλάλιςε το νέο κολχόζι. Ανίκςαν διάπλατες ι αβλόπορτες, κε απτις αβλες έβγεναν τ' αμάκςια. Ο δρόμος γέμιςε αμάκςια κε αλέτρια. Ο θόριβος κςίπνιςε τα πεδια. Ανιφτα τρέκςανε στο δρόμο. Σ ένα αμάκςι κιμάτιζε ι σιμέα. Δεμένι στο αμακςότοκςο. Το άλογο κυνύςε το κεφαλι. Ι ςιμέα κιματίζε.

Νά κι ο κάμπος. Ολος ίνε κςεχοριζμένος σε ίκοςι ίςι τμίματα. Σε κάθε τμίμα διεφθίνθικαν απο δέκα αλέτρια.

Για τελεφτέα φορα κίταζε τα σίνορα, που κςεχόριζαν άλοτε τα χοράφια.

— Ιρθε το τέλος στις στενες λορίδες τυ κάμπυ, — έλεγαν όλι μαζι, γέρι κε νέι. — Πολι γις χανότανε τι κακυ. Εκατοντάδες χρόνια ανθύςαν τ' αγριόχορτα στα σίνορα.

Τα σίνορα κ' ι φράχτες κςεχόριζαν τον ένα απτον άλο Μα τόρα ι φράχτες πεθένυν. Αρχίζι νέα ζοι. Κε πρότη φορα ο κάμπος τόρα βλέπι διακόσια αλέτρια μαζι να τον οργόνυν.

Τα μιτερα ινια το ένα κατόπιν απο το άλο χόνοντε βαθια στο παχι μαβρόχομα. Ι κολχοζίτες άρχισαν τι δυλια

Электронная библиотека РНБ

Ο ΤΕΜΠΕΛΙΣ.

Τί έλεγε ςτον πρόεδρο τυ κολχοζιυ: | **Τί ίταν ςτιν πραγματικότιτα:**

15 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ

Στι δυλια δε βγίκα: μυ πονύςε το χέρι.

25 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ.

Αφίκα τι δυλια: αρόςτιςε ι γινέκα-μυ κε τα πεδια-μυ μίνανε μονάχα στο ςπίτι.

30 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ

Στι δυλια δε βγίκα! ίχα βιαςτικι εργαςία στο ςπίτι.

Ι ςινέλεφςι τον κολχοζίτον αποφάςιςε: Εκςο τον τιμπέλι απ'το κολχόζι! Δεν έχυν τόπο στο κολχόζι ι λοτερι.

Ι ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΣΙ ΤΥ ΒΑΤΡΑΧΥ.

Στι λίμνι κςιπνίςανε ι βάτραχι. Επλέπςανε ςτιν επιφάνια, προβάλανε απτα νερα τις τριγονικές-τυς μύρες. Μια μεγάλι βατραχίνα κάθιςε κοντα ςτιν παραλία, δίπλα στο νερο, διόρθωςε κατάλιλα τα ποδαράκια-τις κε κόακςε:

— Κυ-ακς, κυ-ακς....

Электронная библиотека РНБ

— Μπρε-κε-κε-κε-κε-κε... Μπρε-κε-κε-κε-κε-κε, —
απάντιςε ο χόρος τον βατράχον.

— Κακς-κυκακς—τραγυδίςαν ι βάτραχι

— Μπρε-κε-κε-κε-κε-κε,—απαντίςανε άλι κε σίνχρο
απτις γονίες τυ στόματός-τον βγένανε μεγάλες διάφανες φ
σκες. Ετία, πυ ι φονί-τυς έβγενε πιο δινατι.

Ρίκςανε ι βάτραχι το χαβγιάρι-τυς στο νερο, κάθε χ
βγιαρόκοκος ίταν κυκυλομένος μέσα σε μαλακι, διάφανι πιχ
ζεστα, εβρίχορα κε ακίνδινα ζύνε κι μέσα ι μικρι χαβγι
ρόκοκι.

Αρχιςε ι ζέστι, πραςίνιςε ι λίμνι. Ι π'χτι με το χαβγια
έπλεπςε στιν επιφάνια τυ νερυ. Ο ιλιος ζεςτένι τυς μάβρ
χαβγιαρόκοκυς ανάμεσα απτιν πιχτι, κ' εκίνα γλίγορα μεγαλ
νυν. Κε να μέςα απ' φτα άρχιςε να ςαλέβι ο γιρίνος με
λεπτι υρίτςα κε το μικρο κεφαλάκι. Στενοχορέφτικε στο χ
βγιαρόκοκο, τον έςπαςε κε βγίκε στα ανιχτα. Κοντα στο κ
φαλάκι-τυ, για να μπορι ν' αναπνέι, μεγάλοςε δαντελοτ
γιακας—τα ζβάραχνά-τυ. Μα μίτε να τρόγι, μίτε να π
μπορι ακόμα ο γιρινος. Μεγάλοςε λιγάκι ακόμα, χόντρι
άνιχςαν τα ματάκια-τυ, εςχιματίςτικε το στόμα-τυ.

Πέραςε κάμποςος κερος ακόμα άρχιςαν να ςχιματιςτ
τα πιςινά-τυ πόδια, ίςτερα απο μια εβδομάδα τα εμπροςτ

Στο ςόμα-τυ ςχιματίςτικαν τα πλεμόνια. Αρχιςαν ι γιρ
απο κερο σε κερο να πλέυν στι επιφανια τυ νερυ
ν'απνέυν.

Ι υρα άρχιςε να μικρένι κε στο τέλος έμινε ένα μικρο πα
βλαςτάρι.

Βγίκανε τόρα τα βατραχόπυλα απτο νερο κι άρχιςαν
ζύνε ςτιν κςιρα κε ςτο νερο.

Τόρα δε θέλυν πια να τρέφοντε με φιτα, μα τρόνε
ςκύπια, ςαλιάνκυς, μικρόμιγες.

Электронная библиотека РНБ

ΣΙΝΑΒΛΙΑ.

Τις δεκςαμενις ι βαθρακι
βράδι, βράδι στίςανε χορο,
κ᾽ έχυν ςιναβλία μυςικι
μες στο καταπράςινο νερο.
Λέι ο πιο τρανος ςτι ςιντροφία:
— Βρε-κε-κεκς! το χρόνο να κρατίτε.
Κυα! κυα! κυακς! με πάθος να το πίτε!
Μαγεφτικι, αλίθια, μελοδία!
Ακςαφνα ςε φίςιμα ελαφρο
βλέπυν ένα φίλο πΰχι πέςι,
το τραγύδι εκοπικε ςτι μέςι.
Μπλυμ! χαθίκαν όλι ςτο νερο.

ΖΟΝΤΑ ΣΠΙΤΙΑ.

— Γλίγορα, γλίγορα! Εδο!
Ετρεκςαν τα πεδια ςτο αβλάκι.
— Κιτάκςε! Ζοντανι ζβόλι!
Στο βάθος τυ αβλακιυ, ανάμεςα ςτιν ιλι κε τα ςκυπί-
, αργα ςαλέβανε μικρι ζβόλι. Τυς έβλεπες κ᾽ ενόμιζες πος
ν απο φιλαράκια κολιμένα. Κίτε ακίνιτος ο ζβόλος, δεν
κςεχορίζις απ τα ςάπια τα φίλα. Τον κςεχορίζις μόλις
νετε. Απτο ζβόλο προβάλανε ποδαράκια. Γλίγορα γλίγορα
ραμερίςανε τα κομάτια τον φίλον.
Κάπιος ζύςε μέςα ςτο ζβόλο. Μα πιός; Για ας κιτά-
με. Πίραμε το ζβόλο. Εμιαζε με ςολιναράκι απο φίλα.
οςεχτικα ςχίςαμε το ζβόλο. Βγίκε απο κι άςπρι κάμπι.
ςι ποδαράκια. Κεφάλι. Ι κάμπι κλοθογίριςε μέςα ςτιν
αλάμι ενος πεδιυ. Εβαλε το πεδι τιν απαλάμι-τυ ςτο
ο.

Электронная библиотека РНБ

Ι κάμπι γλίςτριςε, διθίςτικε ςτον πιθμένα κε χόθι
γλίγορα ανάμεςα ςτα ςκυπίδια.

Ενας μεγάλος κάνθαρος κολιμπιτις όρμιςε κατα πάν
τις κε τιν άρπακςε. Ι κάμπι προςπάθιςε να γλιτόςι, μα ίτ
πια αργα. Ο κάνθαρος ίχε πια το κεφάλι-τις ςτο ςτόμα-τ
Τιν καταδρόχθιςε.

Στον πιθμένα τυ αδλακιυ ζύςανε πολες τέτιες κάμπ
μέςα ςε ςπιτάκια. Περνύςαν ι μέρες, μεγαλόνανε ι κάμπε

Μεγάλοςε ι κάμπι, το ςπιτάκι τις ίνε πια ςτενόχω
Ι κάμπι έχτιςε το ςπίτι-τις. Πολι απλα. Βρίκε ςάπιο φύλ
Εκοπςε απ' αφτο ένα κοματάκι κε ίςτερα με τι δοίθια κ
λιτικυ αραχνόπανυ το κόλιςε ςτο άκρο τυ ςπιτιύ-τυ. Κομ
τι με κομάτι κολνύςε ι κάμπι. Κε ςτο ςπίτι-τις τόρα δ
τι δλέπι ο κολιμδιτις.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΥ ΚΥΝΥΠΙΥ.

Πάνο απτα νερα τις λίμνις πέτακςε το κυνύπι
ςάλπινκςε

Το κυνύπι ίμε,
ςτα χρονάκια γέρος,
τις φτερύγες έχο
ςαν πανι λεπτο.
Τι μίτι δελόνι,
τα πόδια μεγάλα,
πονιρία όλος
κε παλικαρια.
Ολι με φοδύντε
όλος τυς πιράζο,

Электронная библиотека РНБ

χορικυς, αγρίμια
πυλια κε θερια.
Ιμε το κυνύπι
ο εματοπότις
μένα να πιάςι
κανις δέν τολμα.

Τον άκυςε ο ζίζικας κε ίπε:

— Μιν καφχιέςε, κυνύπι, για τιν πονιρία κε τι ζβελτοςίνι-ςυ. Στο δάςος το πικνο, ςτο βυρκόδικο το βάλτο ζι ι δροςερα.

— Δε με πιάνι, υτ᾽ εκίνι!—ίπε το κυνύπι.

Σάλπινκςε πάλι κε πέτακςε.

Πέτακςε, πέτακςε, ίρθε κε κάθιςε πάνο ςτι δροςερα: Θέλιςε το κυνύπι

τα φτερα ν᾽ ανίκςι, -
πιάςαν τα φτερα
τα πόδια ν᾽ απλόςι, -
δέθικαν κι αφτα
τι μίτι να βγάλι -
μάνα, ςιμφορα!
ςέρνι, ςέρνι,
μα δεν κςεκολνα.

Ζάροςαν ι λεπτες καρφίτςες, χοθίκανε ςτο κορμι τυ κυνυπιυ, ςφίνκςανε το κυνύπι ςτο φίλο. Ιπιε ι δροςερα το έμα τυ κυνυπιυ, ρύφικςε κε τιν τελεφτέα-τυ ςταλαγματια. Εκι πέθανε το κυνύπι.

Κε ι δροςερα κε τόρα ακόμα ζι ςτο βάλτο κε περιμένι νέα κυνύπια.

Электронная библиотека РНБ

I ZOI TY ΠΟΤΑΜΙΣΙΥ ΑΣΤΑΚΥ.

Ιμαστε ος τριακόςιι. Καθόμαστε όλι ςε μικρυς χαβγιαρόκοκυς στο απάνο μέρος τις υρας τις μάνας-μας. Μπίκε ι μάνα μαζί-μας ςε κάπια μικρι τριποφολια κάτο απτον απότομο όχτο. Εβγαλε απο κι τα μακρα μυστάκια κε πςαλιδάκια-τις κε έπιανε μ' αφτα τον καθένα πυ έπλεε απο κι. Ι ίδια δεν έβγενε απ τιν τρίπα, φοβότανε για μας. Κε έτςι όλον το χιμόνα ι αστάκενα έτρογε λίγο, δεν εκυνιέτο. Κυνύςε μονάχα τιν υρα, σπρόχνοντας φρέςκο νερο στο μέρος-μας για να μι πνιγύμε.

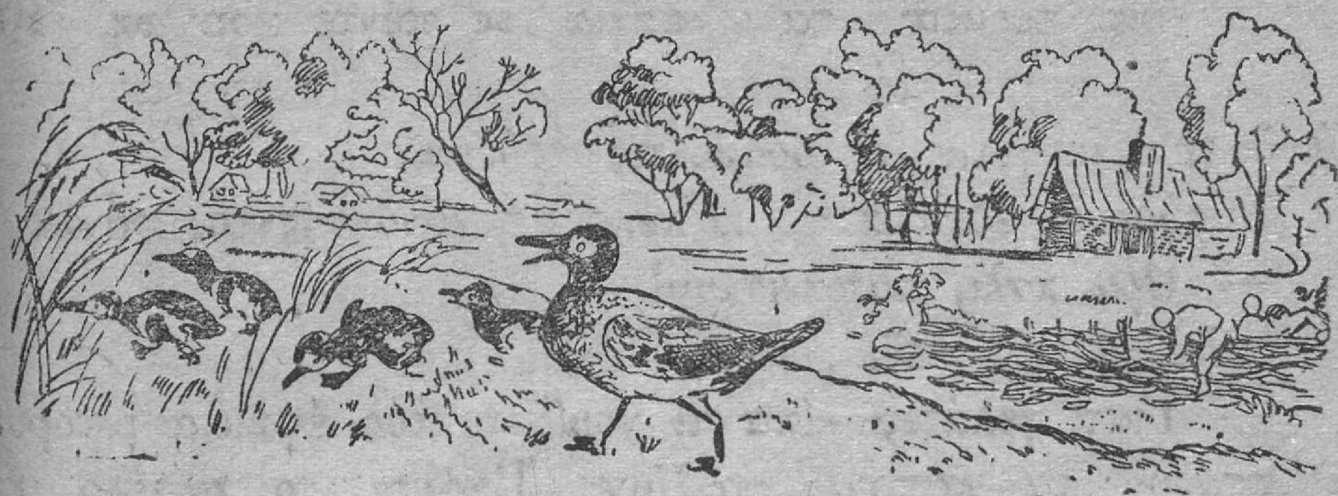
Τιν άνικςι μεγάλοςα· έγινα όςο ένα μερμίκι κε ςάλεβα μέςα στο χαβγιαρόκοκό-μυ. Ιςτερα κςέςχιςα τι μεμβράνι τυ τυ χαβγιαρόκοκύ-μυ. Μαζί-μυ βγίκανε στι λεφτερια ι αδελφι κε αδελφύλες-μυ. Πιαςτίκαμε με τα πςαλιδάκια-μας απτα κολιμβιτικα πόδια τις μάνας κε καθίςαμε κάτο απτιν υρά-τις. Ιμαστε τόρα όχι παραπάνο απο εκατον. Τυς άλυς φάγανε το χιμόνα τα ιδρόβια έντομα.

Βγίκε μαζί-μας ι μάνα απτιν τριποφολια να κινιγίςι. Μπόλικα ίτανε όλα στο νερο, έτρογα πολι κε μεγάλοςα γλίγορα. Γλίγορα άρχιςε να μυ ίνε στενάχορο το δινατό-μυ κάφκαλο. Μέςα ς' ένα χρόνο τ'άλακςα οχτο φορες. Ιςτερα άρχιςα να τ' αλάζο πιο αρεα. Τόρα ταλάζο μονάχα διο φορες το χρόνο

Κάπυ κάτο απτιν πέτρα φκιάνις φολια κε αρχίζις να τρίβις εκι το ένα πόδι πάνο στο άλο. Προβάλις τα μυστακάκια, κιλιέςε πάνο στι ράχι, ος ότυ το κάφκαλο δε βγένι απτο κορμί-ςυ. Ιςτερα πλαγιάζις κι όλο φοβάςε: να μι ςε βλέπι κανένα πςάρι κε ς'αρπάκςι. Το ςόμα ς'αφτο το διάστιμα μεγαλόνι γλίγορα, κε στι ράχι ςχιματίζετε δινατο κάφκαλο. Τότε αρχίζις να τρος. Δεν κςεχορίζις τίποτε, όλα

Электронная библиотека РНБ

έτρογα: κε έντομα, κε μικρα πςάρια, κε βατράχυς. Επιασα κάπιον με τα πςαλιδάκια-μυ, τον κρατο πια δινατα.

ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ ΚΕ ΤΑ ΠΕΔΙΑ.

Μέςα στο ςκονιζμένο δρόμο ίδα μερικα χοριατόπυλα. Πάνο σε κάπιυς ρίχνανε τα καπέλα-τυς. Οταν τα πλιςίαςα, ίδα να κρατάνε απο ένα μικρο άγριο παπάκι. Εμαθα πος καπια άγρια πάπια οδιγύςε τα πεδιά-τις απτο μέςο τυ δρόμυ, παρακάμτοντας το χοριο.

— Τί θα τα κάνετε; — αρότιςα με αφςτιρότιτα τα πεδια.

— Θα τ'αφίςυμε,—απάντιςαν.

— Θα τ'αφίςετε, μα γιατί τα πιάνατε;—ίπα θιμομένα.

— Πυ ίνε τόρα ι μάνα-τυς.

— ₒΕκι πέρα κάθετε—ίπαν όλα τα πεδια μαζι,

Κε ίκςανε όλα στον πλιςιέςτερο λόφο τυ καμπυ.

Εκι απςιλα καθότανε ι πάπια με ανιχτο το ράμφος απτι ςίνχιςι.

— Εμπρος!—φόνακςα στα πεδια—Τρέκςτε γλίγορα κε φέρτε-τις τα παπάκια.

Σάμπος να χαρίκανε τα πεδια κε έτρεχςαν με τα παπάκια στο λόφο. Ι μάνα απομακρίνθικε λίγο κι όταν έφιγαν τα πεδια, έτρεκςε στα παπάκια. Κάτι γλίγορα γλίγορα τα

Электронная библиотека РНБ

έλεγε στι γλόςα-τις κε έτρεκςε στον κάμπο τις ςίκαλις Κατόπιν-τις τρέκςανε τα παπάκια ος πέντε κομάτια. Κ έτςι απτον κάμπο τις βρόμις, περικάμτοντας το χοριο, κςα κολυθύςε ι ικογένια το δρόμο-τις στι λίμνι.

Χαρύμενα, έβγαλα το καπέλο κε κυνόντας-το, φόνακς

— Ορα καλι, παπάκια-μυ!

Γελάςανε τα πεδια.

— Γιατι γελάτε,—ίπα τι νομίζετε πος έφκολα μπορυ να φτάςυν τα παπάκια στι λίμνι; Βγάλτε τα καπέλα κ φονάκςτε ζοιρα: Εχετε για!

Τα καπέλα ςικόθικαν στον αέρα. Ολα μαζι τα πεδι φονάζανε:

— Εχετε για, παπάκια, έχετε για!

Ο ΜΠΑΤΙΣ.

Γλικα φιςα ο μπάτις
ι θάλαςα δροςίζετε,
στα γαλανα νερά-τις
ο ίλιος καθρεφτίζετε.
Για δες πος πέζυν με χαρα
πετόντας δίχος ένια
πςαράκια με χριςα φτερα
ςε κίματα αςιμένια.

ΓΑΛΙΝΙ.

Δεν ακύετε υτ' ένα κίμα
ις τιν έρμι ακρογιαλια.
Λες κ' ι θάλαςα κιμάτε
μες στις γις τιν ανκαλια.

Электронная библиотека РНБ

ΑΛΟΣ ΓΕΛΑ ΚΕ ΑΛΟΣ ΚΛΕΙ.

Ολα γελύνε στο δάσος, μονάχα ι σιμίδες κλένε.

Κάτο απτις καφτερες αχτίνες τυ ίλιυ γλίγορα γλίγορα τρέχι ο χιμος ς' όλο-τυς το κορμι. Ανάμεσα αптυς πόρυς τυ φλιυ βγένι προς τα έκσο.

Ι άνθροπι λογοριάζυν το χιμο τις σιμίδας οφέλιμο κε νόστιμο ποτο. Κόβυν το φλιο κε μαζέβυν το χιμο σε μπυκάλες.

Τα δέντρα απτα οπία αφερέσανε πολι χιμο, κσερένοντε κε καταστρέφοντε.

Να κόψι το δέντρο - πέντε λεπτά
μα να μεγαλόσι - χρόνια πολά

ΣΙΛΟΓΙ.

Πολι προι.

Αпто δάσος φάνικε ο ίλιος.

Πίρε ζοι το δάσος. Αρχίσανε τα τραγύδια-τυς τα πυλια. Αρχίσανε τι δυλια ι κάτικι τυ δάσυς.

Μα κσάφνυ όλο το δάσος αναστατόθικε.

Электронная библиотека РНБ

— Τρυ-ρυ-υ! Τραμ-ταμ-ταμ. Τρυ-ρυ-υ!

Τί τρέχι; Πιός ίνε αφτος πυ αναστάτοσε το δάσος;

Στιν απλάδα κάτο απτυς ίχυς τις σάλπινκας κε τυ τίμπανυ φάνικε κολόνα πεδιον. Ο οδιγος παράνκιλε:

— Τάγμα, στάσυ!

— Ιρθαμε πια στο σπίτι. Εμπρος να φκιάσυμε τις σκινές-μας.

Υτε όρα δεν πέρασε κε σ' όλι τιν απλάδα ασπρίσανε ι σκινες. Σκορπίσανε τα πεδια μαζέβοντας κσερα κλαδια για τι φοτια. Εδο κ' εκι ακύοντανε ι φονες:

— Κιτάκστε δο τυς κάνθαρυς! Τί κάθεσε κε λες! Αφτι δεν ίνε κάνθαρι, ίνε μερμίκια.

— Ο, ο, τί χοντρο σκυλίκι!

— Εγο βρίκα μεγάλο κάνθαρο!

— Ελάτε, πεδια,—ίπε ο Βάσος,—ας κάνυμε σιλογι. Θα ίνε το δόρο-μας στο σχολιο απτο λάγερ.

— Μπράβο, Βάσο! Καλα το σκέφτικες.

Βράζι ι δυλια γίρο στο λάγερ. Φέρανε βάζα, κυτάκια, δίχτια για πεταλύδες, βιβλία για τυς κατίκυς τυ δάσυς κε τυ ποταμυ.

Μαζέβανε όλο το καλοκέρι. Εμαθαν πιος ζι κάτο απτο φλιο, πιος χτίζι σπιτάκια απτα φίλα, πιος κρίβετε κάτο απτυς κορμυς τον δέντρον. Κε κανένας-τυς πια δεν πέρνι τόρα για μερμίκια τυς κάνθαρυς..

ΤΑ ΔΑΣΙ

Ελάτε δο μαζί-μυ ις τα δάσι.
Ελάτε δο στιν πράσινι τιν πλάσι,
μακρια απτυ κόζμυ τι βοι.

Электронная библиотека РНБ

Ελάτε δο να νιόςετε μια μέρα,
πιο καθαρο ςτα ςτίθια τον αέρα,
πιο ζιλεφτι να βρίτε τι ζοι.

Ελάτε δο ςτιν πράςινι τιν πλάςι,
ελάτε ν'αναςτίςυμε τα δάςι,
εκι πυ ι ράχι τυ γιμνυ βυνυ
γιμνι, θλιμένι δίχνι ομορφάδα
ν'απλόςυμε κενύρια πραςινάδα
κάτο απτο γαλάζιο τ'υρανυ.

Πολα τα δάσι – πολι το χιόνι,
πολι το χιόνι – πολι το σιτάρι,
τα νερα μπόλικα – τα χόρτα μπόλικα

Απο ένα δέντρο μπορυν να κάνυν
εκατομίρια σπίρτα, μ'ένα σπίρτο
μπορυν να καυν εκατομίρια δέντρα

Ι ΚΑΝΟΝΙΖΜΙ ΤΥ ΔΑΣΥΣ.

Γίνυ φίλος τυ δάςυς κε προφίλαγέ-το. Ο φίλος τυ δάςυς δε ςπάνι κλαδια, δεν γδέρνι το φλιο απτον κορμό-τυς. Δεν κόβι τα φίλα, δεν λιγίζι, δεν κυνα τα νεαρα δεντράκια. Δε ςκαρφαλόνι ςτα δέντρα κε δεν κόβι τις ρίζες-τυς.

Ο φίλος τυ δάςυς δεν ανάβι φοτια ςτο δάςος, για να μι γίνι πιρκαια.

Ο φίλος τυ δάςυς κςέρι πος τα πυλια προφιλάγυν το δάςος απτα βλαβερα έντομα, τυς κάνθαρυς, τις κάμπες, πυ καταςτρέφυν το φλιο κε τρόνε τα φίλα. Ο φίλος τυ δάςυς δε χαλνα τις φολιες. Δεν πέρνι απ τις φολιες αβγα. Αν βρίςκι μικρο νεοςο, προςπαθι να το βάζι πίςο ςτι φολιά-τυ.

Электронная библиотека РНБ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ.

Δεν ιπάρχι στο δάςος εκίνι ι λεφτερια, πυ ίνε στον κάμπο. Μα ίνε θαβμάσια κι πέρα όταν ι μέρα ίνε πολι ζεςτι... Κε τί δε βλέπις στο δάςος: ι απςιλες κοκινοπες πέφκες κρεμάςανε τις βελονάτες κορφές-τυς. Τα πράςινα έλατα καμπιλόνυν τα ανκιλοτά-τυς κλαδια. Στολίζετε ι άςπρι κε ζγυρι ςιμίδα με τα μιροδάτα-τις φιλαράκια. Τρεμυλιάζι ι ςταχτια λέφκι κε το παχίκορμο δρι άνικςε ςαν τέντα τα ακροκομένα τυ φίλα.

Απτα χόρτα κιτάζι το άςπρο μάτι τυ λυλυδιυ τυ φράυλυ κε δίπλα-τυ κοκινίζι πια ο μιροδάτος-τυ καρπος.

Ι ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ.

Κοκινόχρομες γραβάτες
πλιμιρίςαμε τις ςτράτες
με το τίμπανο μπροστα.

Στις κολόνες-μας ελάτε,
ςτις κολόνες-μας εμπάτε
εργαζόμενον πεδια.

Электронная библиотека РНБ

ΑΛΙΛΟΠΡΟΣΚΛΙΣΙ.

Τιν Προτομαγια ι εργαζόμενι όλυ τυ κόζμυ βγένυν ςτυς δρόμυς.

Με κόκινες ςιμέες βγένυν ι εργάτες κε ι κολχοζίτες τις χόρας-μας.

Ι κόκινες ςιμέες τις Σοβετικίς-μας διμοκρατίας λένε ςτυς εργάτες όλυ τυ κόζμυ:

— Εμις νικίςαμε. Ιμαςτε δινατι. Ελάτε μαζί-μας. Θα ςας ιποςτιρίκςυμε!

— Ζίτο ι Προτομαγια!

Αφτιν τιν ιμέρα αφίνυν τι δυλια κε βγένυν ςτυς δρόμυς κε ι εργάτες ςτο εκςοτερικο.

Εκι πέρα ςοβετ δεν ιπάρχυν. Ι κόκινες ςιμέες τον εργατον τυ εκςοτερικυ λένε ςτυς καπιταλιςτες:

— Ι εργατικι τάκςι ίνε έτιμι ςτον αγόνα εναντίον-ςας, καταπιεςτες καπιταλιςτες. Ακύμε τιν πρόςκλιςι τον εργατον τις χόρας τον Σοβετ. Εκίνι θα μας ιποςτιρίκςυν. Ιμαςτε δινατι. Θα επιτίχυμε τι νίκι!

— Ζίτο ι Προτομαγια!

Ι ΑΛΙΚΙ ΣΙΜΕΑ.

Κάθε λεπτο ανίγι κε κλίι ι πόρτα τυ ςκολιυ. Τα πεδια μπένυν ςτο ςκολιο, τιτιρίζυν, ςαν κοπάδι απο ςπυργίτια.

Απτο δρόμο ακύετε παρόμιος έφθιμος ίχος. Ορμόντας ο λιος απ το ολάνιχτο παράθιρο κςαπλόνετε πάνο ςτο έδαφος ςε φοτινες κιλίδες.

Ι Μέλι, ι επιςτάτρια κε το ενκονάκι-τις ο Στέφας ςτέκοντε κοντα ςτο παράθιρο.

Γιαγια, κλες; Πάλι τι μιτέρα κε τι θιά-μυ θιμίθικες Διγίσυ-με!

Электронная библиотека РНБ

— Τί να ςε διηγιθο; Μόλις τα θιμύμε κε κάτι μυ πνί
τιν καρδια! Ιταν ο γιόκας-μυ, ο πατέρας-ςυ, ςγυρομάλις κ
έφθιμος, κε τραγυδιςτις πρότος. Κι όλο τραγυδύςε για τ
λαο, για τι λεφτερια . . . Νά μια μέρα μυ λέγι: «Ι Προτο
μαγια ίνε ι γιορτι όλον τον εργατον».

Βλέπο ετιμάζοντε να πάνε έκςω απτιν πόλι ο πατέρας
ςυ κ' ι μάνα-ςυ. Δύλεβε κ' ι μάνα-ςυ ςτι φάμπρικα.

Ιρθανε κε ςίντροφί-τυς απτι φάμπρικα κε ίπανε: «Αλε
κςι, θα βγάλις λόγο». Για τυς λόγυς-τυ ο Αλέκςις καθις
κάμποςες φορες ςτι φιλακι. Εγο τυ ίπα: «Αλέκςι, να ίς
πιο προςεχτικος». Χαμογέλαςε εκίνος. Κε μπίκαν ςτο δρόμ

Ο ίλιος έλαμπε έτςι όπος κε ςίμερα. Μονάχα δεν ίτα
ο θόριβος αφτος. Αλοτες ι αφεντάδες δεν ίχανε ςε ιπόλιπ
τιν εργατικι γιορτι . . .

Πίγανε εκίνι κε ςι ςάμπος επίτιδες, κςίπνιςες κι άρχ
ςες τα κλάματα: «Μάνα!» Ιςυνα ακόμα ενος χρονυ. Εφιγα
Κάθιμε κε τυς περιμένο. Ετίμαςα το φαγι. Δεν έρχοντε
Περιμένο, περιμένο, τίποτε. Ο ίλιος βαςίλεψε πια ότα
φάνικε επιτέλυς μόνι ι Δέςπο. Μα το πρόςοπό-τις απάνο κατ

— Ο Αλέκςις,—φονάζο,—πύ ίνε; τί έγινε;

Μόλις κατόρθοςε να μιλίςι . . . Μαζεφτίκανε, βλέπις,

Электронная библиотека РНБ

ι εργάτες έκσο απτιν πόλι. Σίκοςαν πςιλα τις ςιμέες, τις κρατύνε πςιλα. Αντιλάλιςε ο τόπος απτα τραγύδια-τυς. Κε ςτο δέντρο άρχιςαν να ανεβένυν εκίνι πυ θα μιλύςαν. Κι ο πατέρας-ςυ ςκαρφάλοςε ςτο δέντρο . . . Ιχε φονι ιχερι, καθαρι, ςαν κυδύνι . . . . Τον ακύνε ι άνθροπι . . . τυς περικικλόςανε τυς δικύς-μας ι κοζάκι. Ορμιςαν με τα κνύτα . . .

Αρχιςαν να πιροβολύνε . . . Τον Αλέκςι-μυ τον ερίκςανε κάτο με τα βόλια.

Εκςαντλίθικε ι Δέςπο ςτι δυλια . . . Ο πόνος τις έτρογε τιν καρδια . . . Αρχιςε να βίχι . . . Ι κατικία-μας ιγρι . . . . Μαράθικε κε πέθανε . . . Κε μίναμε ι διό-μας, μόνι . . .

Ε, κίτα! Στις γραμες μπένυν ι δικί-μας, κε ι ςιμέα έτιμι . . .

Μα τόρα δεν πιροβολάνε ςτιν κόκινι ςιμέα . . .

Στα χέρια τον μαθιτον κιμάτιζε ι κόκινι ςιμέα με τιν επιγραφι: «Ζίτο ι Πρότι τυ μαι!» Κι απάνο ςτα ςτίθια τον πεδιον φενκοβολύςαν μικρα κόκινα αςτεράκια, όπος το έμα τον εργατον, πυ ςκοτόνανε ι καπιταλιςτες.

— Γιαγια, θα πάγο!

Κι αποφαςιςτικα ο Στέφας βγίκε κε μπίκε ςτις γραμες τον μαθιτον.

Ι ΠΡΟΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΟΝ ΚΕΡΟ ΤΥ ΤΣΑΡΥ.

Πίςο απτι γονια τυ δρόμυ, ςτο ςτενο ςοκάκι μαζεφτίκανε ος εκατον άνθροπι. Απτο βάθος ακύςτικε ι φονι τυ Βεςοφτςικοφ.

— Μας βιζένυν το έμα!

— Πολι ςοςτα!—απαντίςανε διαμιας κάμποςες φονες.

— Προςπαθι το παλικάρι,—ίπε ο Αντρέας.—Πρέπι να πάγο να το βοιθίςο!

Ακύςτικε ι τραγυδιςτί-τυ φονι:

Электронная библиотека РНБ

— Σίντροφι! Λένε πος στον κόζμο ζύνε διάφορι λαι — εβρέι κε γερμανι, ενκλέζι κε τάταρι. Μα εγο δεν το πιστέβο. Ιπάρχυνε μονάχα διο λαι, εχτρι ασιμφιλίοτι, ι πλύσιι κε ι φτοχι. Διαφορετικα φορυν ι άνθροπι κε διαφορετικα μιλύνε. Μα αν προσέκσετε πος φέρνοντε ι πλύσιι γάλι, γερμανι, ενκλέζι στον εργατικο κόζμο, θα δίτε πος όλι αφτι για τον εργάτι ίνε εχτρι, σαν κόκαλο στο λεμό-τυ.

Μέσα απτο πλίθος κάπιος γέλασε.

—Μα αν κιτάκσομε απτιν άλι μερια θα δύμε πος ο γάλος εργάτις, ο τάταρος κε ο τύρκος ζύνε τιν ίδια σκιλίσια ζοι, πυ ζύμε εμις, ο ροσικος εργατικος κόζμος!

Απτο δρόμο όλο κε μαζεβότανε νέο πλίθος. Ο ένας κατόπιν απτον άλο, σιοπιλα, τεντόνανε τυς λεμύς-τον, σικονόντανε πάνο στις μίτες τον ποδιόν-τυς, σπροχνόντανε στο σοκάκι.

— Ι αστινομία! — φόνακσε κάπιος.

Απτο δρόμο στο σοκάκι ολόισα πάνο στυς ανθρόπυς ερχόντανε καβάλα, κυνόντας τα καμτσίκια, τέσαρες αστινόμι, φονάζοντας:

— Διαλιθίτε!

Κατσυφιάζανε ι άνθροπι, ανόρεχτα ανίγοντας δρόμο στ'άλογα. Μερικι σκαρφαλόσανε πάνο στυς φράχτες.

— Βάλανε τα γυρυνόπυλα πάνο στ'άλογα κ'εκίνα γριλίζυν — παλικάρια μια φορα, — ακύστικε κάπια βροντόδικι δινατι φονι.

Ο Αντρέας έμινε μόνος στο μέσο τυ δρόμυ: καταπάνο-τυ κυνόντας τα κεφάλια ορμίσανε διο άλογα.

ΑΣ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ

Σ'όλο τον κόζμο,
ς'όλι τι γι

Электронная библиотека РНБ

то ςάλπιζμά-μας
αντιλαλι:
Ι όρα νκίζι
νέον κερον.
— Ε πιονέρι!
— Δό'με, παρον!

Ο ΓΑΡΙ ΑΙΖΜΑΝ.

Ο Γάρι Αιζμαν ζύςε στιν Αμερικι. Φιτύςε εκι ς'ένα ςκολιο. Στο ςκολιο διοργάνοςε πιονέρικο τάγμα, ςτο οπίο μπίκανε όλα τα προλετάρικα πεδια τυ ςκολιυ. Μαζι με τυς ςιντρόφυς-τυ εςίςτιςε ολόκλιρο δίχτι απο πιονέρικα τάγματα.

Μια φορα ίτανε ςινέλεφςι τον πιονέρον.

Ο Γάρι προςκαλύςε όλα τα πεδια ςτον αγόνα για τι ςοβετικι εκςυςία ς'όλον τον κόζμο.

Εφταςε εκι απόςπαζμα έφιπις αςτινομίας. Ι αςτινομία όρμιςε ςτις γραμες τον πιονέρον. Οταν ένας απ' τυς αςτινόμυς επλιςίαςε το Γάρι, έπιαςε εκίνος το άλογο απτα χαλινάρια. Στι ςτιγμι αρέςταραν το Γάρι.

Ιςτερα απο κάμποςες ιμέρες έγινε ι δίκι-τυ. Ι δικαςτες καταδικάςανε το Γάρι ςε έκςι μίνες φιλακι. Στι φιλακι τον έριξαν μαζι με τυς κλέφτες. Βάρβαρα τυ εφερνόντανε.

Οταν έφταςε ι όρα τις απελεφτέροςίς-τυ ο αρχιγος τις αςτινομίας τυ ίπε:

— Αν πέςις μια φορα ακόμα ςτα χέρια-μας, άςχιμα θα τιν έχις.

Μα ο Γάρι δεν ίταν αптυς ανθρόπυς εκίνυς, πυ μπορι να τυς φοβερίςι κανένας.

Εκατον χιλιάδες άνεργι βγίκανε ςτυς δρόμυς τις Νέας Ιόρκις, ζιτόντας «πςομι κε δυλια». Μαζί-τυς ίταν κι ο Γάρι. Τον αρεςτάρανε πάλι κε το δικάςανε.

Электронная библиотека РНБ

Κε καταδίκι βγαλανε τέτια: πέντε χρόνια στι σοφρονιστικι φιλακι.

ΒΑΡΙΑ Ι ΖΟΙ.

Τυ νέγρυ τυ μάβρυ ι ζίσι βαρια.
Σκλιρος ο αφέντις δεν έχι καρδια,
το δύλο στον κάμπο σκλιρα τιρανι,
αβλακόνι το κνύτο το μάβρο πετσι.

Στι δυλια ι μιτέρα, το πεδί-τις μαζι
δεμένο στι ράχι-τις εκι κυβαλι.
Προστάζι στυς δύλυς ο αφέντις σκλιρα,
τα πεδιά-τυς να τ'άχυν μαζι στι δυλια.
Στις μάνας τι ράχι εκι το πεδι,
τι γέρνι, τις σφίνκι φορτίο βαρι,
Ο αέρας το δέρνι, ο ίλιος το πσίνι.
κ'εκίνι ποτάμια τον ίδροτα χίνι.
Απτιν πίρι τα μάτια μαβρίζυν, θολα.
Δίσκολα, όμος να το πι δεν τολμα.

Ο ΤΙΠ—ΠΙΟΝΕΡΟΣ

Ο φορτοεκφορτοτις Ραμι ίπε στον Τιπ:

— Ισε μικρος σαν σταλαματια. Αν το βράδι κιλίσι ι σταλαματια στο δρόμο μπορι κανένας να τι διακρίνι;

— Κανένας — απάντισε ο Τιπ.

— Κιλίσυ τότε σαν σταλαματια στι φάμπρικα κε κόλισε εκι πέρα αφτο. — Κε έδοσε ο Ραμι στον Τιπ ένα μεγάλο φίλο.

Το προι πολι άνθροπι μαζεφτίκανε στις πόρτες τις φάμπρικας. Ο απιλος Αμαν διάβαζε μεγαλόφονα:

— «Πινύμε. Φτάνι πυ ιποφέραμε! Κάτο ι πλύσιι! Σόλα τα μέρι τυ κόζμυ γίνετε μεγάλος αγόνας. Ι εργάτες αγονίζοντε ενάντια στυς καπιταλιστες».

Электронная библиотека РНБ

Ακςαφνα φανίκανε άνθροπι με κςίλα κε ρεβόλβερα. Διόκςανε το πλίθος. Πιάςανε τον Αμαν, τον εβάλανε ςτο αφτοκίνιτο κε τον κυβαλέςανε.

Το βράδι ο Τιπ ζιτύςε το Ραμι:

— Ραμι — τον ίπε, μόλις τον εβρίκε, — κάθε νίχτα απο τόρα θα κολίςο τα φίλα-ςυ. Για να λένε ςὄλυς:

— «Φτάνι πυ ιποφέραμε! Κάτο ι πλύςιι!»

Ο Τιπ έγινε μικρος πιονέρος.

ΑΛΙΟΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΙ ΝΑ ΓΙΝΙ.

Ο Κάρολος, πυ ίνε μόλις ενια χρονον, ςίμερα ίνε μόνος ςτο ςπίτι. Ι μάνα-τυ βγίκε. Ο πατέρας-τυ έχι διο εβδμάδες τόρα να φανι. Μ'αφτο δε φένετε παράκςενο ςτον Κάρολο. Κςέρι πος ι αςτινομία γιρέβι τον πατέρα-τυ κε γι αφτο δεν πρέπι να βρίςκετε ςτο ςπίτι. Ο πατέρας τυ Καρόλυ ίνε κομυνιςτις.

Ακύοντε ποδαριες. Ανίγι ι πόρτα. Μπένυν τρις.

— Ε, ςί μικρε, μόνος ίςε δο πέρα; — Νε . . .

— Κε ι μιτέρα-ςυ; — Βγίκε.

— Ο πατέρα-ςυ — Εφιγε.

— Πυ;

— Δεν κςέρο, — απαντα ο Κάρολος.

— Θα ςε τραβίκςο ςτι φιλακι, — λέγι ο απςιλότερος πτυς τρις.

Χτίπιςε δινατα ι καρδια τυ Καρόλυ, μα δεν ίπε τίποτε.

Σέρνυν προς τα κάτο το πεδι, το βγάλυν έκςο ςτο δρόμο κε το βάζυν μέςα ςἔνα αφτοκίνιτο.

Ιςτερα απο μιςι όρα βρέθικε ςἔνα μεγάλο φοτινο δαμάτιο. Εμπρός-τυ καθότανε ένας με αςτινομικι ςτολι.

— Πόςον χρονον ίςε; Πός ςε λένε; Πας ςτο ςχολιο;

Ο Κάρολος απάντιςε.

Электронная библиотека РНБ

—Δε θέλις να φας;—αρότισε πάλι ο άνθροπος με
τιν αςτινομικι ςτολι.

— Θέλο,—ίπε το πεδι.

Ιςτερα απο τρία λεπτα ο Κάρολος καταβρόχθιζε έν
κομάτι πςομι με καλπάςι.

Ακςαφνα ο αςτινόμος τον πλιςιάζι κε τυ λέγι:

— Πύ ίνε ο πατέρας-ςυ;—Πάγοσε ο Κάρολος.

— Πύ ίνε ο πατέρα-ςυ; Σιοπι.

— Πύ ίνε ο πατέρα-ςυ; ς'εροτο.

Μα ο Κάρολος τςιμυδια. Δε βγάζι λέκςι. Ιςιχία ςτ
δομάτιο, μονάχα τυ ρολογιυ ο ριθμικος χτίπος ακύετε.

Κάπιος μπίκε.—Σας ζιτύνε.

Ιβριςε ο αςτινόμος κε βγίκε απτο δομάτιο.

Περάςανε κάμποςα λεπτα. Κανένας δεν μπίκε ςτ
δομάτιο. Ετρεκςε ο Κάρολος ςτιν πόρτα κε τιν έςπροκςε

Ι πόρτα άνικςε. Βγένι. Ι ςτρατιότες δε δίνυν καμι
προςοχι ςτο πεδι. Κ'εκίνο τρέχι γοργοπόδαρο ςτο ςπίτι.

ΔΕΝ ΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΙ.

Δεν ίμαςτε μόνι. . . .Χιλιάδες,
χιλιάδες εμις τ'ανκόνια τυ Ιλιτς
τα λάβαρα τυ λιτρομυ,
τα λάβαρα-μας,
πςιλα κιματίζυν παντυ,
ςτα πέρατα τυ κόζμυ.
Στα πέρατα τις γις αντιλαλι
τον πιονέρον παντυ το τραγύδι.
Περίφανα, παλικαρίςια
τυς δρόμυς ςχίζυν κε περνυν
πιονέρι χιλιάδες.

Электронная библиотека РНБ

Παντυ . . . Στον κοζμο όλο:
Στι Μόςχα, στο Παρίςι,
στον Παγομένο το Βορα,
στιν καφτερι Μπυχάρα,
στυς δρόμυ τυ Λονδίνυ,
στι λεφκομάρμαρι Αθίνα,
στιν κιτρινόμορφι τιν Κίνα.
Το πεδικο το ςάλπιζμα ακύετε παντυ:
«Στον αγόνα το μεγάλο,
για τι δυλια τις εργατιας,
έτιμι πάντα!».

Ι ΦΙΛΙ ΚΕ Ι ΕΧΤΡΙ-ΜΑΣ.

Ι χόρα - μας ίνε ι ΕΣΣΔ.

Ιπάρχυν στον κόζμο κι άλες χόρες.

Αν ροτίςυμε-τυς κατίκυς τον χορον αφτον; — Πιος ίνε ο γίτονάς-ςας;

Θα απαντίςυν: — Ι Σοβετικι Ενοςι.

Αν ροτίςυμε: — Τί ίνε ι Σοβετικι Ενοςι;

Ι εργάτες θα απαντίςυν: — Ο καλίτερός-μας φίλος.

Ι καπιταλιςτες θ'απαντίςυν: — Ο αςπονδότερος εχθρος.

Αν ροτίςυμε τυς εργάτες: — Γιατί ίνε φίλος-ςας;

Θ'απαντίςυν — Εκι ίνε ι μπολςςεβίκι. Κε το κόμα τον μπολςςεβίκον ίπε: «Προλετάρι όλον τον χορον ενοθίτε». Το κόμα τον μπολςςεβίκον ίπε: «Ι φάμπρικες κε τα εργοςτάσια ίνε δικά-ςας. Δικά-ςας τα δάςι κε ι κάμπι. Διόκςτε τυς τςιφλικάδες κε τυς φαμπρικάντιδες».

— Το μπολςςεβίκικο κόμα ίνε ο εχτρός-μας, — θα πύνε ι καπιταλιςτες.

— Γιατί;

Электронная библиотека РНБ

— Γιατι το κόμα ίπε «Προλετάρι όλον τον χορον ενοθίτε!» Ι εργάτες τις χόρας αφτις ίπαν: «Ι φάμπρικες κε τα εργοστάσια ίνε δικά-μας. Δικά-μας τα δάσι κε ι κάμπι». Εκίνι μας έδιοκσαν. Κε μας τα πίραν όλα.

Ι εργάτες κε ι χορικι τις μεγάλις χόρας ίπαν:

— Διόκσαμε τυς εχτρύς-μας. Τόρα όλα ίνε δικά-μας.

— Θα ανικοδομίσυμε τι χόρα-μας—ίπε το κόμα.

— ιΘα ανικοδομίσυμε τι χόρα-μας—απάντισαν ι εργάτες κε χορικι.

ΤΟ ΡΑΔΙΟ.

Ι αντένα ακύραστι,
δε στέκι στιγμι,
κάθε λεπτο ίδισι
φέρνι,—αστραπι:

Απτις στέπες διόκσανε
το σκοτάδι τ' άστρα.
Τις τέχνις φαντάκσανε
εδο νέα άστρα.

Πλατια εμεγάλοσε
ι πόλι εδο·
απτυς φράχτες γλίτοσε
εκι το χοριο.

Τις θάλασες ένοσαν
εκι με κανάλια
τις έριμες έστροσαν
με ράγες κε σπάλια.

Κι όλα αφτα, ατσάλινα
μοτορ κε δυλια
όλα το ανθρόπινο
χέρι οδιγα.

ΧΤΙΖΟΜΕ.

— Χτίζομε ιλεχτρικο σταθμο.

— Ανίγυμε νέα σιδεροδρομικι γραμι.

— Φκιάσαμε νέο εργοστάσιο.

— Κατα διο φορες ανιπσόσαμε τιν παραγογι τις φάμπρικάς-μας.

Электронная библиотека РНБ

— Χτίζομε νέα ςπίτια, νέες πολιτίες για τυς εργάτες.
— Πρότι εμις τελιόςαμε τι ςπορα.
— Φκιάςανε το πιο γοργοκίνιτο αεροπλάνο.

Καθις θα δόςι
λογαριαζμο,
τι εκςεπλίροςε
το χρόνο αφτο.

Παντυ εργαςία
φάμπρικα κι,
εδο προβάλυν
ςπίτια απτι γι.

Электронная библиотека РНБ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Электронная библиотека РНБ

Электронная библиотека РНБ

Перевод утвержден заведующим Сев Кав КрайОНО

Редактор Х. КАЧАЛОВ. Тех. ред. К. КЯХИДИ. Отв. корректор С. МУРАТОВ
Издание 55. Сдано в набор 16 июля 1933 г. Подп. в печать 5 августа 1933 г.
Формат А-5. Печ. листов 8,75 бум. листов 4,375 по 58.500 зн. Тираж 6.100

УполКрлйит П-3965 Типография „Коммунистис“, Ростов-Дон Заказ № 1652

Цена 55 коп. — Αδετο 55 καπ.

В перепл. 80 коп. — Δεμένο 80 καπ.

31926

Е. Я. ФОРТУНАТОВА

КНИГА ДЛЯ ЧТЕНИЯ ДЛЯ НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЫ

ЧАСТЬ ВТОРАЯ

ВТОРОЙ ГОД ОБУЧЕНИЯ

Утверждено коллегией НКП РСФСР

СКЛАД ИЗДАНИЯ
Ростов-Дон, Московская 53
КНИГОЦЕНТР